

ХЕЛЪН УОЛШ КУЧКА

Превод от английски: Надя Розова, 2005

chitanka.info

На Кевин с любов

*Ловувам под тънката дантела на корсажа,
под крехката дъга на раменете дия
божествения гръб...*

*Пресътворявам техните тела, изгарящи
от трепет.*

Ала не ме разбират те...

*Неистовите ми желания по устните им се
полепят.*

Артюр Рембо

БЛАГОДАРНОСТИ

На мама, моя спасителен пояс и най-добрата ми приятелка, благодаря, задето повярва, че мога да напиша тези неща, и защото ме подкрепяше във възходите и паденията ми. На татко благодаря за всяка направена от него жертва и за детството си, което дори Инид Блайтън не би могла да съчини.

На Джейми Б. на Дейвид Г. на Стан Нийл Г. и на прекрасния си редактор Колин Маклийър Методичния благодаря, че подкрепиха мен и Мили. На Пру, последната дума на модата в блясъка на хаоса — благодаря за всичко и дори повече; Антъни, Стив и Мат в „Арена“ — имам да ви черпя по една-две бири; на д-р Дейв Кинг — гений и джентълмен, благодаря, че ме излекувахте от „странните“ ми наклонности; на д-р Сторар благодаря, че ме измъкнахте от онези влудяващи депресии, а също и за съветите и насърчението през последните две години; на Питър С. — приятелчето ми в забавленията и мой съюзник, благодаря, че изтърпя мен и набезите ми в Токстет и на Дийна, благодаря на бога за Дийна и за нейния прелестно изкривен поглед към нещата.

ПЪРВА ГЛАВА

МИЛИ

Завиваме по Ъпър Дюк Стрийт и гледката изсмуква въздуха от дробовете ми.

Целият град сияе, а сградите на Ливър, окъпани в ярката лунна светлина, величествено властват на фона на безоблачното небе. Стрелвам я с поглед, за да видя дали и тя е прелъстена от гледката, но не — нагълтала се е с нещо, което е парализирало очите ѝ. По-малка е от мен поне с три-четири години — според закона е още дете. Само че има похабената външност на жена, която открай време е живяла, дишала и плюла по тези улици. Освен това чертите ѝ издават смесен произход — мургавата кожа подсказва средиземноморска жилка, а тесните ѝ очи крият намек за Изтока. Лицето ѝ е хубаво — странно, но при все това красиво. Мястото му не е по тези улици.

Запътваме се към катедралата, която пронизва нощта като величествена зла поличба, и тя препуска напред, за да се отдалечи, все едно не сме заедно. На портата на гробището се обръща и ми дава знак с вдигната длан да не се приближавам. Наблюдавам как крехкият ѝ като на елф силует се спуска по няколко стъпала и най-неочаквано се разтваря в петроленосиния мрак. Съмнявам се, че ще се върне, и леко ме бодва облекчение. Въздействието на смъркането и на алкохола вече бързо отшумява и в подсъзнанието ми се мярка нещичко от предишната ми същност, което ме подканя да си плюя на петите и да избягам.

Нощта отново я изплюва на фокус — ето я, отново стои пред мен. Слаби крака и пълни гърди. Катраненочерна коса, опъната силно на висока опашка. Прималява ми.

Извива ръка в приканващ жест и аз тръгвам подире ѝ по неравните стъпала, през един тъмен и нисък тунел към ширналото се отпред гробище. В миг на просветление ужас пробужда сърцето ми заради онова, което ме очаква отпред, но когато тръгваме отдясно на катедралата, която сега се извисява високо над нас, лунното сияние ни намира и опасността е неутрализирана от серума на желанието. Момичето наслуки избира гроб, разположен в най-отдалечения край на

парцела. Плосък, широк и практичен. Съблича дрехите си със заучена пъргавина. Обслужвала е стотици други клиенти точно върху същата надгробна плоча от протъркан с времето бетон, но сигурно за пръв път ще го направи с жена.

— Не лижа — заявява тя на груб токстетски акцент. — Никой не пра'и т'ва.

И е права. Претърсила съм този град улица по улица в безмилостно търсене на чаври по много вихрени от наркотици купони, но ми провървя само един-два пъти. Обаче находката ми се огъна, след като я уверих, че всъщност тя не трябва нищо да прави — само да свали дрехите си, всичките, и да ме остави да си доставя удоволствие. После извадих петдесетачка и тя се предаде.

* * *

Изляга се по гръб и от изненадващия допир до студената плоча зърната на гърдите ѝ щръкват и тя извива слабия си гръб. Гърдите ѝ са големи и натрапчиви. Не подхождат на още незрялото ѝ момичешко тяло. Бедрата ѝ са като на дваисетгодишна. Прокарвам длан по пъпа ѝ, който е твърд и лепкав и лъщи на лунната светлина, все едно е намазан с вазелин, после допирам устни до гърдите ѝ, засмуквам силно тъмните ѝ зърна и ги дразня, докато не станат твърди и почти черни. Усещам по кожата ѝ вкуса на стара солена пот. На евтин лосион за тяло и на наркотици. Остър и почти неприятен вкус. Възбужда ме.

— Погледни си циците — прошепвам. — Докосни ги.

Тя се подчинява отначало неохотно, но иска да я насърча да продължи. Пъхвам ръка под тесния ѝ гръб и прокарвам език по младия ѝ корем.

— Харесва ли ти?

Не отговаря. Надигам глава и виждам как очите ѝ кръжат в орбитите си. Устата ѝ е отпусната и разкривена. По брадичката ѝ се стича струйка слюнка. Бодвам я силно в пъпа и тя протестира с мудно потръпване.

Вече нетърпелива, разтварям краката ѝ, покрити със скорошни синини. Пъхвам пръст в нея. Тя е суха и се сковава при допира ми. За момент ми се струва, че трябва да спра и да си плюя на петите, обаче

когато устните ми докосват цепката ѝ и миризмата на гума облизва лицето ми, възобновявам ролята си. Без вина. Точно като клиент. Твърдят ми език силно натиска клитора ѝ, масажiram я кратко и целенасочено и успявам да я посъживя. Пъхвам още един пръст, след това още един и съпротивата ѝ отстъпва място на съвсем леки, но все пак покорни тласъци. Движенията ми стават по-настойчиви и соковете ѝ бликват върху лицето ми. Тялото ѝ се извива нагоре и настрани и застива така, докато тя напрегнато посреща удоволствието.

Пъхвам ръка в панталона и търся пътката си.

Цепката като че ли е станала съвсем безчувствена, обаче клиторът ми се подува в лепкавото гнездо на дланта ми. Докосвам се силно и егоистично, а курвата става за мен просто едно тяло. Пътка в списание. Кулминацията ми е силна, но веднага щом кратките мощни вълни отминават, ми се приисква да офейкам. Чувствам се отрезвена и някак нелепо. Отдръпвам от тялото ѝ ръце, мокри от потта ни, и ги изтривам в бедрата си. Тя се понадига с отнесено изражение, лъснало от вонята на последното ѝ изпълнение, и вперва поглед в мен. Лицето ѝ вече не е упоено и безизразно, а се е раззидало за множество въпроси. Очите ѝ се взират в мен огромни и уплашени, а зад тях за миг съзирам момичето, което се крие зад курвата. Опитва се да каже нещо, но думите се спират на устните ѝ. Половината от мен иска да я прегърне, но другата ми половина я презира. Още веднъж оглеждам детските очи и женските гърди. Насилвам се за една прощална усмивка и хуквам през гробището, тласкана напред от неповторимия гъдел и от еуфорията, която човек изпитва след оргазъм.

Когато се озовавам на Ъпър Дюк Стрийт, отново усещам как ме залива сиянието на града. Още е рано и във въздуха се усеща полъх от вълнение, докато такситата помпят живот в сърцевината на града. Обожавам петъците. Има някакво заразително опиянение, което никога не се усеща в събота вечер. Стане ли осем, улиците на Ливърпул се изпълват със състуденти, с ученици и с работяги — до един замаяни от свободата на уикенда, — които се опитват да удължават нощта до безкрай.

Имам среща с Джейми на Хоуп Стрийт, номер шейсет, на по-малко от петдесетина метра от мястото, където забърсах курвата.

Мисълта отново да мина през района ѝ ме прави неспокойна, затова избирам заобиколен път по Родни Стрийт и отново по пулсиращата от живот Лийс Стрийт, която вече гъмжи от народ. Луната е останала зад гърба ми — огромен жълт балон, който се мандахерца на хоризонта и бавно разбужда и пали звездите. При следващото пълнолуние ще кацна на върха на някой хълм — я във Фродшам, я в Уелс. И ще се надрусам. Само аз и тази стара голяма луна. Ако имах кола и цигара, сигурно щеше да ми се прииска да отпраша веднага и да устоя на изкушението на града, само че няма как да изфирясам, когато край мен се случват толкова много неща. Всъщност това си е абсолютно мъчение. Задушният ден тъкмо захладнява, уикендът тепърва започва и възбудата от всичко това залива града като лава. Обожавам това чувство. Обожавам го.

ДЖЕЙМИ

Мамка му! Закъснявам, сигурно тя ми звъни на мобилния, затова просто ще го оставя на поща. Между другото, направо си я представям. Сигурно седи на бара с наполовина ядосано, наполовина прецакано изражение и намига:

— Той ми открадна трийсет минути. Трийсет минути! Можех да ги прекарам в „Блу бар“ и да опитвам новия медец.

Ох, направо съм луд по нея, по тази бездомна малка бунтарка. Тя ми е като сестра. Яли сме тупаника на живота заедно цели седем години. Това е една трета от нейния живот и една четвърт от моя. Преживели сме големи гадости двамата с Мили. О, да. Неща, които биха съсипали повечето приятелства. Само че нас ни направиха по-силни. Почти неуязвими.

Трябва обаче да призная, че малката Мили понякога е наистина гадна.

Аха, направо няма милост, честно. Молете се да не оплескате работата пред Мили О'Райли.

Таксиджията обаче направо ме вбесява. Направо се е сраснал с мобилния си. Някакъв скапан сомалийски говор се влива безспир в дървеняшкия му апарат. По лъскавото му дърто теме избиват капчици пот. В скапаната му кола мирише на умрели лебеди. Наистина — вони ужасно, искам да сляза, веднага. Свалям стъклата на прозорците, подавам глава навън и вдишвам димния летен въздух като през инхалатор. Той рязко се извърта назад, неохотно се откъсва от нескопосания си апарат и ми мята гневен поглед.

— Ей, я затвори скапания прозорец, брато! Пуснал съм климатика.

Климатик, как ли пък не! Тази барака сигурно е на два-сет-трийсет години.

Обръща се към волана точно навреме, за да забележи, че е светнало червено, обаче въпреки това минава и излива порой от ругатни в слушалката. Не му обръщам внимание. Прозорците остават отворени. Само че да ви кажа, не искам да имам никакви неприятности

със сомалийците. Тия най-добре да не ги закачаш. Заядеш ли някой сомалиец, ще си имаш работа с всички тези скапаняци. Така стоят нещата. Неотдавна се наложи Шон да захапне оня тип по сурата, преди да го тръшне на пода. Шон е откачен пич, преди се е боксираше за Англия в юношеската категория, обаче просто не можеше да просне оня сомалиец и това си е. Шон го цапардосваше как ли не, обаче оня не пада и не пада. И го дразни с всякакви глупости от сорта на „Само толкова ли можеш?“. И тогава Шон превъртя и отхапа парче месо от лицето му, а цялата шибана армия сомалийци се нахвърли отгоре му. Казвам ви, най-добре не се забърквайте с тях. Това е само един дърт таксиджия и точка, само че няма да му се дам. А и не искам да си цапам новия панталон „Джил Сандър“. Между другото, малката Мили направо ще лудне по него. Адски е готин.

В момента минаваме покрай предишния ми апартамент на края на Парли и ме наляга носталгията. Такъв съм си и това е. Страшно съм сантиментален. Адски се прехласвам по всичко — например от ония от „Буена Виста Соушъл Клъб“. Малко ми идва в повече — както когато Ибрахим Ферер се разхождаше из Ню Йорк. Направо ме стисна за гърлото. Такива неща просто ме скапват. Винаги е било така — хубави филми, книги, песни, които ти напомнят за миналото, каквото и да е. Не знам, приятел — просто съм си такъв. Още ми се насълзват очите, когато зърна оная кобалтовосиня врата, покритите с мъх рамки на прозорците и скелета на първата кола на нашия Били в двора. Хиляди пъти се е налагало да нощувам в тази кола. Беше само преди няколко години, ама просто не мога да се овладеея — ето, размеквам се. Все едно си е заминало безвъзвратно. Все едно онези времена са си отишли завинаги.

Онези дни бяха щастливи. Аз, Шон и хлапето — живеехме си царски, мамицата му. Разбира се, благодарение на Шон. Нашият Били беше безработен, а аз харчех половината от заплатата си във „Форд“ за онова нелепо вечерно училище. Обаче Шон се въргалаше в мангизи и гледаше всички да се възползваме от плодовете на труда му. Хладилникът винаги беше пълен с бира и с готина кльопачка от „Теско“ и от „Маркс енд Спенсър“. Не че някога ядохме от нея. Програмата ни беше от ясна по-ясна. Половината от времето се друсаме, а през останалата половина бяхме в следнаркотична депресия. Кариерата на Шон се развиваше шеметно и през двете

години, докато бяхме заедно, той сигурно ни е доставил достатъчно дрога за цял „Гарландс“ в събота вечер. Що се касае до дрогата, не спазвахме никакви формалности. Никакви. Можехме да се надрусаме дори в понеделник следобед. Шон беше най-зле. Толкова свикна, че трябваше да дръпне една-две линийки, преди да прочете спортните страници на „Ехо“. Чиста зависимост или чист кеф, а, приятел? Истинско чудо е, че след всичко това черният му дроб е все още здрав. А също и главата му. Тогава едва ли имаше сутрин, в която Били и Шон да не се събудят с вкуса на стара мед в устата си, а сърцето им да блъска в ушите. Ако не прекарвах повечето си вечери в колежа или в стаята си, зубрейки Кийтс и Харди, сигурно и аз щях да затъна. Обаче въпреки това, когато свърших, слизах при тях, понеже не исках нищо да пропусна, понеже си исках своето като идиот. През повечето нощи бях ужасно мекушав. Шон надничаше през вратата към шест и половина, тъкмо когато си пишех някое домашно. Много добре знаеше, че не искам да ме разсейва, обаче въпреки това заставаше там, размахваше пликче с кока или с ЛСД и това беше краят. Много бях мекушав.

* * *

Жените винаги са си падали по Шон. И все още е така, между другото, обаче тогава още повече. Без дори да си мръдне пръста. Апартаментът винаги гъмжеше от страхотни птиченца със страхотна кожа и с безукорен изговор, които той беше забърсал отнякъде. Направо го обожаваша, мамка му, така беше. Смятаха, че няма друг като него. Разбира се, никоя не обръщаше внимание на мен или на хлапето. Само че аз нарочно винаги седях при тях и попивах всичко. По онова време Шон излъчваше надменност, която с времето май е поотслабнала. Тогава си мислех, че е нещо като лустро, че е само външно, заради жените, обаче като че ли не беше само това.

Шон винаги е бил доста своенравен скапаняк, обаче тогава няхаме представа колко дълбоко е затънал. Не издаваше мислите си дори когато се бе натъпкал с екстази. Нищо не издаваше нашият Шон. Просто си седеше и мълчеше. Тъмните му безизразни очи оставаха

непроницаеми за еуфорията, от която бузите му поруменяваха, а челюстите му започваха да тракат.

Обаче като се обърна назад, си давам сметка, че по отношение на Шон съм бил истински лицемер. Смътно знаех как изкарва мангизите, обаче изобщо не се замислях. Умът ми просто прескачаше този въпрос. Това беше Шон, моето приятелче, един тип, с когото бях израсъл. С най-голямо удоволствие му помагах да харчи парите. О, да. Обаче вече не е така. Сега винаги делия наполовина с Шон и вече не приемам от него никакви подаръчета. Само по някоя и друга линийка от време на време, но дори и тогава винаги се чувствам длъжен да го почерпя с питие или нещо подобно.

Така че прекрасно знам какво става във владенията на Флин. Обаче скарах ли се с него, когато предложи на гаджето ми работа в един от салоните си? Разсмърдах ли се? Че защо да го правя?

Това си е съвсем законен бизнес, а тя е козметичка, точка. Прави това, което винаги е искала да прави. Щастлива е като идиотка в салона му, малката Ан Мари. Отива на работа с бодра стъпка и се връща у дома ухилена като хлапе. И преди съм го казвал — аз съм двуличен парцал. Птиченцето ми работи за Шон Флин, а аз се правя, че нищо не забелязвам. Опитвам се да мисля за него, за себе си тогава, какъв бях. Какъв бях, когато се запознах с Мили.

Вълшебни бяха онези времена. Клубовете бяха истински и земни. Там се говореше особен език, а онези, които го владееха, споделяха обща тайна, която ни свързваше като с лепило. Там стигах твърде далеч, по-далеч, отколкото можете да си представите. Невъобразимо далеч. Не просто си почивах след работната седмица. Беше не просто бягство или развлечение. Беше начин на живот. Когато през 1991 г. затвориха „Стейт“ заради ония проблеми, част от мен също завинаги се затвори. Отвориха го отново само след няколко месеца, ама не беше същото. Беше изчезнала цялата енергия, цялата загадъчна магия. Напълни се със стари муцуни, отчаяно вкопчили се в спомена. Опитваха се да проумеят всичко. Обаче не успяваха. Пълна трагедия. Все още виждам някои от тези лица да се мотаят из града. Жертви на собствената си младост, така и не са успели да преживеят факта, че историята им е отнела нещо, на което са били посветили живота си. Дали ще продължат напред, мамка му? Надали. Направо ми пламва мозъкът, когато видя някое празно лице от миналото. Наляга ме

тъга, каквато човек изпитва, когато срещне бивше гадже, което наистина е означавало много за него. Същинска лудост. Да бъдеш толкова близък с някого и да му позволиш да дълбае толкова дълбоко в душата ти. Отвеждаш човека до далечни непознати места, караш го направо да полудее, изследваш всяка вдлъбнатинка и гънка, докато не остане нищо за изследване, докато си съвсем разголен и изчерпан. И един ден изведнъж се оказвате непознати. А цялата ви история и близост просто увисва на тъничката нишка на спомена.

Обаче само като си помисля за „Стейт“, целият настръхвам. Там се запознах с малката палавница. С малката Мили О’Райли. О, да, такава беше тя. На никого не цепеше басма, дори тогава. Отиваше най-напред на опашката — между другото, без пари, без документи и без никакво търпение, тактичност или маниери. Просто цепеше напред. Винаги успяваше да се намърда някак. Малката бездомна бунтарка. Това красиво дете с мокра от дъжда коса и големи луди влажни очи, което се опитваше с дрезгавия си глас да изкрънка от портиерите да я пуснат. Година преди това външността ѝ щеше да е достатъчна, за да се отнасят с нея като към ВИП персона, но по онова време клубът вече строго се наблюдаваше и една тринайсетгодишна, умряла от свръхдоза, щеше завинаги да му спусне кепенците.

Усети ли, че не постига нищо с театро̀то си, преминава на план Б, очите ѝ се пълнят със сълзи и тя го удря на молба, пробутва им оня номер, че преди половин час е мушна̀ла едно хапче, че започва да я хваща здравата и че трябва да влезе въ̀тре при музиката. Ако и тогава не я пуснат, заплашва, че ще се нагълта с хапчета, ще откачи и ще я тикнат в лудница, а на тях ще им тежи на съвестта, че са прецакали красивия ѝ млад живот. Какво? Страшно забавно, нали? Били направо ще се пръсне от смях, а на мен очите ми се пълнят. Нали ви казах — аз съм сантиментален шибаняк.

Колкото и да си я бива Мили, няма как типовете на вратата да я пуснат — не и след като им е казала, че е взела екстази. И правят онова нещо, по което горилите на входа адски си падат. Понеже те си прекарват доста скапано, много обичат да скапят нощта и на някой друг. Особено на някое момиченце. Между другото, всички знаем защо го правят. Тия тъпанари я хващат и викат ей сега ще се обадим където трябва. Затова ние с хлапето казваме, че я познаваме, хващаме я под ръка и тримата изчезваме в нощта — тя се хили като ряпа, аз се чудя

как ли изглеждаме отстрани, отмъквайки това птиче, дето още не е стигнало пубертета. Пак ще ви кажа. В това няма нищо съмнително, нищо, от което да се шашкате. Просто импулс. Такива бяха времената. Така правехме тогава — ние и те. Добрите момчета и горилите на входа. Пък и Мили беше още дете. Беше си момиченце — с шини на зъбите и с конска опашка. Притежаваше онази неспокойна и неукротима енергия на безпомощните тийнейджъри. Ще ни убие, ако ни чуе, обаче точно такава си беше малката Мили. Дори тогава — с шините.

Не искаме да рискуваме да ни изгонят и от някой друг клуб, освен това виждаме, че тя вече отнася плувката, затова тръгваме обратно към апартамента. Казваме си: ще си пуснем малко музика, ще ѝ направим чай, ще ѝ поръчаме такси. Само че още преди да стигнем до „Блеки“, тримата подхващаме един от онези шантави надрусани разговори, които не ти се иска да свършват. Тя беше на тринайсет години и половина, а вече беше страшно прозорлива, забавна и цинична. Много добре разбираше нещата малката Мили — беше прекалено умна за собственото си добро. Обаче все още гледаше на света с детинска простота. Притежаваше онази невъзмутима наивност, която се дължи на грижите на добри и закрилящи родители. И на това, че си отраснал в хубав квартал. Веднага си личеше, щом си поговориш с нея. Беше от място, където не се случват лоши неща. Това страхотно самочувствие, то не идва от страх, приятел. Имаш го, защото никога не ти се е налагало да се тревожиш за нищо.

Цяла нощ останахме будни и разговаряхме. Трябва да призная, че двамата с нашия Били жужахме като пчелички около нея. А когато Шон се прибра и видя колко е млада, само кимна, изръмжа нещо и се качи горе. Твърде добре ни познаваше и знаеше, че тук, долу, не се шегуваме.

На следващия ден я закарахме и тя се разциври като бебе. Накара ни да се закълнем, че няма да я зачеркнем като някакво видение, предизвикано от екстази. Че когато се свестим, ще си спомняме това като нещо истинско и хубаво, а не като някакви пулсиращи проблясъци. Че плановете, които направихме за бъдещето, няма да се срутят под неизбежния срив след дрогата. Уговорихме се следващия петък да се срещнем за по едно питие в „Белведере“ — местното заведение, където двамата с Били ходехме още като хлапета. Само че

според вас тя дали се появи? Честно казано, макар двамата с Били да не си казахме и дума по този въпрос, изпитахме известно облекчение. В крайна сметка, какво се опитвахме да започнем? Какво щеше да се получи — стабилно приятелство с едно дете? Затова през следващите шест месеца тя си остана точно това — пулсиращ проблясък, само че такъв, дето сияеше в главата ми като огромно огнено кълбо. И не щеш ли, шест месеца по-късно, през една ноемврийска сутрин тя цъфва на вратата, умилква се и се държи така, все едно просто е излязла за няколко минути. Все едно е изприпкала до денонощния за сокче и за шоколадово десертче.

— Дойдох да видя изгрева от доковете — заявява небрежно.

Освен че зората се е разтворила в светлината на деня още преди четири часа, навън вали като из ведро, мамка му! Някаква шантава силна буря се надига над Ирландско море и се промъква към града като злокобна мъгла. Въпреки това аз си обличам палтото и излизам навън в студената зимна сутрин, навъсен и махмурлия, ама сърцето ми направо ще изхвъркне от гърдите от щастие. Човек не мисли за химия, когато става дума за приятелите му, само че между нас двамата нещо става, приятел. Има някакво ужасно силно привличане, което няма нищо общо със секса.

През онази сутрин седяхме мълчаливо с часове и просто зяпахме морето, а вятърът ни връхлиташе откъм реката, блъскаше ни и ни показваше пълната си мощ. Седяхме и гледахме как от вихъра се разразява буря, зъбите ни тракаха като луди и уплашено наблюдавахме как бурята най-сетне връхлита и раздира огромното черно небе на Мърси със светкавици. Ако се бях оставил на напора на чувствата си онази сутрин, те щяха да ме понесат и да ме подмятат до смърт. Бях толкова дяволски щастлив. Онзи момент с нея — това беше върхът в онзи период на екстази. Беше първичен и непоклатим — знаех, че никога повече няма да се повтори. Вечерта като заспивах, ме обзе онази топла и прелестна отмала — както когато си дете, мракът се спуска, а ти знаеш, че има какво да очакваш: нощта на Все светии, Коледа или нощта на огньовете и фойерверките^[1]. За мен това специално нещо беше Мили. Тази вечер, когато най-сетне се добера дотам, тя ще ме разкъса на парченца.

МИЛИ

Той ужасно закъснява. Джейми винаги закъснява, когато е бил при нея. Тя сваля гащите веднага щом той прекрачи прага, защото смята, че ако изпрати мъжа си сексуално задоволен, той ще плюе в лицето на изкушението. Мило, обаче невероятно наивно. Няма значение колко широко се е ухилил твоичкият на излизане — в крайна сметка новата мацка си е нова мацка. Освен това тя е отвратително параноична по отношение на мен и на Джейми, или Джеймс, както го нарича, по отношение на нашето приятелство. Това просто не го проумявам, защото калъпът на дружбата ни бе отлят преди четири години и половина, още преди тя да се появи на сцената и да започне да разпределя времето, което двамата с Джейми прекарваме заедно. Преди, когато той имаше гаджета, ние винаги си оставахме гъсти. Нищо не можеше да се вклини помежду ни. Способни бяхме да издържим на всичко, а причината беше — само оная да отвори очи и да прогледне за нея, — че ние с Джейми не се привличаме. А тая тъпа повлекана, вместо да се вкопчи в това, се опитва да го прекърши. Исусе! До неотдавна двамата ужасно страдахме, ако минеше и ден, без да сме си поговорили. А сега минават не само дни, а седмици. И дори месеци. Тази година подлата хлебарка успя да ни държи далеч един от друг целия юни. Замъкна го в някакъв слънчев морски рай с две звезди в Марбела и източи всичките му спестявания.

На Джейми всичко му го пише на лицето, затова знам, че това лято не му беше никак лесно. Дори перспективата за секс на воля беше нищожна компенсация и много съжалявам, обаче това женище изобщо не е изобретателна любовница. Със сигурност знам, че тя не му смуче оная работа, а освен това здравата сгази лука, когато се натъкна на запасите на Джейми! Човек не може просто така да се „натъкне“ на запасите на Джейми. Той ги държи между купчина списания за коли и стари телефонни указатели в един шкаф на двора, така че онази трябва здравата да е ровичкала, което я прави и досадна, освен дете е фригидна. И точно заради тая егоистична кучка той трябваше тази година да пропусне ежегодното ни поклонение до Амстердам. Каза, че

не може да си го позволи финансово, обаче бас ловя, че тя се е нацупила. В монолитната ѝ външност има нещо заплашително и злокобно по отношение на приятелството между мъж и жена. Явно било, че сме изпитвали „латентно“ желание един към друг. Латентно! Сигурно го е прочела в „Космополитън“, тъпата кучка. Наистина мразя начина, по който той говори за нея — като за манекенка. Току го пробутва. Все едно фактът, че се клатушка по пътеката на едно-две нелепи местни ревюта, може по някакъв начин да оправдае горчивата истина, че оцветява дамски нокти, за да си изкарва прехраната.

Минават още двацет минути, а аз продължавам да се мотая на бара, притисната между двама дебелаци с костюми, и мълчаливо се чудя дали да изпия трето уиски, което или ще затегне, или ще разхлаби тревожния възел, на който са се стегнали вътрешностите ми. Обикновено, когато съм попрекалила с коката, ми трябва само едно-две питиета, за да успокоя тремора и да накарам мислите си да спрат да препускат, а и нека да си кажем истината — била съм в това положение хиляди пъти досега и винаги съм успявала да се справя. Имало е случаи, когато съм вземала три пъти повече, отколкото тази вечер, и сърцето ми е думкало толкова лудо, все едно ще изхвъркне от гърдите, обаче, както казах, винаги съм се оправяла. Няма защо да се впрягам много, обаче не мога да отрека, че има нещо зловещо в начина, по който се чувствам. Може би се дължи на студената обстановка — премерен минимализъм, който подсилва необходимостта да се чувстваш и да изглеждаш нормален. Или пък се дължи на факта, че доста бързо изсмърках прахчетата. Както и да е, обаче по нервите ми пълзи едно противно и отрицателно усещане. Само че няма какво толкова да му мисля, най-добре главата ми да е бистра. Проблемът е там, че няма как да предвидиш затъмнението. Не и когато се дължи на наркотиците. Няма аларма. То просто те поваля с един мощен тласък. Сега като се замисля, май взех три дози, преди да тръгна — една малка в таксито на път за града и две в тоалетната преди пет минути. Няма и половин грам. Няма какво да му мисля. Половин грам кока не е свръхдоза. По дяволите, Мили, я се стегни! Поръчай си още едно малко и се вземи в ръце!

ДЖЕЙМИ

В момента спирам пред номер шейсет на Хоуп Стрийт и честно казано, не съм особено очарован от това място. В крайна сметка обаче то е едно от любимите на Мили, а аз не съм виждал малката скиталка от дни. Тя на практика живее тук. Аз обаче не мога така. Вадя достатъчно пари във „Форд“ и не съм по-зле от всеки друг скапаняк тук, обаче всеки път се чувствам така. Направо ми иде да се изсера, докато слизам по стълбите, честно. Струва ми се, че някой шибаняк ме следи с поглед и ме разконспирира. Бих предпочел „Еврика“, онова кипърско местенце на Мъртъл Парейд. Там се държат ужасно приятелски и е много приятно. Освен това не е толкова изпаднало. Пълно е с професори и с всякакви други типове от университета на Мили, с приятели от Ливърпулския институт по сценични изкуства, с какви ли не хора. Но в крайна сметка е приятно. Много е земно. Не мога да отрека, че храната тук е направо страхотна, обаче мястото е ужасно претенциозно. Правя го само заради нея.

По позата ѝ мога да отгатна, че здравата се е надрусала. Главата ѝ е клюмнала към рамото, ръцете ѝ са здраво стиснати зад гърба, а дясното ѝ стъпало нервно потропва. Недвусмислен език на тялото. Ясно ми е още преди да се втурне към мен, грейнала в усмивка — която, между другото, скоро се превръща в гримаса, когато се сеца колко съм закъснял. Още преди да усетя миризмата на уиски в дъха ѝ и да изтрия напоен с кока малък сопол от носа ѝ, мога да ви кажа точно какво и колко е взела. Честно казано, малко съм разочарован, че се е докарала до това състояние, без да ме изчака. Нищо на света не може да се сравни с това да се надрусаш бавно и славно заедно с най-добрите си дружки, а разговорът да се лее съвсем свободно, защото пиете с едно и също темпо и сте на една и съща вълна. Очаквах тази вечер с нетърпение, обаче сега мога да ви кажа точно какво ще се случи. Ще хапнем по едно предястие, а след това тя небрежно ще предложи да прескочим основното и да отпрашим към града, а ако ѝ кажа, че не искам, ще започне да се цупи и да прави сцени, а аз ще отстъпя, защото няма да ми се разправя. После тя ще започне да

настоява за кока и забележете, че казвам настоява, защото точно така прави, когато се е докарала дотук и си е втълпила нещо, а ако не ѝ намеря, ще изтърси някоя простотия от сорта на:

— Ами добре, тогава май просто ще трябва да взема такси до Гранби Стрийт и сама да си намеря.

Така няма да имам друг избор, освен да замъкна и Шон в града, а той няма да е много доволен, обаче въпреки това ще го направи, пък тя пък ще започне да ме моли и аз да смръкна една линийка:

— Моля ти се, Джейми, съвсем тъничка? Тъкмо ще напериш гребена.

И аз ще отстъпя, само и само да млъкне, обаче при нея няма такова нещо като „само една линийка“, братче? Точно затова напоследък правя всичко възможно да се въздържам, защото иначе се осафервам чак в десет сутринта в кухнята на Мили, дърдорим си пълни глупости, а всеки път, когато река да си тръгна, тя казва:

— Моля те, моля те, моля те! Само още една. За из път.

Така става три следобед и аз вървя към автобусната спирка, защото таксито, което тя се кълне, че е повикала, така и не се появява, а сърцето ми е натежало от ужас, понеже си знам, че ще ме чакат стотици съобщения от разярената Ан Мари, чийто ден/ уикенд/ живот съм съсипал, и аз винаги се кълна в живота на хлапето, че никога повече няма да смръкам. Никога. Освен това е истинско чудо, че нашият Били изобщо е още жив.

МИЛИ

Кльоцава сервитьорка ни отвежда до масата ни. Има красиво лице и крехко тяло, обаче ръцете и брадичката ѝ са покрити с кестеняв мъх. Истински приятел би я предупредил — това просто е грозно. Не ти е приятно да го виждаш — не и на такова място. Настанява ни на маса до прозореца с изглед право към Хоуп Стрийт, кървящото сърце на квартала на червените фенери. Правя несръчен опит да се настаним на по-централна маса, но силно ръгване в ребрата ме кара да замълча.

— Това е най-готиното място в заведението — заявява Джейми, когато най-сетне се наместваме. — Какви ги вършиш?

Свивам извинително рамене и впервам поглед в кадифения мрак на улицата, където фаровете дебнат хищно и издишат струйки от вълнение и страх във вече подплашената нощ. Безумен силует залита край прозореца и спира, за да ни погледне. Просто форма без лице. Може да е тя. Може да е всеки друг. Отмествам очи към Джейми, който ме наблюдава настойчиво, и изгълтвам ледените остатъци от уискито си. Стоварвам чашата върху масата по-силно, отколкото съм възнамерявала, и Джейми отмества очи от ляво на дясно. Мята стеснителна усмивка на двойката, чието внимание сме привлекли.

— Споко, мамка му. Петък е — казвам аз.

Отваря уста, за да възрази, но се появява сервитьорката и му връчва едно меню. Аз поставям своето на масата, скръствам ръце и навеждам глава. Думите плуват пред очите ми, което ще рече, че очите ми са по-пияни от главата. Обаче не толкова, че да позволя косматата китка да се стрелне надолу и да вземе празната чаша. Изкушавам се да я дръпна настрани и да я попитам дали подозира за този свой огромен проблем. И дали знае, че един простичък курс на лечение с лазер ще я избави завинаги от него и ще я превърне от привлекателна жена, която никой не иска да чука, в абсолютна трошачка, която всички искат да изчукат. Ще ѝ направя услуга. Стисвам китката ѝ, докато отново пресушавам чашата. Може да го направя. По-късно.

Коремът ми се свива дори при мисълта за храна. Пропускам предястието и си поръчвам салата с козе сирене. Джейми поръчва две

предястия и стек с пържени картофи. Объркано и смутено разглежда листата с вината и се спира на бутилка „Пюли Фуме“ — любимото ми. Не може да си го позволи, но просто сърце не ми дава да му кажа, че в състоянието, в което съм, не давам и пет пари какво пия. Отсега нататък всичко ще има един и същи вкус. Поръчвам си още едно уиски. Косматата сервитьорка изчезва, а Джейми ми мята неодобрителен поглед. Чувствам се като четиригодишна.

— Защо е това?

Той пъхва под носа ми чаша с вода, която аз на свой ред бутвам обратно.

— Знаеш — казва той през стиснати устни. Пали цигара и си лепва отчаяно изражение. Като на свестен мъж, женен за зловна продавачка на риба. — Е, не ме гледай така. Твоя беше идеята да излезем да хапнем по нещо, а си поръча само някаква заешка храна и толкова уиски, че можеш да упоиш банда скитници.

Извивам вежди — изпитания във времето дразнещ за него жест, до който прибъгвам, когато Джейми използва думи, с които се опитва да ме впечатли.

— Да упоя ли!

Театрално забелвам очи и дяволито смигвам на съблазнителното невръстно девойче, дете седи срещу мен с родителите си. То свежда глава и неловко се размърдва на мястото си. Джейми се мръщи — а може би се усмихва. Лицето му ми е ту на фокус, ту е размазано. Обичам лицето му. То е смело и елегично. Просмукано е с история. Танцува, когато той говори.

— Хайде, Мили, дръж се прилично. Ще ни изгонят, ако не внимаваш.

— Тя си го търси.

— Тя е още дете. Освен това е с мама и татко.

— Обаче въпреки това си го търси.

— Ще ти го напомня, когато ти имаш дъщеря и спипаш някой дебел дърт развратник да я сваля.

— Някак си не мога да си се представя като майка. Като дебел дърт развратник може би, обаче не и като майка.

— Ааааа, видя ли! Точно същото казваше и Ан Мари! Не че си се представяше като дърт развратник. Просто никога не е имала майчински инстинкт. Обаче да я видиш сега!

О, боже! Грешен ход, Джейми, скъпи. Тъкмо си мислиш, че познаваш някого и той ти излиза с нещо толкова гадно, че направо се смайваш. Как изобщо може да му хрумне подобно нещо? Как изобщо може да ме слага в един и същ кюп с тази скапанячка с бронзов тен!

— Само да я видиш, бейби! Мине ли покрай бебешка количка, веднага ѝ се насълзват очите.

Лицето му влиза във фокус и излъчва обожание. Гади ми се.

— Да, обаче аз изобщо не приличам на Ан Мари. Ние сме от различни светове.

— Аааа, не, не сте чак толкова различни — заявява той отбранително.

— Напротив, така е. Различаваме се най-вече по това, че когато видя на улицата майка с хлапе, първата мисъл, която ми хрумва, е как юмрукът ми ще влезе много по-лесно в нея сега, след като се е разширила след раждането.

— Пфу! Е сега вече наистина няма да можем да ядем.

— Не ми се прави на светец, Джейми Кийли. Нали тъкмо ти ми вкара тези мисли в главата. Преди да се запозная с теб и с Били си бях примерно католическо девойче. Вие двамата ме направихте перверзница. Вие ме накарахте да гледам „Фермата на животните“, когато бях на колко, а... На четиринайсет — ето на колко! А това се равнява на сексуално малтретиране на дете, не е ли така? — Вече се забавлявам с него. Ще клъвне, ще налапа и кордата, и плувката. — Искам да кажа, не си ли помисли как ще се отрази на едно младо и впечатлително съзнание контактът с такава брутална мръсотия?

— Млъквай веднага! Ти открадна тази касета от детската стая. И ако се напънеш да си спомниш, ще се сетиш, че бях изключително притеснен, когато разбрах, че си я гледала. Изключително притеснен.

— Забелязах. Взе да държиш зверовете затворени, когато идвах.

Той чактисва и се разхилва. Обичам да го разсмивам. Не мога да си представя, че тя успява да го разсмее като мен.

ДЖЕЙМИ

А така. Истинско чудо е, че тя успя да издържи толкова, честно.

— Джеййймиии! Гладен ли си? — пита ме с огромни томителни очи.

— Направо умирам — отговарям й. — Ще ми се да побързат с пържолата ми. Защо?

— А, нищо.

Погледът ѝ мрачно пробягва из стаята, след това се спира южно от масата ни. Следва мълчание.

— Виждал ли си Шон напоследък? — пита тя, топва парче хляб във виното си и прави купчинка от пепелта, която е поръсила върху масата.

— Не, миличка, не съм го виждал. Не и след тренировката миналата седмица. Кое то ми напомня — защо не съм те виждал там вече повече от месец?

— Нали следващата седмица започвам в университета? Освен това трябваше да се заема с дипломната си работа.

— Какво представлява?

— Амиии... прилича на много дълго есе.

— Стига, Мили, скъпа. Много добре знам какво представлява една дипломна работа. Исусе! Не питам за това.

— Амиии, става дума за книги. Шантава теория, хм... за разпадането на устойчивата самоличност в съвременната литература.

— Лъжкия.

Тя се захилва дръзко.

— Ама звучи добре, нали?

— Изобщо не си започнала да я пишеш, нали? Стегни се, Мили. Това е последната ти година. Вижда му се края. Изобщо нямаш представа каква късметлийка си.

— Добре, добре!

— Сериозно, момиче! Живееш със старците си, които ти угаждат, дават ти мангизи и каквото си поискаш... Правиш каквото ти

скимне... Между другото, дори не ти се налага да работиш, за теб всичко е ужасно лесно...

— Казах добре!

В очите ѝ проблясва химически гняв. Веднага сменям темата.

— Между другото, направо го смазах на тренировката. Шон де. Изтресох му един страшно красив висок лъв.

— Знаеш ли дали ще идва в центъра?

— Ъ-ъ, съмнявам се, малката. Наистина се съмнявам. В петък ходи в „Келис“, нали така? Двамата с Били гледат да не се мяркат в града след онзи случай. Обаче да го беше видяла, Мили! Направо изстина! Скапаният О’Мали целият пребледня, момиче! Хич не му беше приятно...

— Искаш ли да отидем там след вечеря?

— Къде?

— В „Келис“.

— К’во? Мислех, че не можеш да понасяш онова място. Каза, че е пълно с боклуци.

— С порядъчни боклуци.

— Но все пак боклуци...

Вече ми става забавно с нея. Познавам това хлапе достатъчно дълго. Разбира се, знам какво цели.

— Какъв е този внезапен интерес към Шон? Последния път, когато излизахме всички заедно, вие се дърлехте като деца, не беше ли така? Казала си на Били, че си пикала в питието му.

— Не е вярно.

Вглеждам се в нея продължително и настойчиво, бърча вежди и поглаждам брадичката си, все едно се опитвам да разпета някаква сложна загадка. След това бавно и театрално по лицето ми се разлива пророческа усмивка.

— А, разбирам. Вече схващам. Искат ти се малко от другото, така ли? Виж, Мили, ето какво ще направим. Двамата заедно ще се насладим на тази прекрасна вечеря, става ли? След това може да пийнем по няколко коктейла в „Платинум“. После ще те закарам където поискаш — в „Келис“, в „Пот“, в „Дриймърс“, където и да е, — само че аз отивам да си лягам. Трябва да стана в осем, за да закарам Ан Мари на работа, а аз самият утре ще работя извънредно. Така че тази вечер няма да има никакво голямо тъпчене на носовете.

Почти усетих как сърцето ѝ се стоварва върху масата, обаче така стоят нещата — няма да ѝ се дам. Тази вечер да се цупи колкото си иска. Няма да омекна.

— Хайде, Мили! Бъди по-отговорна! Помниш ли как Ан Мари ни наду ушите последния път? — Пауза. Няма да има по-подходящ момент. Минавам в настъпление: — Освен това трябва да е в добро настроение за другия уикенд, нали така?

— Защо? Какво ще има другия уикенд?

— Много добре знаеш! Ще я вода на езерата. На голямото езеро и така нататък.

— Чакай, Джейми! На голямото езеро? Какво искаш да кажеш с това голямо езеро?

— Онова, за което си говорихме у вас, след „Блу“.

— Какво? За какво сме говорили?

Лицето ѝ вече не е унило.

— По дяволите, Мили! Не си ли спомняш нищо от онази нощ?

— Исусе, Джейми! Дори не си спомням, че онази нощ сме ходили в „Блу“, камо ли кога сме се върнали у нас!

— И? Как можа да забравиш нещо толкова важно?

— Какво, мамичката му?

Пауза. Ще го изтреса сега. Ето, казвам го:

— Ан Мари. Ще ѝ задам големия въпрос.

МИЛИ

Сърцето ми потъва дълбоко, почти до дъното на вътрешностите ми. Неволно стисвам със зъби хапката си и преглъщам гореща емоция, която заплашва да избухне вътре в мен. Очите му искрят въодушевено, а мургавата кожа на лицето му се разтваря, както се пука суха глина, когато той разцъфва в искряща и ужасена усмивка.

— Е? Кажи нещо, де! — сияе той.

Навеждам се напред, обгръщам го с ръце и топлината на тялото му се разлива в мен като огромна глътка „Джеймисън“. Отдръпвам се малко, уплашена, че ще усети колко силно тупти сърцето ми — толкова силно, все едно всеки момент ще се пръсне и ще даде права линия. Той отново ме придърпва към себе си, а когато ме пуска, впервам поглед в него и осъзнавам, че съвсем съм изтрезняла. Лицето му е на фокус, усмихва се и танцува от глупаво, глупаво щастие. Той се смее силно, аз също се смее и го обсипвам с целувки, но през цялото време усещам онова ужасно нещо в стомаха и в гърлото си и болезненото думкане на един орган, който заплашва да престане да ми служи.

[1] Има се предвид празникът, отбелязван на 5 ноември с фойерверки и огньовете на открито, с който се ознаменува неуспешният опит на Гай Фокс да запали сградата на парламента на 4 ноември 1605 г. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

МИЛИ

Дрезгавото ръмжене на колата на съседите ме разбужда от мръснишкия ми сън — Анджелина Джоли ми прави стриптийз. Това е Джоли от „Джиа“, знойната жена-дете — уязвима, достъпна и готова да я изчукаш. Надянала е похотливото изражение, което си лепва за кориците на списанията, и на всички пичове започват да им текат лигите, защото виждат колко ѝ е приятно да танцува за мен. Минават три песни, а тя още се лигави, свалила е само сутиена си и управителят направо полудява. Сигурно ще я уволнят заради това, обаче на нея не ѝ пука. Умира си за мен. Насилвам упоритото си око да се отвори, след това веднага отново го затварям, защото искам тя да продължи да танцува или поне да дръпне гащичките си на една страна. Само че колата продължава да ръмжи, да клюфка и отново ме запокитва в глъчката на злото понеделнишко утро. Рязко ставам, премятам крака от страни на леглото и скоквам към прозореца.

Госпожа Мейсън, дъртата кранта от съседната къща, се е навела над двигателя на първобитното си алегро. Отварям прозореца и крясвам:

— Ей, някои хора още спят!

Тя се надига изпод капака и удря главата си.

— Моля, млада госпожице?

— Казах, че някои хора още спят! Спри тоя шум, егоистична кучка такава!

— Не вярвам на ушите си, Мили О'Райли!

— Аз също. Не за пръв път ме будиш, нали? Просто разкарай тази каруца. Отвратителна е. Срам за цялата улица.

Тя изглежда съкрушена.

— Ще кажа на баща ти какви ми ги наговори.

— Гледай да не пропуснеш мръсните думи.

Затръшвам прозореца и мъчително се запътвам към тоалетната. Гърдите ми са напрегнати и тежат, а главата ми пулсира ужасно заради евтиното вино. И тогава истината ме шамаросва през лицето — силно, влажно и светкавично. Днес започват занятията в университета.

Изпикавам се — сякаш отнема цяла вечност, — след това се замъквам долу.

Върху кухненската маса лежи програмата на занятията ми със старателно попълнени номера на аудиториите. Има и няколко писалки, линейка, бележник с листове и чаша с прясно изцеден портокалов сок до едно самозалепващо се листче, на което пише:

„Първият ти учебен ден!

Не закъснявай, Мили! Ако искаш да те откарам у дома после, чакай ме пред сградата «Елинон Ратбоун» в пет и половина.

Татко“

Чувствам се гадно. За много неща. Но най-вече заради абсолютната липса на въодушевление от предстоящата година. Както стоят нещата, времето все още е на моя страна. Макар че миналата година имах доста скапани оценки, остават ми още три семестъра — достатъчно, за да предам навреме всичките си есета, да отида на всички лекции, да участвам в упражненията и да преговоря както трябва за държавните изпити. Само че през лятната ваканция тази последна година надвисна над мен като неизбежната смърт на умиращ роднина.

Изгълтвам сока жадно и на големи глътки, сядам на кухненската маса и паля цигара. Има ужасен вкус. Все едно съм сдъвкала буболечка. Дръпвам си още веднъж и загасвам цигарата. Замъквам се отново на горния етаж. Три пъти измивам зъбите си, прихващам косата си на ниска опашка и навличам анонимния си университетски екип — джинси, маратонки и дънковото яке на татко.

Навън настроението ми се пооправя, когато вятърът попилява опаковка за чипс в розовия храст на госпожа Мейсън. В краката ми издрънчава празна кутийка от кока-кола. Вдигам я и ликуващо я пъхвам до опаковката от чипс. Навеждам се над оградата ѝ и забелязвам, че няколко тухли стоят хлабаво на местата си. Нападам ги с дясната си пета и преставам едва когато съм срутила половината стена върху безценните ѝ — и жалки — растения в лехите. „Пада ти се“, казвам си, ликуващо потривайки ръце. Оглеждам се наляво-

надясно и се измъквам бежешком, а вятърът отзад подпомага бягството ми.

Обожавам вятъра.

Още от дете, когато татко ни водеше в Корнуол на гости на леля Мо. За мен, малкото момиче, тя беше най-удивителната, екзотична и бляскава жена, която някога съм виждала. Живееше на върха на една канара. Рисуваше, пушеше пурети и понякога я посещавах изискани мъже, облечени с поло блузи. Решех буйната ѝ рижа коса и палех пурите вместо нея, когато никой не ни гледаше. Това си беше нашата тайна. Никой не знаеше, че ги наричам така. Пуретки.

Най-хубаво беше през зимата. По време на посещенията ни винаги се разразяваха диви, неистови бури, а когато небето подсказваше, че се задават проблеми, татко спираше, накъдето и да се бе запътил, и ме замъкваше до морето. Сядахме на брега и наблюдавахме от опасно близо как вятърът бясно тормози океана. Дъждът ни шибаше като с камшик и бузите ни пламваха, а сребристите свитъци на вълните ставаха застрашително огромни и изхвърляха към нас влачени от водата дървени отломки. Точно когато бурята заплашваше да ни връхлети безжалостно, татко ме вземаше на ръце и двамата се втурвахме нагоре по брега. Мама наблюдаваше със стиснати устни от прозореца на задната спалня, а когато се върнехме, пропити от дъжда и от страхопочтително вълнение, тя вперваше в татко гневен поглед, обзета от едва сдържана ярост. Ако по-голямата ѝ сестра не беше там, за да отнеме малко от разпалеността ѝ, над татко щеше да се разрази буря от упреци, равна по сила на бурята навън. Мама рядко отприщваше гнева си, а когато го правеше, аз се втурвах под кръстосания огън, защото отчаяно исках двамата отново да се сдобрят. Седеше си, сгушена и огорчена, а порцелановите ѝ бузи почервенияха от ярост. Дори на онази възраст забелязвах, че Мо се въздържа да се намесва. Не искаше да увеличава напрежението. Гледаше по-малката си сестра и се питаше откъде идва целият този гняв, а после отваряше бутилка вино и се опитваше да развесели всички ни.

Обаче дори Мо не можеше да пуши пурети по цял ден, всеки ден, да пие червено вино и толкова да обича живота, че да се съгласява с всичко. Почина точно преди двайсетия ми рожден ден. Не ми позволиха да отида на погребението ѝ.

Все още обожавам вятъра.

Отивам до автобусната спирка по заобиколен път, за да не се налага да минавам по Бридж Роуд, където е пълно със самозвани хулигани. Улицата и те ужасно ме потискат. Вместо това подтичвам редом до две кучета, вирнали муцуни високо на вятъра. Винаги можеш да познаеш какъв е един квартал по кучешките му обитатели. Например в този район, Л-18, улиците са буквално наводнени от крастави създания с неясна порода. Обаче от другата страна на железопътната линия и нагоре към парка, където живеехме преди и където сега живее Шон, кучетата изглеждат добре и се подчиняват. Това е наблюдение на бащата на Джейми. То беше едно от първите неща, които ми каза, когато Джейми ме заведе да се запозная с него и с госпожа Кийли. Аз го попитах съвсем невинно защо кучетата в квартала, дори и кутретата, имат такива свирепи муцуни. Страхотни хора са родителите на Джейми. Само като си помисля за тях, и отново унивам. Имам ужасното предчувствие, че няма да ги видя повече. Че няма да мога просто да се отбия на чай на връщане от университета или да отида да пийна по едно в „Диспенсъри“ заедно с баща му и със старите момчета. След онази нощ, избягвам всякакви контакти с Джейми. Достатъчно е само да си помисля, че е прекарал уикенда с нея на езерата, и се скапвам. Би трябвало да се върне тази сутрин, сигурно в момента кара по М-6. Ръката му лежи в скута, а късогледите му очи греят от щастие. А може би не. Може пък да му е отказала и да зяпа с празен поглед през прозореца, скръстила ръце и усещайки празнота, както аз в момента изпитвам тъга. Не знам от кое ще ме заболи повече.

Прогонвам мисълта и хуквам да хвана автобуса, който е тъпкан с възрастни хора и с невръстни майки с шумни бебета. Плащам си билета и се запътвам към задната част на автобуса. Когато стигам на средата на пътеката, шофьорът ме вика да се върна и иска да види студентската ми карта. Гласът му е благ и писклив и изобщо не отговаря на вида му — зле обръснато теме, боксьорски нос и ръце на работник.

— Нямам — казвам му.

Той свива рамене.

— Тогава ще платиш пълната цена.

Лепвам си изражение, което съм овладяла до съвършенство. Това е изражението, с което получавам каквото си поискам. Експлоатирам го най-безсрамно и с изключение на татко и на Джейми, останалите мъже се хващат. Явно и сега действа. По лицето на шофьора се разлива усмивка и аз ухилена се запътвам към задната част на автобуса.

— Не бързай толкова, госпожице. Трябва да видя студентската ти карта, защото иначе ще платиш пълната цена.

Няколко дъртофели започват да цъкат с език, а едно дебело момиче, облечено с анцуг и придружавано от две момчета, изпуска дълга въздишка на досада. Обръщам се и виждам, че очите му ми се усмихват в огледалото. Лукав негодник. Явно се наслаждава на жалката дребна власт, която му дават подобни случки, понеже извън шофьорската кабинка е господин никой. Тъжен жалък нещастник с невзрачен живот. Тропвам му останалите пари и се олюлявам назад по пътеката. Паркирам се в средата на задната седалка между един старец, който воня на пикня, и две момчета от курса ми — блондинка и зашеметяваща брюнетка, — но нито една от двете не ми обръща внимание. Блондинката е облечена с жълт пуловер, толкова тесен, че сплесква гърдите ѝ. Говори високо и превзето, както обикновено правят студентите, за студената си и безразлична майка и за отсъстващия си баща. Мразя, когато хората използват родителите си, за да се самоанализират. Суетно е и е ненужно.

В Токстет се качва група ученици, а по лицата им личи, че дишат лепило. Разпознавам един от тях — Доминик Майърс от нашата спортна зала. В залата на О'Мали го обявиха за следващия Шей Ниъри^[1]. Определено има огромен потенциал. Само да го видите как танцува! Обаче му липсва страст. Обича спорта, но не е готов да му посвети живота си. Не е като сина на Лиъм Флин, Тони. Само на десет е, обаче боксът е единственото, което го интересува. Просто е обсебен от бокса. Например сутринта на Коледа миналата година — всички момчета обикаляха парка на скутери, обаче малкият Тони си правеше крос. А следобед Лиъм отиде при О'Мали да вземе ключовете за спортната зала, за да може Тони да потренира на крушата. Тони си го бива, обаче постига всичко с много труд. Не му е вродено, не и като на Доминик и на няколко други млади надежди на О'Мали. Тони работи с краката почти безупречно и използва комбинации, от които направо

свят ми се завива, освен това определено има физика за боксьор — тънка талия и широки приведени рамене. Само че не притежава ритъма на борец. В движенията му няма плавност, няма спонтанност. Все едно да гледаш как някой бял танцува рап. О’Мали знае, че той никога няма да стане професионалист, обаче продължава да го насърчава, за да не дразни баща му. Ама ако питате мен, това е доста жестоко. Ще разбие сърцето на горкото момче.

— Мамка му! Я глей! — Най-голямото и със сигурност най-устатото хлапе посочва към блондинката. — Това е скапаната по-малка сестра на Джордан.

— Хайде, Джордан младша, покажи ни циците си! — врясва приятелчето до него.

— Фалшиви са, нали? Хайде, кукло, дай да ги барнем!

Тя е доста внушителна на вид. Оглежда ги един по един.

— Я се разкарайте, хлапетии такива! Вие не знаете как да се държите с момиче като мен — нито един от вас!

— Мамка му, момиче, да не съм ти искал ръката! — срязва я онзи. — Исках само да ти видя циците!

Протежетата му започват да се кискат като по даден знак — всички, освен Доминик, който ме е забелязал и се е смъкнал надолу на седалката си, преструвайки се, че не е част от всичко това. Тя е голямо сладурче, тази руса цицорана, освен това по всичко личи, че не е способна да си намери тип, който да ѝ предложи уважение и обвързване. Тя е съвсем обикновена. Универсално привлекателна. Големи сини очи, големи гърди, кожа с цвят на мед, сладко чипо носле и усмивка като от реклама на „Колгейт“. В нея няма нищо. Както би казал Били, чисто и просто съсъд за сперма. Само че приятелката ѝ, дето прилича на Покахонтас, е съвсем друга работа. Красотата ѝ обитава някакви незнайни естетически селения. Тя или те прелъстява, или те отблъсква. Шокиращо красива е. Скулите ѝ излъчват някакъв драматизъм, все едно непрекъснато си дърпа от някакъв зле свит джойнт, а очите ѝ са само зеници. Устата ѝ е нацупена и малко крива. Тя е характерна красавица. Точно като за „Вог“. Убийствена за чукане. А така, Мили.

Изваждам програмата от чантата си и при вида на почерка на татко отново ме пробужда чувство за вина. Първата ми лекция е в дванайсет — класическа литература с д-р Халам в лекционна зала

„Едуард Нотън“, след това имам постмодернизъм и литература в крилото на политолозите. Във вторник и в сряда направо нямат милост, обаче четвъртък е много по-свободен, а петъците са блажено и напълно свободни.

Слизам в началото на Катерин Стрийт, за да избегна нашествието от студенти на Мъртъл Стрийт. Тръпки ме побиват само като си представя, че ще ги видя накуп. Автобусът потегля и аз смигвам на Покахонтас. Завиван надясно по Пърси Стрийт, след това правя остър ляв към Саут Бедфорд Стрийт, където спирам на детската площадка. Обичам просто да си стоя и да гледам децата на това място — те са удивителни. Тук се събират всички раси под слънцето, понякога потомци на един и същ баща, на една майка или пък на няколко. За мен тази малка детска градина е образец на всичко, което е толкова специално в Ливърпул 8.

Иска ми се да можех да остана по-дълго, обаче нямам време. Това е то.

Мотая се пред библиотеката „Сидни Джоунс“, която е най-изолираното място на територията на университета дори и в средата на семестъра. Сядам на една пейка и паля цигара. Вдишвам дълбоко и изпразвам съзнанието си, наслаждавайки се на последните секунди свобода за следващите девет месеца.

* * *

Татко се мотае пред сградата „Елинон Ратбоун“, пуши „Марлборо“ и прилича повече на замислен специализант, отколкото на преподавател. Заставам отстрани и го наблюдавам — и внезапно си давам сметка, че го обожавам. Край него минават две първокурснички. По-привлекателната му мята амбициозна усмивка. Татко се усмихва в отговор — професионално, неутрално. Той е мъж с хубава външност — твърде секси за професор. Би трябвало да е рок звезда, актьор или нещо също толкова бляскаво. Гарвановочерната му коса вече е прошарена, обаче това само допълнително подчертава изваяното му загоряло лице и умните му сини очи. Много харесвам начина, по който татко се справя с факта, че е най-магнетичният преподавател в университета. Той се държи леденостудено и почти напълно

безразлично. Нито тогава, нито сега мога да свържа с него образа, който му нарисова мама в нощта, когато ни напусна.

Дядо О'Райли беше предан на мама. Той смяташе, че тя е най-доброто, което може да се случи на неговия син веселяк и гуляйджия. И тя като него беше преподавателка, освен това притежаваше финес. На Коледа, когато дядо и баба пристигаха с усмивки, с бутилки „Джеймисън“ и с толкова много веселие и обич, той застава на прага и просто гледаше мама. Вперваше в нея поглед, все едно е видение.

През онзи ден дядо дойде чак от Ирландия с надеждата, че ще успее да я убеди да не напуска сина и внучката му. Седя с нея, стиснал ръката ѝ, много след като се мръкна, но всичко беше напразно. Решението ѝ беше непоколебимо. Татко бил развратен и откачен старчок, който пропилял двайсет години от живота ѝ. Така нарече тя татко — развратен и откачен. Тези две думи режат като нож. Само че в известен смисъл мама ми направи услуга. Те притъпиха болката от заминаването ѝ. След това просто я пуснах да си отиде.

Забелязах как Кенеди се клатушка към татко. Тя е старши лектор в моята секция и тази година ще ни преподава постмодернизъм в литературата. Облича се така, че да не предизвиква разсъждения по отношение на тялото си, само че все пак някъде под провисналите панталони и неугледните блузи трябва да има цици и цепка. Не я мразя. Само ужасно ме дразни. Тя е един от хората, които студентите нито харесват, нито не харесват. Просто я приемат като една от многото, които нито вдъхновяват, нито пречат — лишена от собствена значимост машинна част, която просто поддържа системата работеща. Започва да дърдори нещо на татко, наклонила глава на една страна, и пипа ухото си — лепнала му се е като екзема. Трагична гледка. Татко леко е извил вежди, както прави човек, когато слуша учтиво виц, който вече е чувал. Лицето ѝ грейва, когато ме забелязва.

— Мили! Не знаех, че си избрала постмодернизъм за последната си година! Браво на теб!

Просто не мога да се спра. Би трябвало да съм по-сдържана. Или поне да съм по-състрадателна.

— Да, чакам с нетърпение, госпожо Кенеди. Постмодернизмът наистина си го бива. Много съм запалена по него.

Всъщност тя е госпожица, но ѝ е малко неудобно да я наричат така. Татко ме измерва с гневен поглед от глава до пети. Знае, че грешката ми въобще не е невинна.

— Запалена ли, Мили?

Правя му знак с очи и отново насочвам вниманието си към безформената Кенеди.

— Е, нека да кажем, че той е нещо уязвимо за дискурсивния конфликт, не е ли така, госпожо Кенеди?

— Разбира се, че е така, Мили — разпалено кимва тя.

— С истинско нетърпение очаквам семинарите — възможността да обсъждаме и да поставим под въпрос някои от основните принципи, залегнали в основата на ортодоксалното постмодернистично мислене.

Татко отчаяно забелва очи.

Аз мечтателно зарейвам поглед в небето и започвам:

— Постмодернизъмът... Той разбива на пух и прах всички истини и цялото познание, които са обогатили и са сформирали светогледа ни. Поставя под въпрос основите на съществуването ни. Направо е плашещо. Той е нещо, което студентите не бива да приемат с лека ръка.

— Точно така — цялата засиява Кенеди. — Нямам търпение да навлезем в учебната година. Явно ще имаме доста многообещаващи студенти.

Тя извива вежди и кимва бавно и продължително на татко.

— Ами добре. Трябва да тръгвам — изсумтявам аз, за да сложа край на разговора. — Искам да отида в библиотеката и да почета няколко часа преди лекцията. Ще се видим там.

Тръгвам, а Кенеди ми маха оживено. Когато се обръщам, татко се мръщи.

Залата за лекции е пълна до пръсване. Като лондонски автобус в жегите. Студентите влизат вътре на групи, оживено си разменят шеги със сексуален подтекст и подготвят социалните си контакти за предстоящата година. Като че ли никой не ме забелязва как се мотая отзад. Надявам се да бъде така и през останалата част от семестъра. Не мразя студентите, защото са студенти, просто хората, които най-малко ми харесват, са студенти. Преди съм имала приятели студенти. Наистина. Луис и Тъмблър, нали така?

Луис живееше точно зад ъгъла, на Роуз Лейн. И той като мен — с родителите си. През първата година двамата бяхме на практика неразделни в университета, обаче с него се разговаряше ужасно трудно. Беше направо непроницаем, при това не претенциозно или превзето. Той просто не обичаше да говори. През първата ни година вероятно прекарваше повече време в „Блекбърн Армс“, отколкото на лекции, а и сега мога да ви кажа за него само три неща. Любимото му питие е джин с портокалов сок, притежава първото издание на Хемингуей и е имал брат близък, който е починал при раждането. Онзи път взехме по едно екстази, обаче разговорът пак не потръгна. Той просто си седеше, лепнал на лицето си идиотска усмивка, сочеше към тавана и се пляскаше по бедрата. А после направи онова нещо — отпращи към Гоа с някаква хипарка, с която се бе запознал по интернет. Родителите му бяха съсипани.

Другото ми приятелче, Тъмблър, имаше едно от онези невзрачни лица, които човек лесно забравя. Живееше в общинските жилища „Ратбоун“, в горната част на Лиъм Роуд. Натъкнах се на него един петък вечерта — прибираше се у дома и ревеше. Носът му беше размазан по лицето. Някакви хулигани го нападнали пред „Крис Чипи“ на Роуз Лейн и му отмъкнали парите и чипса. Познавах хлапетата, които го бяха направили. Деца. Не бяха на повече от дванайсет или тринайсет години, но като група бяха безмилостни. Обаче той не беше разстроен заради унижението от побоя, а заради факта, че собствените му приятели се бяха отдръпнали и се бяха смели на цялото представление. Лайна! Що за приятели биха направили подобно нещо? И така аз, досущ като Майка Тереза, обзета от пиянска тъга заради това едро и гламаво момче и решена да го издигне в очите на малодушните му приятелчета, го питам дали не иска да ме придружи на бала в края на годината. Реших, че това ще му се отрази по-добре, отколкото да изпратя младия Кийли и бандата му да накарат наглите му обирджии да се покаят. Почти се получи.

Когато пристигнахме в Стюдънт Гилд, веднага стана ужасяващо ясно, че приятелчетата на Тъмблър не го смятат за нищо повече от повод за забавление — клоун, когото можеха да напият и после да му се подиграват. Затова когато величествено се появих в залата с червена рокля „Долче и Габана“, следвана по петите от Тъмблър, който миришеше на „Брут“ и на ментови бонбони, приятелчетата му направо

се сащисаха. Направих всичко по силите си да разиграя театъра както трябва — смеех се като луда на скучните му шеги, аплодирах дивашки опитите му да пее на караоке, дори изтанцувах един блус с него на „Безгрижен шепот“ и смятам, че успях да убедя всички, че по силата на някакъв необясним обрат на съдбата идиотчето беше ударило джакпота. В полунощ, опиянен и замаян от новопридобитата си популярност, той бе убеден в същото. Когато учтиво отклоних несръчните му аванси, стана гаден и пъхна дебелията си ръка в роклята ми. Пернах му два съкрушителни десни — един в лявото око и още един в брадичката — и един остър ляв в бъбреците. Рано на следващата сутрин той цъфна на входната врата с кутия шоколадови бонбони и с подутото око. Ако нямах ужасен махмурлук и ако яйчниците ми не бяха оцапали чистия ми дюшек през нощта, сигурно щях да съжаля горкото момче, обаче видът на размазаното му лице на прага в този неприемлив час предизвика у мен единствено омраза и един немощен, но все пак ефикасен горен ляв. Повече не го видях. Не се върна в университета след лятната ваканция. Луис и Тъмблър, моите студентски дружки.

Силното тропане с линия по дъската е причина студентската глъчка да притихне. Шумът стихва до мърморене, а тълпата от тела, които се стрелкат из стаята, постепенно се превръща в клас. Джако, главният преподавател по литература, стои отпред със своя запазен знак — набърченото си чело — и прокарва ръка през гъстата си руса коса. Изчаква, докато мърморенето утихне, и започва.

— Добре дошли отново на всички. Надявам се лятото ви да е било по-разнообразно от моето. Трябва да осведомя тези от вас, които очакват днес д-р Халам, че тя не е добре. За жалост, няма да видим Джийн този семестър, а може би и през цялата година. Онези от вас, които искат да я посетят или да ѝ изпратят благопожеланията си, нека ме уведомят. Затова курсът ще си поделим аз — огромна въздишка на облекчение залива стаята — и д-р Кенеди.

Стенания и цъкване навсякъде. Всички обичат Джако. Той не е от преподавателите, които се опитват да се сприятелят със студентите си, за да спечелят уважението им. Можете да сте абсолютно сигурни, че когато той поеме някой модул, всички ще положат огромни усилия да предадат домашните си навреме.

— Така че, хайде направо да започваме. Както вече казах, курсът ще бъде разделен на две части, ако бъдете така добри да погледнете в разпечатките, които се раздават в момента. Първите три семинара ще водя аз, а следващите четири — госпожица Кенеди. По отношение на оценките има два варианта...

Харесвам Джако. Когато погледите ни се срещнат, направо се разтапям долу. Той приближава петдесетте, обаче изглежда страхотно. Лицето му сякаш е неподвластно на времето като лицето на Стив Макуин или на Робърт Редфорд — адски са секси. Когато пише нещо на дъската, вените на ръцете му изпъкват от усилието. Има красиви ръце — тънки и набраздени от стегнати мускули. Миналата година мастурбирах в тоалетната, докато си ги представях.

Половин час след началото на лекцията телефонът ми звънва. Едно по едно тъпите им лица се обръщат към мен като разгарящ се огън и понеже стоя отзад съвсем сама, няма кой друг да поеме вината. По лицето ми пробягват топли тръпки. Изчаквам следващите разпечатки да започнат да обикалят залата, след това изваждам телефона от джоба на якето си и го слагам в скута.

Ново съобщение.

От Джейми.

В главата ми започват с пукот да се мятат искри. Има късо съединение, мрежата е претоварена и всичко идва дълбоко от вътрешностите ми. Знам си, просто си знам, че е лошо. Натискам „Прочети“ и глупаво примигвам срещу екрана.

Тя каза „да“!

Подсъзнателно си давам сметка, че Джако е ей там, в далечината и чувам как произнася името ми с мекия си изговор. Продължавам да примигвам срещу екрана.

След това гласът на Джако се извисява, ядосан е, насочен е към мен, а аз не чувам и не мога да дишам. Наляга ме страх, скръб и някакво ново лепкаво усещане. Нещо голямо и опасно. Проправям си път през празната редица възможно най-тихо и най-бързо. Прелитам по стълбите и вратата ме изхвърля насред струя бяла светлина. Спирам за момент, несигурна какво да направя, но краката ме понасят към

големия прозорец. Притискам лице към стъклото, заглеждам се към очертанията на града и внезапно усещам как нещо безумно се надига в гърлото ми. Токстет прилича на прекалено емоционално картина — течна, цялата в криволици и безсрамно сантиментална. Виждам автобусите просто като движещи се светли правоъгълници, които преминават по гръбнака на квартала, Принсес Авеню, а зад тях — поток от стоп светлини, който се лее много след като превозните средства са отминали. Преброявам шест покрива от горната страна на авенюто — стария апартамент на Джейми и на Шон. Коремът ми сякаш е кух и съвършено празен.

— Тя каза „да“ — прошепвам. — Тя каза „да“.

ДЖЕЙМИ

Все още не е отговорила на съобщението ми — може би още е в час. Но аз си знам, че много ще се зарадва заради мен. Мили ще бъде много щастлива. Ааа, това се оказа един страхотен ден. Чувствам, че всичко се нарежда прекрасно. Всички възможности са отворени пред мен.

МИЛИ

Когато излизам от това място, винаги ме обзема усещането за свобода — още повече, когато бягам от лекция или от упражнение. Но днес, нещата, към които обикновено бягам, са тъкмо нещата, от които бягам. Трудно ми е да го осмисля, но Джейми, нашето приятелство и животът, който си бях изградила около него и около неговите приятели и семейството му бяха нещата, които ми помагаша да я карам някак през последните две години. Те ги направиха поносими... Когато вечер се прибера у дома... Не знам. Странно е. Винаги ужасно се радвам да видя татко. Дори това, че го зърнах за кратко в университета, ме изпълни с топло и опияняващо усещане. Но когато вляза в хола късно вечер и го заваря проснат върху купчина непроверени есета... просто не знам. Чувствам се като в капан — като че ли не мога да се измъкна оттам. Нито Джейми, нито приятелите му са завършили университета. Всъщност Джейми е луд по книгите — хората го подценяват, обаче те двамата с Били и бандата, макар страшно да ме подкрепят, да се интересуват и да държат на малката си приятелка зубърка, всъщност не дават и пет пари за академичния живот и за цялото интелектуалничене, дете върви заедно с него. Точно затова ми е приятно да съм с тях. Те всички имат страстно мнение за политиката, обществото и религията, обаче държат на това мнение с изтънчено мълчание, а когато го изразяват, го правят с прозрачна яснота. Студентите, особено онези от средната класа, не притежават подобно смирение. А сега всичко това свърши. Джейми, моята канара, моят по-голям брат и приятелче в развлеченията ме отсвири.

ДЖЕЙМИ

Ан Мари изглежда направо зашеметяващо днес. Тя винаги е прекрасна, дори и когато е без грим — от който, честно казано, няма никаква нужда, — обаче днес направо сияе. Очите ѝ блестят, огромни сини пламъчета, които просто танцуват от щастие, а слънцето е обсипало носа ѝ със сладко ято от лунички. Русата ѝ коса е пристегната в проста опашка, а това ѝ придава свежестта на супермодел, който току-що е станал от леглото. Ел Макферсън, обаче къде-къде по-готина.

Попаднахме в задръстване на М-6, и двамата сме с ужасен махмурлук от празненството предишната вечер, а по-късно трябва да я закарам за следобедната ѝ смяна. Ан Мари е направо маниачка по отношение на работата си — ужасно е съвестна, нищо че шеф ѝ е Шон. Само че днес изобщо не ѝ пука, ако ще и да я уволни — не че той ще го направи. Нищо не може да заличи усмивката от лицето ѝ. Мисля, че никога не съм я виждал толкова щастлива. Сърцето ми направо подскача от радост. Странно е, но веднага разбрах, че тя е жената за мен — обаче винаги съм смятал, че Ан Мари заслужава нещо по-добро. Не ме разбирайте погрешно — едва ли някой би я обичал повече от мен и никой не би се грижил за нея по-добре. Но как да го обясня? Ан Мари обича красивите неща. Винаги съм си я представял с някой футболист или с адвокат, ако ме разбирате — много е красива, няма две мнения. Не че се опитвам да я измамя. Нищо подобно. Но защо жена като нея да не се цели по-високо след живота, който е имала? Прекарала го е по домовете за сираци, непрекъснато са я размотавали напред-назад. Отсядала е в повече различни стаи от някой скапан посланик. Как се отразява такова нещо на едно дете — всички тези легла, всички тези скапани спални? Моят спалня винаги е била за мен сигурно убежище. По едно време там бяхме четирима, когато Киърън и Еди все още живееха у дома, обаче все пак това си беше моят малък собствен свят. Един господ знае какво е преживяла тя. Направо ми пламва главата, като се замисля. Само че Ан Мари е борец. Цял живот се е борила и винаги ми е казвала, че нещата, които

не е имала като дете, сега ще получи в двоен размер. Нямам нищо против да я обсипя с рокли в онзи магазин на Карън Милън. С радост изтеглих заема, за да ѝ купя опела, когато започна работа при Шон. Обаче сватбата, човече — нашите направо ще припаднат, когато им кажа, че няма да ходим в църква и всичко това. Не и ние двамата — не аз и тя. Ще се оженим в Мексико. А и тя има право. Няма семейство — само неколцина приятели и това е. Не ѝ се подигравам, те са добри приятели, биха направили всичко за нея, обаче в крайна сметка как ще се почувства, като влезе в църква, пълна с моите роднини и приятели. Няма да е хубаво, човече. Няма да е никак гот.

МИЛИ

При вида на „Блакбърн Армс“, след като завивам по Фокнър Стрийт, широката усмивка се връща на лицето ми. Обичам това място. То е единственото кътче тук, което през последните години не се е преобразило, за да привлече постоянен поток от студенти. „Белведере“, „Каледония“, „Грейпс“ и „Пилгрим“ всички си направиха лифтинг, ама резултатът е плачевен. Двамата с Джейми пиехме в „Белведере“, когато бях още ученичка, и тогава бях направо очарована от мястото — от кръчмата, от клиентите и от техните истории. Беше пълно с особняци, които бяха неизменна част от мястото досущ като стените с цвят на цигарен дим. Имаше нещо порочно в кръчмите тук по онова време, а и изобщо не липсваха курви — при това много готини. Тези момичета бяха класи над кльощавите повлекани, които сега са наводнили Хоуп Стрийт. Това бяха изискани жени, които умееха да разговарят толкова красноречиво, колкото и да се чукаат.

Само че „Блакбърн Армс“ е имунизиран против развитие. Господин Кийли казва, че тук е точно същото, както и когато е бил дете. Сменили са се само песните в джубокса, но дори и тук преобладава класиката.

Никой не ме забелязва, когато влизам. Дори не помръдват глави. Това ми харесва. Означава, че мога да стоя тук с часове, без никой да ме прекъсва, без никаква опасност да ми досаждат мъже, освен да ми мятат по някоя и друга усмивка от време на време.

Из стаята са пръснати пет-шест тела, до едно приведени над халби тъмна гъста течност — самотни пиячи с лица, износени с времето досущ като мебелите. Телевизорът е пуснат, а пъстрото му жужене е каквото е било винаги — обичайните глупости. Никой не му обръща внимание, но и явно на никого не пречи. Работи денонощно. Поръчвам си халба „Стела“ и пускам две песни на джубокса — „Кратка молитва“ на Арета Франклин и „Лунен танц“ на Ван Морисън — тъкмо като за лениво следобедно пиене. Настанявам се на маса близо до задната врата и един старец, седнал отсреща, вдига

приятливо ръка, обаче кафеникавата му гола глава остава обронена на гърдите.

— Добър ден, господине — казвам.

Той ми отговаря само с кимване. Може би след като си изпия пиенето, ще ида да седна при него, може дори да го почерпя едно питие. Може пак да се превърна в бегълка — в циганка от Прага. Премията студената резлива течност в устата си и я пускам да се излее в корема ми. Истинско вълшебство.

Времето минава. Музиката вече е заглушила телевизора и аз започвам да се чувствам добре. Всичките ми неприятности бавно се изплъзват надалеч. Джейми. Ще му се обадя веднага щом изляза от тук. Онова, което е помежду ни, е твърде силно и твърде красиво, за да му позволим да се изплъзне. Дори наистина да се оженят, това не означава, че ще го изгубя. Джейми не ми се струва човек, който ще зарече приятелите си заради една жена, дори и тя да е Ан Мари. Досега да го беше направил. По дяволите, аз съм му почти роднина. Аз съм като дъщеря на господин и на госпожа Кийли и нищо не може да промени това. Няма да го допусна. Ще му се обадя веднага щом изляза оттук, ще му кажа колко се радвам за него, колко много го обичам. Ще го направя, ще го направя. Ще му кажа, че някоя вечер дори ще изведе кучката да празнуваме. Ааа, това ме кара да се чувствам великолепно — великолепно! Представям си лицето му в този момент — цялото сбръчкано от щастие и от облекчение, че двете най-важни жени в живота му ще се разбират. Обаче след това веднага ще се разтревожи, защото ще се притесни, че Ан Мари ще се опита да се измъкне, да измисли някакво извинение, че няма да иска да дойде. Той така отчаяно иска двете с нея да се разбираме. Мамка му, ще го направя заради него. Ще заведа тази жалка повлекана в града. Но засега просто ще си седя и ще се наслаждавам на провлечения успокоителен глас на Ван.

ДЖЕЙМИ

Когато съобщаваме новината на Шон, той се държи както обикновено — все едно му казвам, че съм спечелил награда от картичка с лента, дето се изтрива. Обаче след това освобождава Ан Мари до края на деня, а после се хваща за телефона и ни запазва маса в онова френско заведение на Ларк Лейн. Казва на човека от другата страна на линията, който явно е приятел на Лиъм, че трябва да ни поднесат от най-хубавото си шампанско и че той лично щял да мине през седмицата, за да плати сметката. Освен това ни казва, че ще ни купи билети за първа класа до скапаното Мексико. Отначало отказвам да приема каквото и да е. Не ме разбирайте погрешно, онова, което се опитва да направи, е чудесно, ама в крайна сметка мъжът си има гордост, нали така? Обаче тогава улавям погледа, който Ан Мари се опитва да скрие — разочарование, но всъщност и срам. Срамува се от себе си, задето се чувства по този начин. А после пък аз се чувствам като пълен нещастник. Чувствам се като скапаняк, задето за малко щях да позволя на глупавата си гордост да ѝ попречи да получи нещо, което наистина, ама наистина иска. Приемам предложението с натежало сърце.

Френското местенце на Ларк Лейн е адски готино. Всъщност е толкова хубаво, че дори си позволявам да се зарадвам, че съм тук на разноски на Шон. Интимно и уютно е, а персоналът те кара да се чувстваш добре дошъл и е много по-приятно, отколкото онази нощ на Хоуп Стрийт 60. Искам да кажа, че онова си беше лудница и към края на вечерта Мили съвсем се отряза, а и аз самият не бях олицетворение на трезвеността. Обаче така става с малката Мили — с нея не можеш да прекараш приятно. Всичко с това момиче трябва да бъде страшно напрегнато. Ох, чувствам се зле сега, като казвам това за нея. Само че край с тия работи, сега съм с Ан Мари — приятно е.

* * *

Тя поръчва мешана салата за начало — никакви подправки, адски внимава за фигурата си — и пълнени патладжани за основно. Аз избирам френска лучена супа и телешко, обаче сервитьорката ни казва, че се е наложило да свалят телешкото от менюто, защото защитниците на животните им създавали големи неприятности. Опитвам се да се престоря на леко разочарован, обаче всъщност вътрешно се радвам. Това ми дава основание да си поръчам една хубава пържола! Ан Мари отчаяно вдига очи нагоре и клати глава. Тя винаги ми натяква да опитам нещо различно, когато се храним навън. Гледа на моята неизменна лоялност към добрия стар стек като на нещо изключително срамно, което издава произхода ми. Е, първо на първо, аз нямам нищо против произхода си — той е такъв, какъвто е. И второ, винаги ѝ повтарям какво казва Мили — че напоследък съм се променил. Рибa и чипс, наденички с картофено пюре, всякакви сладкиши и какво ли още не — такава е модата по най-добрите заведения. Очаквам да пусне някоя острога по адрес на Мили, само че тя свежда поглед, докосва годещия си пръстен и ме удостоява с онзи божествен поглед.

— Какво ще кажеш да отида с момичетата в Лондон за едно женско парти? — пита ме тя малко притеснено. Между другото, това ѝ е останало от последния ѝ приятел. Никъде не я е пускал мръсникът. Гаден ревнивец — знаете ги тия. Казвал ѝ какво да облича, с кого може и с кого не може да се среща и всякакви такива простотии, и според мен тя още не е свикнала с факта, че аз не съм такъв. Аз мисля, че ако обичаш някого, трябва да искаш да е щастлив, дори и това да означава той да ходи на големи луди купони с приятелите си. Аз нямам време за тия глупости с ревността. Не съм от типовете, дето държат птиченцата си под ключ и други подобни.

— Много хубаво, момиче, налудейте се — отвърщам. И наистина го мисля. — Ще помоля Лиъм да ви запази места в онзи бар „Мет“, ако искате.

— О, страхотно, момичетата направо ще откачат! Нали там ходи Роби Уилямс, в бар „Мет“?

— Мамка му! Когато не е в Ел Ей и не се преструва, че не е задник.

— Честно казано, аз бих живяла така — с всичките тези мангизи.

След това ми мята един страхотен влюбен поглед, за да покаже, че само се е майтапела с мен, притиска ръката ми между своите и

много искрено казва:

— Ами ти, миличък? Искам и ти да отидеш някъде и да се позабавляваш. — Разбирането ѝ трае само пет секунди. — Обаче не си мисли, че ще ходиш на някое щуро място. Като начало, забравяш за Амстердам!

— Не, миличка, доста шантав ми идва този град. Имах предвид някое по-спокойно местенце — например Тайланд.

— Какво? Нали не говориш сериозно, Джеймс?

— Напротив, момиче! Лиъм вече предложи да купи билетите за самолета. Ще прекараме една-две нощи в Банкок, а след това седмица на някой от островите. Мисля, че се казва Пуняни.

— В Тайланд! Да си го избиеш от главата! Можеш веднага да идеш при този Лиъм и да му кажеш да си гледа работата. Тайланд!

— Че какво му е лошото на Тайланд, миличка? Лиъм ще плаща. Мислех, че ще се зарадваш.

— Съжалявам, Джеймс, обаче ти няма да отидеш. Ще се женим след шест месеца. Ще прекараме три седмици в Мексико, мамка му! Как ще отсъстваш от работа, за да ходиш в Тайланд? Ако си мислиш, че ще съкратиш медения ни месец заради...

В гневния ѝ глас вече се усеща акцентът ѝ от Северен Лондон. Лицето ѝ се напруга и пламва, тя започва да гримасничи и аз разбирам, че съм попрекалил с шегата. Правя широк помирителен жест с ръка. Тя ме гледа с ококорени очи.

— Ан Мари, курдисвам те.

Изражението ѝ омеква облекчено.

— Ти нагло... — Веднага снишава глас и се навежда към мен. — Ти нагло копеле. Хванах се. Е, къде ще отидеш всъщност?

— Не съм мислил сериозно, честно казано. Не бях сигурен дали изобщо ще се съгласиш. Вече мога да започна да планирам. Може би просто ще вечеряме някъде на спокойствие в града, а после ще обиколим баровете или нещо подобно.

— А, сега вече наистина се чувствам виновна! Не може ли поне да отидете в „Съсайъти“ или нещо подобно?

— О, да бе — дори си представям как моят старец се възторгва по скапания Дейв Греъм. Не, миличка, ще го караме по-спокойно. Аз, татко, Били, Шон, Лиъм, Мили и един-двама приятели от службата.

— Мили ли?

— Аха.

— Извинявай, Джеймс, майтап ли си правиш?

Лицето ѝ отново се напруга. Как да ѝ кажа, че това не е шега?

— Защо? Какво има?

— Не можеш да поканиш Мили на ергенско парти.

— Защо не?

— Просто не можеш. Тя е момиче.

— Е, и?

— Как така „е, и“? Не ставай глупав, Джеймс! Как ще ми се отрази това според теб?

Акцентът ѝ отново се е появил, плътен и крещящ, напрегнат от презрение.

— Честно казано, не съм поглеждал на нещата по този начин. Мили е просто приятелче. В такъв случай може пък да дойде в Лондон с теб и с момичетата.

— Съмнявам се. Нямам нищо против това момиче, Джеймс, знаеш го, обаче присъствието ѝ ще е малко неловко. Тя не познава никого.

— Искаш да кажеш, че приятелките ти няма да я харесат?

— Искам да кажа, че тя няма да се разбира с приятелките ми.

— Защо не?

— Хайде стига, Джеймс, наистина ли държиш да ти го кажа?

Тя извива вежди и помежду ни се вклинява напрегнато мълчание. Отстъпва първа:

— Тя е прекрасно момиче и всичко, не казвам нищо лошо за нея, обаче... тя е... ами нали си я знаеш... тя е...

Друга дълга пауза.

— Тя просто няма да се впише — предава се Ан Мари — Не и в местата, където искаме да отидем. Тя ще ни засрами, Джеймс. Ужасно странна е — мисли се едва ли не за мъж. Виждал ли си я как оглежда момичетата? Момичетата, Джеймс, не жените. Деца, ако щеш. Смахнато е. Ужасно е перверзно.

Изгаря ме обида. Все едно напада мен самия.

Минутите се нижат. Сервитьорката се връща с кошничка топъл хляб. Нахвърлям се, като избягвам погледа на Ан Мари. Тя изобщо няма да яде хляб — страхотна воля има. Мята ми онзи наполовина кокетен, наполовина „зрял“ поглед, докато си събува обувката, напипва

ми го под масата и ме масажира със стъпалото си, с петата, с пръстите си. Възбужда ме през панталона, просто ей така. Аз съм лесен. Отново съм неин. След две бутилки шампанско решаваме, че Мили дори няма да дойде на сватбата. Както изтъква Ан Мари — кой е човекът, който не би проявил добро възпитание поне да ни поздрави? Знам, че е била заета с лекциите си, с началото на семестъра и с какво ли още не — обаче ѝ изпратих съобщение да се срещнем в града и досега вече трябваше да е дошла.

Когато се прибираме, Ан Мари се отпуска в леглото, отблъсква авансите ми и ми казва, че е малко скапана от всички вълнения през деня и че мога да се отпусна и просто да я гледам как спи. Малката Мили не е отговорила — мога да я прикривам колкото си искам, да измислям всякакви извинения, но в крайна сметка това е истината — тя не ми отговори. А от това ужасно ме боли, мамка му.

МИЛИ

Вратата се отваря и вътре влиза жена. Слабо хищно лице и тъмна твърда коса, ужас. Курва. Застава на входа и погледът ѝ пробягва из помещението, преди да се прикове върху гърба на младия кюрд. Той седи на бара, приведен над притурката за конните надбягвания. Барманката го смушка, той обръща глава бавно като бухал, и ѝ дава някакъв знак с глава. Тя му казва нещо беззвучно, само с устни, след това изчезва. Той се връща към вестника си. Краката ѝ, бели и слаби — краката на курва — се запечатват в съзнанието ми. Възбудена съм, обаче съм твърде пияна, за да тръгна след нея.

Губи ми се нещо. Не помня кога е влязъл този кюрд, нито пък старите дами от лявата ми страна, нито мъжете с анцузи, които играят на табла в другия край на бара. А моето старче отсреща е вдигнало кафеникавата си плешива глава от гърдите и незабелязано е потънало в нощта. Кога изобщо се е стъмнило? До неотдавна по това време навън все още меко светеше слънцето — обаче сега прозорците са обвити в мрак. Паля си цигара, странно уплашена и откъсната от всичко. Трите празни халби на масата, препълненият с фасове пепелник, бръмченето на телевизора и скупчените безформени тела под плътната мъгла на стеления се цигарен дим — всичко това ми изглежда някак далечно.

Поръчвам си още една бира и си купувам цигари. Сядам на друга маса, срещу един пияница с отпуснато лице и със закърнели пръсти. Мисля си, че новата гледна точка ще ми вдъхне увереност, ще ми припомни защо обичам това задимено помещение. Нищо подобно. От бирата просто ставам безчувствена и вече дори не мога да си спомня защо се наливам. Всичко се превръща в мешавица от лица, страхове и опасения — просто мешавица. Джейми. Университетът. Самотата. Някакво далечно и мъчително усещане, че това е началото на края. Джейми. Мама. Татко. Джейми. Ан Мари. Мама. Разбъркани мисли и проблясъци, които нахлуват в съзнанието ми едновременно от една и съща посока. А след това отново се спуска черна пелена и аз се вцепенявам.

Мисля, че си тръгвам от кръчмата последна. Пияна съм и краката ми тежат, но есенната нощ е свежа и студена и това малко ме отрезвява. Небето е обсипано със звезди, ей там, на една ръка разстояние. Градът се простира пред мен в искрящи сини, червени и жълти сенки, танцува и примигва като китайски фенер. Тръгвам без конкретна посока. Гади ми се. Цял ден не съм яла. Поемам обратно към Фокнър Стрийт с намерението да се отбия в кебапчийницата на Лийс Стрийт, обаче знам, че и за това има пречка. Поглеждам часовника си. Почти полунощ е. Трябва да се прибирам. Понеделник е и улиците са празни и притихнали, само от време на време избръмчава някое такси и преминава самотна фигура на път за дома, обронила глава и пъхнала ръце в джобовете. В момента всички момичета свалят лъскавите маски — махат грима, къпят се, измиват мръсотията и жестокостта на улицата, отново се преобразяват в майки, съпруги, нечии приятелки, дъщери и съседки. Ще се изтегнат и ще гледат телевизия, ще си направят чаша чай, може би ще си препекат филийка. Вече няма да са курви. Мисълта как те се връщат към ежедневието си и към уютните си домове ме потапя в усещане за безпомощност. Перспективата за топло легло в собствения ми дом не ми носи утеха. Продължавам да вървя.

Привела съм се в един вход на Хоуп Стрийт и паля цигара. Умът ми безпомощно се лута между дома, пиячката и шляенето по улиците, за да видя какво може да се случи. Мисля си за Джако. Той не дава и пет пари за мен, обаче ми се иска в момента да съм с него. Цигарата първа палеца ми, преди да успее да си дръпна. Паля друга.

По улицата колебливо се влачи слаба фигура. Тази наистина е облечена като чавра — високи токчета, пола, страхотен задник. Пияна съм, обаче знам, че това е тя — момичето от „Блакбърн“, което видях преди малко. Върви към катедралата. Помъквам се подире ѝ. Светлините на фаровете я карат да тръгне с олюляваща се съблазнителна походка. Шофьорът намалява и хубавичко и продължително я оглежда, обаче или не му харесва видяното, или просто не му стиска. Дава газ, а писъкът на гумите пронизва странната тишина на нощта.

Оставам от моята страна на улицата и се опитвам да я настигна. Дели ни само уличното платно и аз отново забавям ход. Вече я виждам съвсем ясно. Спира пред будката за вестници, повдига полата си и

небрежно издава напред бедра — класическата поза на проститутка, все едно просто си почива.

Цепката ми пулсира. Поемам си дълбоко въздух и се готвя да пресека улицата. Цялата треперя, абсолютно готова съм и чакам удобния момент, обаче съм скована от страх. Правя го. Скачам. Пресичам, приближавам се до нея небрежно, доколкото ми позволява лудо биещото сърце и напрежението там долу.

Отблизо тя изглежда по-непреклонна, и е притеснена. Не е съвсем на себе си. Зад наркотичния поглед в очите ѝ пулсира някаква мрачна потиснатост. Гримирана е ужасно, лицето ѝ прилича по-скоро на маска — многобройни пластове, сякаш иска да се скрие от онези, които я зяпат. Секси е само защото е курва.

Неволно разтваря уста, когато ме вижда, но бързо се съвзема и лицето ѝ се разкривява в гримаса.

— Е, какво има, момиче? — изръмжава тя.

Горната ѝ устна се повдига и отдолу се показват едри зъби. Кой знае защо вече не ме е страх от нея.

— Имаш ли къде да отидем?

— К'во?

— Имаш ли място, където можем да сме заедно?

Вперва поглед в мен. Оглеждам се наляво, надясно, на всички страни. Само нощ, кадифено мека и мъртвешки спокойна.

— На интересна ли ми се правиш? — смръщва се тя още повече.

— Не, съвсем сериозно. Имаш ли къде да отидем?

— На твое място, щях да си обирам крушите, момиченце.

Заставам пред нея. Мисля, че ако застава пред нея, ще промени мнението си.

— Чу ли ме, момиче? Разкарай се!

Все още не мога да се откажа.

— Сигурна ли си? — Опитвам се да снижа изкусително глас: — Парите са си същите, освен това с момиче е много гот. Кой ще разбере?

Ококорва очи презрително и с отвращение. Блъска ме, минава покрай мен и се запътва към улицата, където по врата ѝ пробягва светлината от фаровете на полицейска кола. Ченгетата подминават, без да ни забележат, обаче това я изнервя. Обръща се рязко към мен. Тялото ми се сковава от страх, но тя хуква край мен подплашено. Чак в

края на Пърси Стрийт се обръща гневно. В гласа ѝ долавям обида и объркване — звучи по момичешки жално:

— Скапана извратенячка! — крясва и плюе тя. След това изчезва, ноцта я поглъща.

[1] Известен съвременен боксьор от Ливърпул в свръхлека категория. — Бел.прев. ↑

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

МИЛИ

Откакто мама ни напусна, двамата с татко решихме да пазим мълчание по въпроса. Отначало той се опитваше да ме накара да седна, да поговорим, да ми помогне да разбера — всички тези неща, които родителите се чувстват длъжни да направят. При мен нещата не стояха така. Беше различно. Просто тутакси се затворих. Това беше най-големият шок в живота ми. Смаза ме — нищо друго не ме интересуваше. Струва ми се, че сега това устройва татко прекрасно. Все още носи брачната си халка като някакъв скапан белег, обаче ако в къщата ни влезе непознат, изобщо няма да разбере, че мама някога е съществувала.

Само че тя продължава да живее в сърцето и в мислите ми.

Зимните нощи.

Двамата с татко играем карти в дневната. Татко тайничко ми дава да си пийна „Джеймисън“. Мама е в кухнята, приготвя вечерята — припява си нещо различно от песента по радиото. Тримата се смеем и си говорим до късно през нощта.

Тя ни напусна един четвъртък вечерта в края на август. Все още бях на седмото небе от високите си оценки на приемните изпити и от обещанията, които криеха идните седмици и месеци. Беше прекрасна вечер. Слънцето прежурия безмилостно цял ден — беше най-горещият ден в годината, — а когато залезе, обагри улиците в хиляди нюанси на аленото. Седях на покрива на гаража, пафках си един джойнт и наблюдавах как димът се вие носталгично. Погледнах към планините на Уелс и отвъд тях, а красотата на гледката заискри у мен като чаша червено вино. Би трябвало да съм в Манчестър, да уреждам квартирата, учебниците, това-онова — обаче топлината на деня отне собствения ми плам. Можех да отида и на следващия ден. Затова останах на покрива до здрач, когато мракът отне всички цветове от небето и то се превърна в купол от разтопено олово. Никакви звезди. Никаква луна. Само ширнал се катраненочерен мрак. И точно тогава го чух.

Не би трябвало да го има.

Останах горе, когато чух клаксона на такси, предната врата се отвори, затръшна се, токетата ѝ зачаткаха по алеята, таксито потегли и тихото бръмчене на двигателя заглъхваше, заглъхваше, заглъхваше в нощта. Изчезна заедно с майка ми. Почаках малко таксито да се върне, а когато не стана така, угасих цигарата и влязох вътре.

Дядо седеше на кухненската маса с широко отворени и невиждащи очи, стиснал чаша с бренди. Сепна се, когато ме видя. Не би трябвало да съм тук. Татко се бе надвесил над мивката и пълнеше чайника с вода. Отзад изглеждаше стар колкото дядо. Замотах се в прохода между кухнята и килера. Татко ми направи знак да седна. На масата имаше един плик. Подаде ми го. Скъсах го на четири и го хвърлих в кошчето. Не би могла да съществува никаква причина. Очите на татко горяха уморено и умолително, а по лицето му неочаквано се бяха появили дълбоки бръчки. Не можех да го погледна, не можех да отида при него. Качих се горе, натъпках най-необходимото в един сак и отидох в дома на семейство Кийли.

Господин Кийли ме настани в стаята на момчетата, тримата пихме „Мейксън“ от бутилки и останахме да гледаме мача на Насим. Боксираше се с един млад мексиканец, ужасно пъргав, с бързи и точни удари, обаче му липсваше увереност. Просто не вярваше, че трябва да е на ринга срещу принц Насим. Насим го повали с един ляв трийсет секунди след началото на втория рунд и това беше краят. Онзи се опита да се изправи, преди съдията да преброи до десет, обаче тялото му беше пребито и съсипано. На финалния гонг изражението му ми напомни за изражението на татко в кухнята. Тъжно, но достойно. Пропито от загубата.

Легнах си около четири, но макар тялото ми да бе натежало от тъга, смайване и изтощение, не можах да мигна. Нощта бе изпълнена с непознати шумове — някакъв купон в съседната къща, бълбукането на вода по тръбите, вой на куче, отчаян вик за помощ от някаква жена в далечината и постоянното бръмчене на таксита, които спираха и потегляха. Обаче тук се чувствах в безопасност. Бях щастлива в тази стая. Въздухът пулсираше, наситен с успокоителни миризми и звуци от момчетата на Кийли, а когато първите слънчеви лъчи пронизаха тънките като хартия пердета, аз се завих презглава и се вкопчих в нощта като в догарящ джойнт.

Когато най-сетне се прибрах у дома, татко бе обявил къщата за продан. Беше голяма и просторна викторианска постройка. Пет спални, белфастки мивки, дълбоки, стари чугунени вани и красиво поддържани градини. Продадохме я бързо. Половината от парите отидоха при мама. Тя звъня стотици пъти, докато бях у Джейми, обаче аз не отговорих на обажданията ѝ. Просто не можех. Три-четири пъти я видях да ме чака на спирката, в края на уличката, просто чакаше, чакаше, чакаше. Обръщах се и си тръгвах.

Пренесохме се в новата си къща две седмици преди Коледа, в деня, преди да навърша осемнайсет. Беше съвсем малка къща в редица постройки на Глоувдейл Роуд от другата страна на железопътната линия. Улицата беше сносна, сносна и невзрачна — улица, на която живеят хора като семейство Мейсън. Беше хубава къща. Мразех я.

Когато се нанесохме, татко и аз мълчаливо и независимо един от друг изнесохме мама. Поне така си мислех. Всички женски и майчини неща заминаха в кутии и кашони. Нежното докосване и духът, който владееше предишния ни дом, бяха пакетирани, запечатани и изпратени.

Сега къщата прилича на ергенска квартира. Стените са прашни и без украса. Предишната ни градина, същинска каскада от ярки цветове и усещания, сега е сведена до малък и грозен двор, пълен с празни бутилки от вино и уиски, които така и не стигат до пункта за амбалаж.

Хладилникът, в който винаги имаше здравословна храна и литри прясно изцеден сок, сега е пълен с поръчаната от вън храна от предишната вечер и с пресечено мляко. В противното си усилие да надмогнем липсата ѝ ние само врязахме спомена за нея още по-дълбоко в живота си.

Днес, докато вървя по Мъртъл Стрийт към университета, тя отново преминава през мен. Във въздуха усещам уханието на любимия ѝ парфюм „Гучи“. Мама, която ухае прекрасно, с нейната махагонова коса и с алабастровата ѝ кожа. Тя е там. Тя е навсякъде.

ДЖЕЙМИ

Обикновено сутрин съм във форма. Работата рядко ме потиска, обаче трябва да призная, че от време на време се случва — просто се стъписвам от пълната безполезност на всичко. Ставаш, отиваш на работа, джигерът ти излиза от бачкане и се връщаш вкъщи скапан, за да се порадваш на неща, заради които всичко си струва. Понякога животът е пълно лайно. Така е. Само че, както казах, обикновено не се давам. Просто се справям — да става каквото ще и това е.

Ама в момента съм, честно казано, малко потиснат. Снощи изпих една бира с нашия Били. Той ми каза някои неща, които ме накараха да се замисля. За малката Мили. Каза, че през последния месец работел на къщите близо до Найт Стрийт и непрекъснато я виждал да се шляе навън — дори през деня. А моят старец я видял миналата седмица да се мотае по Хоуп Стрийт — при това в учебен ден.

Честно казано, знам, че студентите обичат да се наковават здраво всяка вечер, знам и това, че повечето от тях едва кретат с оценките, обаче просто не мога да прогоня мисълта за нея от главата си — направо ме изгаря. Кипвам, когато осъзнавам истината. Иде ми да ида при оная сбирщина студенти, дето се трупат в „Кинселас“ сутрин, всичките с ужасен махмурлук и твърде скапани, за да отидат на лекции, и да ги направя на пух и прах. Сами се закопават, така си е. И адски се гордеят, че са се докарали дотук — въобразяват си, че това е истината. Скапаняци.

Честно казано, точно по този въпрос двамата с Мили винаги имаме търкания — тя ужасно си пада по тия работи. Така е, човече. Не ми пука откъде произхожда и какви скапани привилегии има заради родителите си — не давам и пет пари. Влудява ме това, че тя не се възползва от тези неща. Всичко може да е толкова лесно за това момиче. Мамка му, човече, наистина не ми се говори за тия работи, не искам дори да мисля за тях, обаче понякога усещам, че тя просто се съсипва. Така е. Пилее си времето в ония дупки зад университета — какво се опитва да докаже, мамка му?

Прозявам се и хвърлям поглед през рамо в огледалото. Отражението ми се смръщва, адски виновно.

Защо се бързаш, бе човек? Не това е причината да си скапан тази сутрин — ако си честен със себе си. Всичко е свързано с онова другото, което ти каза Били, нали? Той ще се види с Мили да гаврътнат по няколко, след като приключи този следобед. Каза, че ѝ е свирнал от стълбата си. Каза, че била в настроение. Изобщо не споменала за мен. Не мога да го разпитвам, обаче той и дума не обели. Не ми каза да е питала за мен.

МИЛИ

В библиотеката няма нито една от книгите, които ми трябва за курса. Онези, които не трябва да се изнасят от читалнята, всъщност са изнесени, а това означава, че ще трябва да си ги купя. Свиди ми се да давам по петнайсет лири за книга, от която просто ще препиша и ще я захвърля на дъното на шкафа. Направо ми се обръщат червата, когато си помисля за егоистичното копеле, дете е постъпило по този начин — някой, който е седял с мен в същата зала за лекции само допреди двайсетина минути. Май ще трябва да разработя нова система за безплатно пазаруване в „Уотърстоунс“.

Миналата седмица, когато влизах в книжарницата, установих, че книгите от университетската библиотека активират алармената система. Пазачът ме накара да изпразня чантата си. Когато не намери нищо освен две разпокъсани книги от университета, той ме заля с извинения. А това ме накара да се замисля. Ако показвам книгите от библиотеката на влизане, ще мога да си изляза оттам, с каквото си поискам, нали така?

В библиотеката на свой ред свивам номер, като премествам някои от основните текстове за трети курс на един рафт, където има книги за обновлението на градовете в Корея. На библиотекарите ще са им нужни седмици, за да ги намерят. Да видим как ще се хареса това на другите. След това в малко по-добро настроение отивам в обемистия и подробен раздел по социология и намирам нужния ми ред. След това откривам книгата със сигнатура P-654 1769-AB, която помня като телефонен номер на близка приятелка. „Престъпление и девиантност в съвременна Великобритания“ от Джери О’Райли. Свалям книгата и разлиствам на четвърта страница. Там пише „На Андреа и на Мили, за вашата обич и подкрепа“. Препрочитам пасажа отново и отново и ме изпълва толкова дълбок прилив на щастие, че чак ме заболява. Заставам на пръсти и пъхвам тома обратно на горния рафт, където му е мястото. Заедно с Маркс и Енгелс и с другите основоположници на социологията.

Когато пристигам в „Уотърстоунс“, цялата сияя. Грее слънце — прекрасно късно октомврийско слънце. Топло, но не потискащо. Били е оставил съобщение на мобилния ми, за да потвърди срещата ни за по едно в три следобед в „Грейпс“. Фантастично! Така ще имам време да посвърша малко работа и да гаврътна няколко бири в „Блекбърн“ преди това. (Всички бутилирани бири са на половин цена между 12 и 2 часа.)

Вземам нужните ми за курса книги „Шекспир от гледна точка на деконструктивизма“ и „Постфеминизмът и литературата“ и се отправям навън с високо вдигната глава. На излизане от книжарницата ме обзема детинското усещане, че ще ми се размине, и отпразнувам този факт, като давам няколко лири на продавача на списание „Биг Ишю“ и настоявам да задържи списанието. Паля по цигара и за двама ни, мятam му една размазваща усмивка и се отправям обратно извън центъра, където възнамерявам в „Номер седем“ да изпия неприлично големи количества кафе и да напиша почти гениално есе.

Докато минавам покрай Слейтър Стрийт забелязвам, че районът става все по пешеходен. Навсякъде са изникнали нови барове, кафенета и ресторанти. Градът започва да се преобразява в продавач, който няма доверие в качеството на нещата, които продава. Изкуствен. Неискрен. Същински заслон от пълни с плюш заведения за хранене, купени с пари от наркотици и управлявани от псевдогангстери, които нямат нужните познания, за да се справят. Менюта, които са твърде претенциозни, сервитьорки с грозни акценти, примитивна представа за вината. Обичам този град, наистина. Обичам улиците, обичам глада и решимостта, които пулсират по тях. Ще ми липсват. Ще ми липсват ужасно, обаче щом завърша университета, ще се омета от тук.

* * *

Пресичам Фокнър Стрийт и мярвам един тип в кафеникав роувър, паркиран пред „Номер седем“. Разпознавам регистрационния номер, обаче слънцето е покрило прозореца с ослепителен щит и различавам само силуета на мъжа. Приближавам се, а слънцето се скрива зад облак. Очите ми имат нужда от малко време, за да се

възстановят след драматичното светлинно преживяване, а когато това става, виждам, че силуетът си има и лице.

Това е лицето на Тери Матюс.

Гледа право към мен.

Коленете ми омекват. Зарейвам поглед над павираната уличка и минавам стремително покрай колата му, покрай „Номер седем“ и поемам по улицата на катедралата. Завивам рязко надясно по Литъл Пърси Стрийт и когато съм сигурна, че съм се изгубила от погледа му, хуквам да бягам. Прелитам през лабиринт от странични улички, насамнатам, като се връщам обратно по стъпките си, в случай че ми е устроил капан. Всичко около мен е някак нереално. Бавно и наситено. Минавам покрай една проститутка и клиента ѝ, покрай група бездомници, които жадно пият от бутилки долнокачествен алкохол и се хият гръмко. Прекосявам някакъв полусруттен квартал, който ме изплюва обратно на Парламънт Стрийт, където прясно положеният асфалт засмуква маратонките ми и ме кара да забавя ход. Когато стигам до Принсес Авеню, отново увеличавам темпото и хуквам все по-бързо по тревистата централна лента, където от двете ми страни се нижат хора и дървета като тъмните стени на тунел, и най-накрая стигам до тъмното езеро в парка Сефтън.

Запознах се с Тери Матюс в „Шенаниганс“ — друга усамотена кръчма — на Коледа, когато се преместихме на Глоувдейл. Пиех халба „Стела“, преди да поема към „Мандарин“ за петдесетгодишния юбилей на господин Кийли. Тери влезе и сърцето ми подскочи. Лицето му беше зашеметяващо — дяволски изваяно, с плътни устни и стоманеносини очи. Приличаше на гангстер. На излизане разкарах един-двама скапаняци и му пъхнах кибритена кутийка, на която бях написала името и телефонния си номер. Звънна ми секунди, след като излязох, и си уговорихме среща на следващия ден.

Взе ме пред „Мюърфийлдс“ и ме заведе в едно кафене на Док Роуд, където миризмата на гранясала мазнина залепва като кожа по дрехите и по косата ти. Тери се опитваше да ми каже нещо. Заведе ме там, за да ми покаже как ще стоят нещата. Предупреждаваше ме. Цепката ми направо щеше да се пръсне от очакване.

Заведе ме в някакъв промишлен цех и ме изучука. Беше разтърсващо, изтощително — яхнах го на седалката на колата му, но всъщност ме чукаше той. Никога, никога дотогава не ме бяха чукали

така. През цялото време не откъсваше поглед от мен. Докато проникваше все по-дълбоко, стоманените му очи ме приковаваха — и не ми казваха нищо.

С него бях като замаяна. Лудо влюбена. А когато по-късно ме остави с колата, си пожелав да умре на път за вкъщи, за да мога завинаги да съхраня последните четирийсет и осем часа. За да не може нищо, което казваме или правим, да помрачи това късче история.

Той не ми се обади на следващия ден.

Аз му изпратих съобщение на мобилния.

Не ми отговори.

Дни наред тръпнех в тревожно очакване. Бях се видиотила. Унила. Болеше ме. Болеше ме адски. Любих се с него мислено за последен път, преди завинаги да го прогоня от спомените си.

Пет месеца по-късно го видях на майския панаир в парка Сефтън. Носеше на раменете си момиченце със златисти коси и сладко чипо лице, омазано със захарен памук. Не се сдържах и се усмихнах на детето. Дватама се спуснаха да посрещнат една жена с късо подстригана червена коса и толкова съвършено и симетрично лице, че изглеждаше като нарисувано. Проследих ги за малко, а разтуптяното ми сърце прескачаше празни кутийки от бира, промушваше се покрай телата, наранено и почти разбито. А когато той плъзна ръка около тясната ѝ пристегната талия и я целуна отгоре по главата, нещо в мен се спаружи и умря. Там и точно в този момент изгубих и последните остатъци от своето моминство — всичко рухна в един кратък съкрушителен миг. Неуязвимостта на младостта си бе отишла. Докато хълцайки си проправях път обратно през крещящата тълпа и размазаната механична музика, се заклек никога вече да не допусна да се влюбя толкова беззащитно и жалко.

Обаче докато стигна до „Грейпс“, вече съм пияна и доволна, а стегнатият възел в гърдите ми е започнал да се разхлабва. Тери Матюс — кой може да го вини? Не и аз. Вече не. Докато вървях обратно към града, внезапен порой ме принуди да вляза в „Белведере“. Беше все едно влизам в антрето на дома си, все едно се прибирам. Войнствена тълпа от постоянни клиенти беше завзела територията — Хорис, госпожица Мери, Вини и Кени, и всички си бърбреха оживено безсмислици за отдавна отминалото време. Поседях малко с тях, подреждайки в главата си разговорите им, докато не си дадох сметка,

че закъснявам. Подкупих Кени да ми открадне съвсем мъничко от дрогата на госпожица Мери и изфирясах.

Били Кийли седи в ъгъла с двама младежи на неговата възраст, и двамата с бръснати глави и със сурови изражения. Представя ми ги, обаче не запомням имената им. По-хубавият от двамата има живо и интелигентно лице с голям белег, който се спуска отстрани на устата му към брадичката. Облечен е с работни дрехи — с военни панталони и с раиран военен пуловер с навити ръкави.

Под левия му ръкав се показват крещящи и неразгадаеми затворнически татуировки, които сякаш са били направени с избледняваща писалка. Очите му са искрящи и проникателни, пълни с въпроси и пронизани от дълбоки мрачни мисли. Улавя ме, че го разглеждам, и приковава очите ми със своите.

Стомахът ми се свива и аз отмествам поглед.

Сядам срещу тримата и насочвам вниманието си към вестник „Спорт“ на масата. На предната страница е Кели Брук в жълти бикини. Вдигам вестника. Тя гледа право в обектива, но тялото ѝ е леко извърнато настрани. Резултатът не я ласкае. Изглежда широка. Не дебела — просто широка. Пускам обратно вестника и се изправям, за да отида да поръчам питиетата. Били не може да реши дали да пие бира или уиски, а от изражението му разбирам, че иска и двете. Само че приятелите му имат други планове. Те отказват с изкуствена гордост и изгълтват заключително съдържанието на халбите си. Когато се връщам от бара, вече ги няма. Свивам вежди и усещам как ъгълчетата на устните ми увисват.

— Аз ли казах нещо?

— Не, миличка. Просто им беше време да си ходят. Ако закъснеят още, жените им ще дойдат да ги търсят.

За миг сърцето ми се свива.

— Жени ли? На колко години са?

— Към двайсет и една.

В погледа на Били съзирам онова, което си мисля.

— Да не са малолетни?

— Съмнявам се.

— Тогава защо?

— Не знам, хлапе.

— Ама как така някой — особено млад мъж — ще се обрече на моногамия на тази възраст?

Той свива рамене.

— Ти би ли могъл, Били? Дори да смяташ, че си срещнал любовта на живота си? Можеш ли завинаги да се обвържеш с едни цици и с една цепка?

— Не. Аха. Може би. Не знам. Но за повечето пичове бракът не е само това, нали?

— Значи искаш да ми кажеш, че те продължават да си чукат наляво-надясно.

— А ти какво мислиш?

Обзема ме облекчение. Потвърждение за невъзможността на моногамията — и за невъзможността на истинската любов.

Били философски рее поглед отвъд мен, след това без всякакво предупреждение забожда очи в мен.

— Я ми кажи, Мили — обаче без да се замисляш, искам да ми отговориш съвсем честно, става ли?

— Добре — отговарям, обаче паника започва да жули ръцете ми.

— Какво мислиш за новината на братчето ми — за нея и за него?

Директният му въпрос малко ме шокира. Вглеждам се внимателно в лицето му, за да проверя дали не е някакъв номер, обаче виждам само един леко подпийнал Били.

— Фантастична е. Според мен двамата много си подхождат.

Казвам го с такава неподправена искреност, че почти успявам да убедя самата себе си.

— Да, сигурно си права. В крайна сметка можеше да намери нещо много по-лошо от Ан Мари. Смята я за истинско съкровище.

Веднага съжалявам, задето съм отговорила толкова неискрено. Можех поне да му подам мъничко. Ако му бях дала възможност да каже как се чувства наистина, това може би щеше да ми помогне да проумея защо приемам с такава неприязън щастието на Джейми. Премислих всяка възможност, дори най-болезненото и невероятно обяснение, извадих всичко на повърхността и го анализирах, обаче все още ни най-малко не разбирам защо се чувствам по този начин. Знам само, че внезапно между мен и Джейми зейна празнина, която леко, но неотклонно ни тласка в различни посоки. Отпивам глътка от халбата

си и се опитвам отново да повдигна темата, но изражението на лицето на Били вече е различно.

Преполовили сме третата си халба, когато момче и момиче се стоварват на нашата маса. Веднага ги разпознавам като двама от третокурсниците на татко. Младежът е дебел и има пухкава червена брадичка. Момичето е още по-дебело, а зле възстановената ѝ заешка устна се откроява на лицето ѝ. И двамата са пияни. Вдигам поглед към Били, а той отчаяно завърта очи. Тази вечер можехме да минем и без публика — особено пък такава видимо нападателна.

Вечерта напредва и настъпването на мрака привлича нови клиенти. Помещението се пълни с неудачници и с провалили се типове, със самозвани музиканти, поети и актьори, които до един пушат нескопосано свити цигари и имат еднакви неприязнени изражения. Музиката зазвучава малко по-силно и се разнасят звуците на „Плодно дръвче“ на Ник Дрейк. Страхотна песен. Бас ловя, че когато е писал текста, е бил изпаднал в същото предизвикано от уискито блаженство, в което съм аз сега.

*„Сгушен в утробата
на вечната нощ,
разбираш, че мракът
носи ярка светлина.“*

Това е просто прекалено красиво. Харесва ми да съм тук, а Ник Дрейк да пее за мен и за Били. Казвам му това и отбелязваме повода с още едно-две уискита. Решавам, че обожавам онова, в което ме превръщат няколко остри уискита. Новата ми същност е дръзка, щастлива и покварена. По-трезвената версия е измама.

Чувствам се все по-щастлива по отношение на себе си и на прекрасната вечер и започвам да изпитвам съжаление към Дебелака и Заешката устна. Особено към Дебелака. Струва ми се, че е ужасно загорял за секс. Съчувствам му — на него и на всички грозни мъже по света. Много добре познавам крайното отчаяние на нереализираната похот. Много добре знам какво е да си в плен на стотици образи всеки ден, всички поднесени в позата „изчукай ме“. На улицата, по телевизията, във вестниците — накъдето и да погледнеш, навсякъде

има съблазнителни мадами. Понякога направо ти се къса сърцето, понеже си знаеш, че сигурно ще имаш най-много някоя стерилна среща с курва. Тъкмо се каня да споделя това прозрение с Били, когато той се сепва.

— Мамка му!

— Какво?

— Исусе! Цяла вечер говорим за този скапаняк — той направо ще лудне!

Дърпа ме от мястото ми с една ръка — другата повдига чашата до устните му и той пресушава уискито си.

— Хайде!

Грабваме палтата си и се запътваме към вратата. Навън улиците са сиви и под дъжда от тях се надигат изпарения. Край нас притичва група момичета с размазана по лицето спирала, обгърнали телата си с голи ръце. Хукваме по улицата, прескачайки локвите и кикотейки се като деца. Когато стигаме до стоянката на такситата, Били отново поглежда часовника си. Дъждът и досегът с действителността са го отрезвили малко. Говори, без да ме поглежда:

— Мамка му! — казва той приведен, а дъхът му излиза на пара. — Адски закъснях. По дяволите! Извинявай, момиче...

Няма да го оставя да се измъкне толкова лесно. Не обръщам внимание на думите му и паля по цигара и за двама ни — Били няма да ходи никъде. Аз съм в настроение и страхотно подпийнала, и искам това да продължи.

— Трябва да направя нещо, хлапе — казва той и се насочва към едно приближаващо такси. — Мама организира голяма празнична вечеря. Такси! За Ан Мари и така нататък. Такси!

Ан Мари.

— Хайде, хлапе, ще те закарам.

Таксито спира. Той отваря вратата.

— Не — казвам аз, пъхвам ръце в джобовете и се отдръпвам от него. — Аз ще направя едно кръгче из града.

— Ама ти си вир-вода! Ще умреш от пневмония, ако не се изсушиш.

Свивам рамене.

— Хайде, Мили, просто скачай вътре. Чувствам се пълно нищожество, задето те зарязвам така. Бих те поканил, много добре

знаеш, че е така, обаче това е една от онези семейни вечери, нали знаеш. Двамата празнуват годежа си.

— Добре съм, честно. Нали знаеш, че и бездруго не си падам особено по семейните събирания.

— Хайде, Мили, не си тръгвай така. Моля те, просто се качи. Ти си като член от семейството — всички ще се радват да те видят.

— Шшшт, забрави. Добре съм. Ще ти се обадя утре.

Насилвам се да се усмихна и се завъртам на пети.

Правя три крачки по Хардман Стрийт.

— Били? Недей да ходиш, моля те. Не ме оставяй тук.

— О, миличка, не прави така. Ела с мен.

— Защо искаш да отидеш?

— Мили?

Раменете му се отпускат заедно с унилото му изражение.

— Майната ти, Били.

Обръщам се и си тръгвам. Той ме вика по име няколко пъти, в един прозорец виждам как таксито завива и се чувствам скапана като нощта.

Когато се скривам от поглед, обгръщам тялото си с ръце, навеждам ниско глава, свивам рамене срещу вятъра и поемам към града. Студът парализира мислите ми. Не мога да съставя никакъв смислен план за останалата част от вечерта, макар че цялото ми същество крещи за пиячка, за храна и за още пиячка — точно в този ред.

Когато стигам в началото на Болд Стрийт, в съзнанието ми се прокрадва идея и аз се мятам на едно такси. Нареждам на шофьора да ме откара във финансовия квартал, където е пълно с костюмари, с второстепенни знаменитости и със скучни богаташи, обаче въпреки всичко е район, в който няма никакви студенти. Сервирам му историята, че съм солистка в „Дриймърс“. Очевидна безсмислица, която е предназначена по-скоро за самата мен, отколкото за него — само че я поддържам до последната дума.

Изскачам съвсем накрая на Олд Хол Стрийт и небето надава нисък гърлен рев. Паля цигара и със страхопочитание наблюдавам река Мърси, която потръпва от светлината на бурята. Изпушвам цигарата чак до филтъра и хвърлям блещукащия фас в нощта. Няколко момичета се шумгват край мен голи до кръста и с шибани от вятъра

ръце. Изсмивам се на глас. Дъждът вече е намалял, обаче подпухналото небе е надвиснало тежко и влачи бурята над реката към града. За миг нощта е спокойна. Всичко е спокойно освен тихото пърхане на вятъра във витрините на магазините и далечното чаткане на токчета по паважа.

И тогава се развихря бурята.

Небето се предава, разпуква се над града и принуждава гуляйджиите панически да се разбягат на различни страни. Отмятам глава назад и оставям сипеция се сребрист порой да намокри лицето ми, докато не мога да издържам повече, хуквам по улицата и влятявам в „При Сам“. Както е в повечето барове при лошо време, тук е топло, шумно и пълно с хора. Днес направо гъмжи от розови лица с мокри костюми. И жените не са нищо особено — компания от цицорести дами на средна възраст, няколко изкуствени блондинки, които приличат на стриптийзъорки, и една-две чиновнички, потърсили подслон от дъжда. Изтривам лицето си с ръкав и се приближавам към бара. Мушвам се между танцърките. Телата ни се докосват и цепката ми се събужда за живот.

Поръчвам си бутилка „Стела“ и се настанявам в едно сепаре в тъмен и усамотен ъгъл. Бригадата с големите цици започва да се полюшва в такт с песен на Мадона, припява театрално и кара с „ла-ла“, където не знае думите. Най-въздържаната от мадамите, сигурно номерът на сутиена ѝ е поне 36-Е, леко се привежда напред. Великолепният ѝ бюст, оскъдно прикрит от ниско изрязана блузка, е точно пред очите ми. Боже, циците ѝ са наистина огромни! Дори момичето, което ѝ поднася питието, не може да откъсне очи от тях. Гледам я дълго и настойчиво и ги запомням.

Допивам питието си, паля още една цигара и се опитвам да привлека вниманието на сервитьорката. Към мен се домъква лице без усмивка и плъосва менюто на масата. Дори докато се отдалечава, виждам как в главата ѝ просветва лампичка. Тя се завърта с изненадан вид. Лицето ѝ ми е странно познато. Потръпвам — страхотна е. Черна като сажди коса, големи и бистри очи, плоски устни и славянски скули. Талията и бедрата ѝ са съвсем тесни. Когато отново обръща тесния си гръб към мен, аз плъзвам поглед по абсурдно красивото ѝ тяло от ключиците, към задника и пъргавите ѝ прасци. Очите ми я чукат и я опипват навсякъде. Дългите ѝ, слаби крака, стегнатият, ѝ малък

задник, острите ѝ, щръкнали цици — тя е направо великолепна. Връща се след няколко секунди с писалка и с бележник. Извинително вдига очи, когато вижда, че не съм отворила менюто.

— Извинете — въздъхва тя, — ще дойда след малко.

Гласът ѝ е дълбок и уверен. Всичко в нея подсказва, че е достъпна.

— Няма нищо — усмихвам се аз и ѝ подавам менюто. — Донесете ми бутилка червено вино и чиния пържени картофи.

— Майонеза за картофките?

— Не.

Тя си записва със сериозно изражение, след това склучва вежди.

— Какво вино поръчахте — бяло или червено?

— Червено.

— Извинете. Днес тук е същинска лудница. Заради дъжда. Погна ги насам.

Тя плъзва поглед към масата с дебелите цинични костюмари. Аз изсумтявам съчувствено.

— Свършвам в десет, обаче ми се струва, че този момент никога няма да дойде.

Казва ми, че смяната ѝ свършва всеки момент. Ненужна информация. Мамка му! Иска да ме чука. Напрягам паметта си да си спомня от къде я познавам, обаче тя ме изпреварва.

— Ти си Мили, нали? В един курс сме.

Сърцето ми пропада надолу, а стомахът ми се надига да го посрещне. Тя е. Покахонтас. Спомням си я смътно от автобуса — главно действащо лице в десетки фантазии за мастурбиране.

— Аз съм Пола.

Подава ми ръка. Тънка и мека, но с крепко ръкостискане.

— Миналата година бяхме заедно в курса по класическа и Шекспир. А през първата година карахме един и същ семинар.

Присвивам очи във въпросителни цепки.

— Въведение в класическата? Джако? Хайде, не може да не си го спомняш — казва тя.

Очите ѝ флиртуват с мен.

Аз свеждам своите невинно и ниско. Чопля етикета на бутилката бира.

— Защо не дойдеш да изпием по едно, когато ти свърши смяната?

Тя поглежда часовника си, свива рамене и се усмихва.

— Добре. С удоволствие. Ще се върна.

Проследявам с поглед слабото ѝ дупе по целия път и блуждаещата нощ внезапно се сдобива с история. Аз, Мили О'Райли тази нощ ще правя секс. Луд, наточен секс с екзотична красавица. Гаврътвам остатъка от бирата си и се запътвам към тоалетната да изсуша косата си и да си сложа малко червило.

Връщам се на масата, отрупана с пържени картопки, с всякакви сосове, които можете да си представите, и с бутилка топло червено вино. Обещанието за секс е притъпило апетита ми и стомахът ми се свива дори само от миризмата на пържена мазнина. Избутвам храната и сосовете в далечния край на масата и си наливам голяма чаша вино. Изпушвам три цигари една след друга, изгълтвам още една чаша, след това се облягам назад и се опитвам да си придам безразличен вид. Минутите се събират и трупат в празна бутилка и аз започвам да се чувствам някак неловко, седнала тук сама. Преди бях само аз и ясно формулираната ми цел. Самотна пияница, която не обръща внимание на никого. Сега се набивам на очи и съм съвсем прозрачна. Момиче, което се навърта за секс. Обмислям дали да не си потърся една доза, обаче навън на улицата виждам двама скитници, които вятърът подмята като счупени кукли, и това ме убеждава да остана вътре. Привличам вниманието на един сервитьор и си поръчвам още една бутилка вино, която той ми донася с проклето изражение. Пита ме дали ще поръчам нещо за ядене и стрелва с поглед бара, където има опашка от мокри от дъжда хора, които чакат за вечеря. Аз му отговарям с превзета усмивка и му посочвам чинията с непокътнатите картопки.

Вече съм доста напреднала с втората бутилка, когато тя се появява в другия край на помещението и дъхът ми направо секва. Носи обикновена бяла фланелка и чифт тесни джинси, които обгръщат задника ѝ като на супермодел. Фланелката подчертава напористите ѝ щръкнали гърди и елегантните ѝ дълги ръце — съвсем тънички, но прекрасно оформени. Докато се носи към мен, я съпровожда вълна от обърнати глави, а аз цялата отмалявам.

Тя стеснително прокарва ръка през косата си, настанява се до мен и обляга красивите си ръце върху масата. Почти се докосваме.

Разменяме си широки усмивки. Катеричката ми прави кълбета. Отпивам вино и я пия с очи над ръба на чашата.

Обожавам тази част. Следващите няколко минути — иска ми се да мога да ги преживея на забавен каданс. Тази част е почти толкова хубава, колкото изненадата от девствената пътка, когато за пръв път обелваш гащичките ѝ. Формата и миризмата. Голата влага, меката течна експлозия на сетивата. Това в момента е почти толкова силно. Флирт. Леко съм замаяна от алкохола. Неизбежността на секса, на интимното докосване надвисва над двете ни като магия.

— Ти избра да пишеш дипломна работа ли? — пита тя.

— Да, за огромно съжаление.

— Аз още не съм си измислила тема. А ти?

— Секс — лъжа и се опитвам да я подмамя към темата. — Ще пиша за създаването и разрушаването на сексуалната идентичност в съвременната литература.

— Ау! — възкликва тя, истински впечатлена. — Това е страхотно.

Следва кратко, но добронамерено мълчание. Тя вади от чантата си пакет цигари. „Марлборо“. Предлага ми една. Пръстите ѝ са много тънки и женствени, обаче ноктите ѝ са изгризани и без лак.

— А кой е научният ти ръководител?

— Кенеди. Струва ми се. Което сигурно не е лошо. Означава, че тя няма да може да ме оценява.

— Кенеди значи! — казва тя и вдишва въздух, сякаш свири на обратно. — Помниш ли я как се ядоса през първата година, когато Пади заспа в час?

— Май не съм била там.

— Напротив, беше. Седеше няколко реда по-назад, между Бен и Карла.

— Бен и Карла ли?

— Не може да не познаваш Карла. Всички познават Карла. Големи устни. Безумно красива.

Не може да е толкова красива. Повярвайте ми, иначе щях да лудна по нея.

— Божичко, почти не помня какви курсове съм слушала през първата година, да не говорим до кого съм седяла.

— Обикновено и аз не знам кой присъства на лекциите — рязко казва тя, — обаче повечето момичета помнят, когато ти си там.

— Ами?

— Така е. Не искам да те обидя, обаче сигурно си се питала защо всички момичета се опитваха да се сприятелят с теб през първата година?

— Не е вярно! — възкликвам аз, истински учудена. Наистина не е така.

— Е, може би малко преувеличавам. Обаче ти си живееш у вас, нали?

— Да, все още.

— Е, със сигурност се надпреварваха кое ще бъде първото момиче, което дотолкова ще се сприятели с теб, че ще го поканиш у дома на кафе.

Вглеждам се настойчиво в лицето ѝ за някакво обяснение, обаче виждам единствено неизразима красота. Да не би да се опитва да ми каже, че всяко момиче в университета иска да ме чука, включително самата тя? Със сигурност не. Напротив. Така е. Сигурно е така. Точно това ми казва. Поднася ми го на тепсия, а сега ме гледа право в лицето, с широко отворени бистри очи и аз просто не знам какво да правя, мамка му.

— Да не би да ми казваш това, което си мисля?

— Хайде стига. Сигурно си го усещала.

Тя леко поставя ръката си върху китката ми и аз почти неволно се отдръпвам. В гърдите ми зейва огромна дупка, която я засмуква цялата.

— Ами не. НЕ. Искам да кажа, че това винаги е дремело някъде в съзнанието ми. Забелязах как ме гледат другите момичета, обаче си казах, че това е просто... нали разбираш? Просто момичета, които си зяпат.

— Не е никак чудно обаче. Ти си негово копие. Странна работа.

Тя отмества ръка и поражда у мен копнеж отново да я придърпам към себе си.

— На кого?

— Винаги ли е изглеждал толкова добре? Никога не бих могла да се обвържа с такъв човек. Сигурно направо ще полудея. Искам да

кажа, вероятно не е лесно човек да е на твое място. Как се справяш с мисълта, че всяко момиче в университета иска да се чука с баща ти?

Внезапно се връщам в реалното време. Дупката в сърцето ми се стяга и я изплюва цялата обратно в шумотевицата на бара. Очите ми стават лениви, лениви и невиждащи, а лицето ѝ се размазва на фона на осветения от неоновата светлина прозорец. Поставям ръце на масата и се изправям, краката ми са изтръпнали и не ми съдействат, заплашват да се срутят под мен. Почти не си давам сметка за присъствието ѝ. На Пола. Покахонтас. Изгълтвам остатъка от виното си, залитайки си проправям път през тълпата от тела, и излизам навън, където студеният въздух ме блъсва в лицето и ме отрезвява.

Вървя бързо по почернелите от дъжда улици, обзета от огромно желание да бъда колкото може по-далеч от нея. Когато започвам да лъкатуша сред димящата сърцевина на клубната територия, на изплъзващите се тела, на смеха и на веселието, тревожната смътна болка в главата започва да ме отпуска. Вместо това започвам да се чувствам неудобно и глупаво, задето реагирах така — задето толкова ужасно се засегнах. Задето така се заблудих отначало. И защото толкова силно ревнувам баща си. Моя прекрасен старец. Невинен и съвсем неподозиращ за жадното обожание, което неволно предизвиква.

Следващата ми спирка е „Ливинг Рум“. Няколко лигави блондинки са се плъоснали на бара и оглеждат група шумни мутри, които са се скрили в едно сепаре. Взимам менюто с коктейлите. Думите плуват пред погледа ми. Отмятам от челото си мокрия бретон и си поръчвам водка и сок от боровинки.

— Коктейл с водка и сок от боровинки — обявява барманът със суперпревзето фъфлене. Стисвам го за китката.

— Не искам това. Искам водка и сок от боровинки отделно.

По челото му пробягват бръчки на обида. Взема петарката от ръката ми.

— Задръж рестото — искрено му заявявам аз и му обръщам гръб.

Това място е много гадно — обаче идват много футболисти и гангстери, което на свой ред привлича мацките. Много по-лесно е да хванеш някое птиче, когато наоколо има готини пичове, защото мацките много обичат да разиграват такива момичешки истории.

Използват ги като механизъм за привличане. Разбира се, повечето се дръпват, когато останете насаме.

— Какви ги вършиш, момиче? Беше само, за да надървим пичовете!

Отстъплението обикновено е съпроводено с поглед, който е нещо средно между смайване и отвращение.

Поръчвам си още едно питие и кацвам в отдалечения край на бара. Паля цигара и започвам да оглеждам мацките.

Времето минава.

Нечия ръка ме стисва за рамото и изненадата от човешкото докосване ме изтръгва от груповата оргия с блондинките в другия край на бара. Обръщам се и виждам Лиъм Флин, по-големия брат на Шон, ухилен толкова широко, че усмивката му за малко да стигне до веждите. Не съм го виждала от цяла вечност. Изглежда страхотно — прилепнало черно поло под скъп на вид костюм. Лампите очертават релефа на лицето му, като подчертават високите му скули и широкия му боксьорски нос, и поставят по една точица светлина в тъмните му влажни очи.

— Знаех си, че това е прекрасната Мили!

Лепва ми целувка по бузата. Дъхът му мирише на пиячка и е секси.

— Ново гадже? — пита той и избърсва дъждовна капка от носа ми с бащинска загриженост.

— Не, дойдох да си опитам късмета с някоя от старите чанти.

Соча към дъртите руси пачаври, които до една са вперили поглед в Лиъм, поглед, който издава крайната им нужда да бъдат изчукани.

Усмивката му става още по-широка.

— Не си губи времето — тихо ми прошепва той, все едно ми разкрива някаква тъмна тайна. Оглежда се потайно, преди отново да наведе глава към мен. — Те са по средата.

— Какво?

— Нали се сещаш, травестити.

— Стига бе — започвам да шептя и аз.

— Мъже с женски дрехи.

Изсмивам се високо и една от пачаврите ми мята злобен поглед. Приятелката ѝ има секси лице — плътни устни, хубави скули, жадни

очи, обаче Лиъм е прав. Прасците ѝ са прекалено големи. Може и да не е мъж, обаче е там някъде.

Отивам да седна в едно сепаре с Лиъм и с приятелите му, а те се оказват мутрите, които забелязах при влизането си. Двама от тях преди са работели на входа на „Крийм“. Готини пичове. Другият обаче още отначало не ми допада — грамадна малоумна стероидна глава с гаден тик на носа и лице със спукани капиляри.

Лиъм вдига ръка и при нас дотърчава сервитьорка с къса сплъстена коса и явно с менструални болки.

— Пак от същото, мила, и една чаша за дамата — поръчва той и посочва към групата празни бутилки от шампанско.

— Благодаря, Лиъм — казвам, — обаче може ли вместо това да си поръчам бутилка „Стела“?

— Каквото искаш, малката ми.

Освобождава сервитьорката с кимване и пали цигара.

— Почти не можеш да познаеш, че е студентка, нали?

— Затова ли ѝ каза „мила“, перверзен търговец такъв?

— Не на нея! На теб!

— Чупката! — изсумтявам аз. — Трябва да знаеш, че съм алергична към евтино шампанско, Лиъм. Направо ми възпалява деликатните царствени вътрешности.

— Ау, царице Пенелопа! Как така „евтино шампанско“! Това е „Мое“, ясно ли е?

— Нямам какво повече да кажа, скъпи.

— Страхотна пиячка е!

— Да де, ама не е „Кристал“, нали?

Той се ухилва и се преструва, че ме шамаросва. Оня с противната глава ми мята мръснишки кос поглед.

Лиъм ми харесва. Трудно е да повярваш, че е брат на Шон. И не само по външен вид — Лиъм е мургав, нисък и набит, а Шон е светъл, висок и слаб, — но и по отношение на това кой какъв е.

Лиъм е джентълмен и си има някакъв свой морал. Той е страхотен баща на малкия Тони и човек рядко може да го види да се перчи с парите или с властта си. Всъщност повечето хора дори не знаят как изглежда Лиъм Флин. Това е само име със собствена митология, което е дълбоко вплетено в местния фолклор подобно на имената на Кевин Кийган или на Пол Маккартни. Шон от друга страна

е самозвана знаменитост и ходи на повече откривания на барове, клубове и ресторанти от скапаната Тара Палмър Томкинсън. Не че начинът му на живот е нещо, което е постигнал със собствени сили. Просто го получи даром. Когато Лиъм влезе в затвора за пет години, можеше да повери бизнеса си единствено на Шон — впечатляващо изобилие от солариуми, кафенета и сгради под наем, — доста приличен доход за един осемнайсетгодишен пикльо.

Горкият Лиъм просто нямаше избор. Неговите хора затънаха заедно с него, а той трябваше да храни жена и дете. Шон успяваше да поддържа империята в ред, обаче тъпашките му номера нанесоха огромни поражения. Семейното име, което някога боготворяха в подземния свят на града, сега не е нищо повече от карикатура със заглавие „Как да бъдеш гангстер“ — и Лиъм прекрасно го знае.

Стероидният тъпак кани две от русите пачаври и им предлага по чаша шампанско. И двете имат еднакви кафеникави спаружени цици и ръце, които сякаш са били потапяни във фритюрник. Направо са жалки в радостта си, задето са ги поканили на масата. Отблизо са истински ужас. Кожата около очите им е напукана, тънка и намацана с огромно количество синя спирала. Когато влязох в кръчмата с мокрите си дънки и с отнесеното си лице, те ме изгледаха, все едно съм скитница. Сега, докато седя тук като гостенка на Лиъм, ми раздават лъскави усмивки и реплики от сорта на: „Не е ли хубавка! Ти си като манекенка, момиче — много си хубава!“.

Боклуци.

Умът ми се скита из улиците на Ливърпул 8. Кльоцави курви с лоша кожа, момичета, които вонят на евтин парфюм, на гума и на улица. Не мога да престана. Дори мисълта за това разбужда нещо толкова дълбоко в слабините ми, че би трябвало да се шокирам — поне да се притесня, че толкова жадно копнея за такава мизерна тръпка. Само че вместо това се чувствам жива — пияна, безстрашна и прелестно, пламенно жива. Питам се какво момиче би се претрашило тази нощ да излезе в такова време. Наркоманки, старици с дъх, който мирише на рак, момичета с жестоки сводници и други нощни птици, тласкани от отчаянието. Може би достатъчно отчаяни, за да ме изчукат?

Сбогувам се, целувам съблазнително устните на Лиъм и се оплезвам на стероидната тиква. Решавам да се пробвам, но някакъв

вътрешен механизъм за безопасност ме възпира, опитва се да ме накара да променя намерението си.

На Болд Стрийт изтеглям 80 лири от един банкомат и с бърза крачка се отправям към Хоуп Стрийт. По небето проблясват буреносни светкавици. Вдигам якето си високо над главата, но вятърът започва да хапе разголението ми корем. Чилето на небето се разплита и облива жилото на вятъра.

Край мен прелитат таксите, а към запотените им прозорци са притиснати пияни лица. Чистачките се стрелкат косо, фаровете прогарят дъждовната пелена и светят по Лийс Стрийт, приведени тела влизат и излизат от баровете. Ужасна нощ да бъдеш навън. Сигурно на Хоуп Стрийт няма да има никой.

Докато стигна дотам, дрехите ми са подгизнали и вятърът е обрулил ушите ми. Копнежът ми за чаври се е плъзнал в наводнените канавки, които се пенят неистово с буйна кафеникава пяна. Проклинам се, задето съм такава, задето не мога просто да се отърся от тази мисъл. Да забравя за това. Някои хора го правят.

Отивам до най-близката спирка на Катерин Стрийт, обаче забелязвам друга със заслон малко по-надолу. Притичвам дотам, като прескачам и заобикалям огромните локви. Вътре се е сгушил дядка сомалиец с издължено сериозно лице. Потънал е в мислите си, обаче ми се струва сърдечен и приятен. Бъркам в якето си и се въодушевявам от откритието, че имам още цигари. Заслонявам се от вятъра, за да си запаля, и тайно наблюдавам подобната на привидение фигура, която се мушва в сребрист мерцедес в горния край на Канинг Стрийт. В душата ми припламва завист, обаче бързо утихва и вместо това се чувствам глупава. Абсурдно е да му завиждам! Дебел едър костюмар, за бога — нечий съпруг! А пък качва някаква курва, нещастникът. Купува си наркоманка. Къде му е предизвикателството на това? Няма. И все пак той е мъж, при това мъж с кола, и има привилегии, за които аз мога само да си мечтая. Дори да е дебел и гаден, дори тя да е най-пропадналата и мръсна брантия, пак искам да съм на неговото място.

Дъждът малко отслабва, но вятърът продължава да вие и да пици около заслона на спирката и да подмята някакви отломки по улицата. Коли се стрелкат насам-натам и една жена натиска клаксона, когато празна консерва се приземява върху предното ѝ стъкло. Питам стареца колко време има до следващия автобус, а той свива рамене и

вдига ръка, за да погледне часовника си, а после пак свива рамене. Ръката му е дебела и възлеста като стебло на лоза. Отново се привежда и добива печално изражение. Очите му изглеждат огромни на старата му глава. Опитвам да му се усмихна, само че той отново се е свил в килията на мислите си. Вадя последната си смачкана цигара и я изправям с пръсти. Тъкмо паля клечка кибрит, когато внезапно движение привлича погледа ми. От другата страна на улицата една жена дърпа завесите си и се задържа на прозореца. Гола крушка я осветява цялата. Присвивам очи и се вглеждам през струите на дъжда. Облечена е negliже и оттук ми се струва спретната и лъскава — твърде спретната за проститутка. Отмята коса от лицето си, скръства ръце и издава напред бедра.

Наблюдавам я още известно време и нещастната нощ избухва. Няма съмнение — момичето е в играта. Все още съм в покрайнините на квартала на червените фенери, обаче жени по прозорците? Тук не стават подобни неща. Знам, че има момичета, които водят клиенти в стаите си — неведнъж съм ги наблюдавала с безмълвна завист, — обаче ги забърсват на улицата. Това тук е адски дръзко. Не стават такива неща. Просто трябва да се откажа.

* * *

Отвън спира син сааб и от него излиза кльощав тип с конска опашка. Замотава се пред вратата за момент, след това хлътва вътре. Тя дърпа завесите.

Изпускам два автобуса.

Най-сетне той излиза и когато колата потегля, тя отново дръпва завесите и се настанява пред прозореца.

Промъквам се по-близо, за да я огледам по-добре. На около трийсет е с дълга до раменете коса и с бледо, но забележително лице. Дъждът вече е престанал и улиците са празни и притихнали. Въздухът е влажен и огромен в своята неподвижност. Вдишвам дълбоко и силно от него и пресичам улицата.

Къщата ѝ е отделена от тротоара с ръждив метален парапет. По остриите пръчки на парапета са надянати презервативи, а на вратата ѝ

със зелена боя пише „Брантия“. Пристъпвам към вратата. Има три звънеца. Само на единия има име. Сабрина. Натискам го.

— Да?

— Ти ли си жената на прозореца?

Широк салфордски изговор избумтява в отговор и аз правя крачка назад.

— Ти коя си?

— Казвам се Сара. Може ли да вляза?

— Какво искаш?

— Аз съм хомо — отговарям, изпълнена с ненавист към думата.

— Едно от момичетата на Хоуп Стрийт ми каза, че ти ще се погрижиш за мен.

— Я се разкарай! Кой ти го каза?

— Не мога да си спомня името й. Има ужасен белег на лицето и...

— Какво искаш да кажеш с това „ще се погрижа“ за теб?

— Виж, тук е доста мокричко. Няма да стоя и да се правя на глупачка. Сбъркала съм. Извинявай. Лека нощ.

Оставам още малко, вперила поглед в звънеца, а тракането на зъбите ми пронизва тишината.

— Дано да не ми губиш времето.

Отново мълчание, този път прекъснато от колеблива въздишка. Вратата избръмчава и ме пуска да вляза.

Затварям входната врата зад гърба си и потъвам в гъста черна мъгла. Плътният и наситен мрак ме плаши, но скоро в края на коридора се появява слаба светлинка. Същият глас, сега по-мек, се провиква:

— Насам.

От вратата се озовавам право в кухнята, която е малка, усойна и потискаща. По мръсния, застлан с линолеум под са пръснати купички с котешка храна, обаче няма и следа от котка. Зле направена арка разделя кухнята от тясната стая, където я намирам седнала на малка кушетка със скръстени боси крака и ръце. Сурова е, обаче си я бива, секси е. В стаята мирише на същото, на което и в кухнята — на цигари и на котешка храна. Не мога да откъсна поглед от лицето й. Кожата й е с цвят на охра, а очите й са дълбоко хлътнали и мътно сини. Примигва

често. Когато за пръв път спира поглед върху мен, изненадата ѝ — приятната ѝ изненада — е съвсем явна. Очаквала е някаква мъжкарана.

— Сядай — казва тя накрая. — Казвам се Сабрина. Саааб-риии-нааа.

Сядам на люлеещия се стол срещу нея.

— Сара — осведомявам я.

— Смятах, че се казваш мръсница.

Заядливката седи с изправен гръб и с вирната брадичка, обаче аз подминавам забележката ѝ.

— За първи път ли ти е?

— Кое — с жена или... че плащам за секс?

— И двете, струва ми се.

— Не. И на двата въпроса. Но не ми е навик, така да знаеш. Аз просто...

— Виж, няма нужда нищо да ми обясняваш. Не е моя работа да раздавам присъди, нали? — Тя насочва към мен изтлелите си сини очи и спокойно преценява стоката. — Обаче ще ти кажа, Сара, че малко се слисах, когато влезе през вратата.

— Очаквала си някоя като Пит Месаря, нали?

Тя се ухилва.

— Е? Аз първата ти жена ли съм?

— Не. Не говори глупости.

Кой знае защо не ми прозвучава убедително.

Разтваря ръце, после отново ги скръства.

— На колко години си?

— На двайсет и една — лъжа я. — Имаш ли цигара?

Тя разтваря ръце, пресяга се отстрани на кушетката и ми подхвърля пакет „Ламбърт и Бътлър“. Запалката е вътре в пакета. Изваждам си цигара и разклащам запалката, за да запали. Вдишвам дълбоко и задържам дима в дробовете си, все едно пуша джойнт. Вече се чувствам странно свободно. Чувствам, че владее положението.

— Не можеш съвсем да се навиеш, нали?

Тя поклаща суровата си глава. Аз издишам плътна струя дим към тавана, който е замърсен от цигари и е осеян с паяжини.

— Както ти казах, не е моя работа да съдя хората — обаче ти можеш да имаш което момиче си поискаш.

Тя ми мятна нервен и изпълнен с колебание поглед. Свивам рамене.

— От къде знаеш, че си нямам приятелка? — закачливо извивам едната си вежда.

— От петнайсет години съм на улицата, миличка. Обаче на бас, че си имаш приятел.

Извивам и другата си вежда и поклащам глава.

— Наблюдавах те от другата страна на улицата. — Гласът ми се снишава до шепот. — Имаш невероятно лице. Забележително. Какъв ти е произходът?

Тя отново скръства и разтваря ръце и прокарва разтреперана ръка през косата си. Изчервява се!

— Майка ми е от Исландия. Родена съм в Рейкявик. Баща ми е от Манчестър. Отраснала съм в Салфорд.

— Красива си.

— Благодаря — мъчително преглъща тя и отмества поглед.

Ужасно съм възбудена. Путката ми пулсира толкова силно, че чак ме боли, а крайниците ми са топли и отпуснати. Възбужда ме не само мисълта, че съм тук — че ще правя опасен секс с непозната, която ще направи всичко, всичко, което поискам от нея. Нещо повече е. Помежду ни има химия. Стаята е заредена с нея. Желая я ужасно, тя го знае и също ме желае. Опитва да възстанови баланса на силите.

— Иди в спалнята, вратата отляво е към банята — делово подема тя. — Вземи си душ. Има чисти кърпи в шкафа над мивката. Като свършиш, сложи ги в коша за пране. На вратата на банята виси чист халат. Облечи го и ела в спалнята. — Приковава погледа ми за момент, обмисляйки нещо, след това продължава: — Искам да ми платиш предварително. Знаеш ли какво искаш?

Отварям уста. Понечвам да кажа нещо, обаче тя продължава:

— Ще ти направя масаж за петнайсет лири, орален и мастурбация за трийсет и пълна програма за четирийсет. — Изправя се, кокетно отмята коса и се запътва към кухнята, където прикляква до хладилника. — В спалнята имам и всякакви вибратори и играчки, обаче това ще ти струва допълнително. Никакви водни спортове и мръсотии.

Вместо да ме отблъсне, практичният ѝ тон ужасно ме възбужда. Отчасти защото той означава, че ме възприема повече като клиент, а не

като жена, но най-вече защото насочва вниманието ми към факта, че това е една курва. Жена, която е готова да отдаде тялото си и да ми позволи да правя с него каквото себично нещо си поискам. Това е мръснишко — абсолютно мръснишко и аз просто не мога да откъсна мислите си от него, от факта, че можеш да си купиш секс, както си купуваш цигари, книги или бира. Най-силното и могъщо човешко взаимоотношение, сведено до цената на нов сутиен от „Морган“. Отивам в кухнята. Изглежда мръснишки, както е клекнала там. Прилича ми на съпруга на професор.

— Колко, за да остана през цялата нощ?

— Петдесет — казва тя и наднича в хладилника. — Но трябва да си тръгнеш преди седем и половина.

Вдига очи към мен и нервният колеблив поглед се връща.

— Нещо за пиене? Имам кафе, чай или бутилка бира, ако искаш, обаче ще трябва да платиш допълнително за пиячката.

Изважда бутилка от хладилника и прочита етикета с примижали очи.

— „Скорпион“?

— Става. Ти няма ли да пийнеш? — умолително питам аз.

— Добре. Защо не?

Тя се усмихва стеснително и отваря бутилките.

Отивам в банята. Свалям мокрите си дрехи и ги провесвам на радиатора. Питам се колко ли други голи тела са стояли в тази стая. Вземам си душ, обаче не си мия косата, отново обувам бикините си, свалям ги, после пак ги обувам. Навличам халата и отивам в банята. Всичко е строго и целомъдрено, а крушката осветява помещението в жълтеникаво. Има кутия с хартиени кърпички и едно растение, което никога не е поливано, но упорито се бори за живот върху страничното шкафче. На стената накриво виси имитация на Моне. Прилича на приемна в долнопробна клиника за аборти. Давам си сметка, че освен купичката с котешка храна, която съм видяла в кухнята, в този апартамент няма нищо, което да говори за живота ѝ. Не знам абсолютно нищо за жената, която се готвя да изучавам. За един кратък миг се чувствам нелепо, изтегната на това легло, облечена в този глупав копринен халат. Но след това тя се появява със свещ и с нашите бутилки и аз цялата настръхвам при вида на слабите ѝ крака. Тя цъква ключа с език, подава ми едната бутилка и се плъзва до мен. На

светлината на свещта сенките по стените са огромни и разкривени и вече се докосват.

Отпивам няколко глътки и ѝ казвам, че искам всичко от секса, но без масажа. Тя нежно ме целува по бузата. Мирише на евтина тоалетна вода. Прокарва длан нагоре-надолу по вътрешността на бедрата ми и аз инстинктивно се разкраввам. След това взима бутилката от ръката ми и я търкулва между краката ми. Смайвам се, когато пъха леденостуденото шише в бикините ми. Дъхът ми спира. Цепката ми се свива и започва да пулсира от парализиращо студения допир. Тя погрешно приема възбудата ми за уплаха и намалява натиска, като ме търка леко с гърлото на шишето.

— Няма проблем — казвам аз, обгръщам шията ѝ с ръка и я придърпвам към себе си. — Харесва ми.

Тя заравя пръсти в косата ми, започва да я подръпва и извива, а очите ѝ се появява лудост. Спираме за миг, след това се целуваме жадно, а когато тя се отдръпва, аз съм задъхана и отмаляла, вълни на удоволствие заливат тялото ми и завладяват сетивата ми.

Тя вдига бутилката до устните ми и я накланя, така че течността започва да се пени, потича на успоредни струйки от ъгълчетата на устата ми и се разлива по циците ми. Тя посреща течността с език, разлива я по брадичката и по шията ми, леко захапва втвърдените ми зърна и започва да ги подмята с грапавия си език. Наблюдавам устата ѝ върху гърдите си, гледам как им вдъхва живот, как променя формата и плътността им. Странни и красиви усещания се плъзват нагоре и навън от някакво прелестно навито на спирала местенце дълбоко в мен, за чието съществуване не съм подозирала.

Продължаваме да се целуваме, след това тя оставя бутилката на нощното шкафче. Бодва ме разочарование. Харесваше ми да я усещам долу между краката си, в такава опасна близост до най-свещената част от тялото ми. Освен това си знам — тя е събудила у мен копнеж, който ще остави след себе си само горчиво неудовлетворение, независимо колко сръчни са езикът и пръстите ѝ. Тя сваля мокрите ми бикини до коленете, а аз ги изритвам с крака. Лежа по гръб и чакам. Ръцете ѝ се извиват като змии по корема ми и той кипва от допира ѝ. Плъзгащата се коварна ръка се задържа върху бедрата и прасците ми. Когато вече не мога да издържам, аз я избутвам обратно към пътката си и я моля да ме погали. Тя пъхва вътре два пръста, разтваря ги като ножица, след

това ме целува силно, приковава погледа ми, пъхва вътре още един пръст и започва да ме чука нежно, а зениците ѝ са разширени от възбуда и от усещането за власт. Затварям очи и се оставям на допира ѝ, просто си лежа и ѝ позволявам да ме чука с пръсти.

Свършвам бурно и влагалището ми се стяга около ръката ѝ като ръкавица. Когато отварям очи, тя ме гледа право в лицето, а изражението ѝ издава известно самодоволство. По лицето ѝ се разлива ликуваща усмивка. Иска ми се да ѝ кажа, че винаги свършвам така, обаче вместо това отстранявам ръката ѝ, която блести мокра от моите сокове, и я карам да застане на колене. Тутакси добива наивен и смирен вид, обаче сваля бельото си, бързо и сръчно, и отдолу се показва пътка, избръсната с евтин бръснач. По гърдите и по долната част на корема ѝ личи, че е раждала. Застава на колене върху леглото, леко разкрячена, разголена, покорна. Кой се усмихва сега, а?

— Искам да слезеш на пода — нареждам ѝ.

Очите ѝ се стрелкат наоколо, блеснали предизвикателно. Неохотно се надига от леглото и слиза на пода като котка. Коленича зад нея. Килимът е груб и драци коленете ми. Разтварям бузите на задника ѝ. Прокарвам език по пътката ѝ и я ближа като куче. Има вулгарен вкус — на гума, на влага и на застояла пот. Обичам това. Докато възбудата се надига у мен, си налагам да не я питам за онзи тип с конската опашка. Неговия вкус ли усещам? Какво сте правили? Изчука ли те в задника? Ти смука ли го? Той ближа ли те, както правя аз сега? Образите се нижат в съзнанието ми. Как той пъхва члена си в тесния ѝ задник и я чука диво и силно. Как пътката ѝ се навлажнява напук на апатичното ѝ лице. Много обичаш да се чукаш, нали? Бас ловя, че нощем мастурбираш в леглото и си мислиш за клиентите си. Харесва ти да си курва, нали? Не го правиш заради парите. Правиш го, защото ти харесва! Усещам как крайниците ми се напрягат, когато отново ме завладява желанието, копнежът да усетя пълната поквара, да унижа и да бъда унижена. Заравям език дълбоко в задника ѝ и този път тя рухва, все едно е под действието на опиат. Отпуска се на лакти и обляга отмаляла глава на пода, краката ѝ бавно се разтварят все по-широко, докато клиторът ѝ се озовава само на няколко сантиметра от пода. В главата ми се натрупват мръснишки картини, които се сблъскват с тайните ми и най-отблъскващи фантазии. Тя явно е обзета от същото унизително желание, което е завладяло и мен. Били веднъж ми каза, че

курвите просто изключват, докато се чукат. Удоволствието не е част от професията им. Ако наистина е така, тя вече няколко пъти наруши този професионален кодекс — стене най-безсрамно, позволява на пътката си да се овлажни страхотно и да намокри лицето ми, обожава чукането точно колкото и аз. Ближа я още малко и когато усещам, че се напруга на прага на оргазма, се отдръпвам и се пресягам към бутилката. Мята ми поглед, изпълнен едновременно с възбуда и ужас. Коленича зад нея и прокарвам бутилката нагоре-надолу по цепката ѝ, сетне я пъхвам на няколко сантиметра в задника ѝ.

— На другото място — прошепва тя и я изтласква навън с мускулите си. — Така може да ме нарани.

Бутилката е твърде широка, за да влезе в задника ѝ, затова бавно и внимателно я пъхам в пътката ѝ. Тя се задъхва.

— Искаш ли да спра? — питам я и пъхвам бутилката още малко.

Тя ме поглежда колебливо. Издърпвам леко бутилката.

— Ако не искаш, ще спра. Само ми кажи.

Дръпвам ръцете си, но бутилката остава неподвижна, значи тя здраво я стиска.

— Да спра ли?

По лицето ѝ преминава дъга от чувства. Поклаща глава безмълвно и напрегнато.

Стисвам я за косата и дръпвам силно главата ѝ назад, като я принуждавам да ме гледа, докато пъхвам цялата бутилка. Чукам я силно и грубо. Мускулите на гърба ѝ се извиват и поддават, лъснали от пот. Чукам я с бутилката още по-силно, с тласъци от китката. Пътката ѝ жадно засмуква шишето и диктува силата и бързината на чукането. Пъхвам показалеца на свободната си ръка в задника ѝ, който се свива и разширява при всеки тласък на бутилката, и се смайвам от копринено нежната кожа между пътката и задника ѝ. Чукам я без всякаква сръчност и състрадание. Вече не се владее. Просто пъхам и вадя бутилката колкото е възможно по-бързо. Стенанията ѝ се превръщат в писъци, а цялото ѝ тяло се разтърсва от спазми, докато накрая рухва на пода и шишето се изстрелва от тялото ѝ като куршум.

Отдръпва се и лежи напълно изтощена и лъснала от пот. Плъзвам се до нея, сетивата ми бавно се възстановяват, а моментът ме пленява. Курва и клиент, слети в едно като новобрачни.

Излежаваме се лениво, а сенките ни акцентират надигането и спускането на гърдите. Отново сме непознати, мълчаливи, обзети от неловко чувство, отрезвени. Отново ме обзема познатият стар импулс да офейкам. Не искам да съм в тази стая с тази жена. Усещам миризмата на пътката ѝ върху устните си, започва да ми се повдига, чувствам се омърсена и накърнена. Трябва да се облека и да си вървя. И точно това ще направя.

След малко.

Ще си тръгна.

Събуждам се. Не знам къде съм. Бездънен мрак. Отгоре се носи силна музика, мощни барабани и бас. Никакъв глас. Никаква мелодия. Просто гол звук, който се извисява и се снижава противно на всякаква логика на хармонията. Усещам се влажна и напрегната долу. Бавно си давам сметка, че тя лежи до мен. Сабрина.

В съзнанието ми пробягват откъслеци от нощта. Покахонтас. Лиъм. Старецът на автобусната спирка. Тя.

Метнала е отгоре ни завивка, която мирише на котка и на мъжки тела. Лежи по гръб, извърнала глава от мен, и тихо стене в плен на някакъв далечен сън.

Страхът и объркването ми отслабват и отстъпват място на отново надигнала се похот. Ръката ми се плъзва към тялото ѝ и разбирам, че е гола. Спускам ръка върху пътката ѝ. Мокра е. Пъхвам пръст вътре и масажирам клитора ѝ с мокрия му връх. Тя се поразмърдва и изстенва тихо. Търкам я още малко и тя неволно разтваря крака. Не бива така. Леко пъхвам вътре два пръста. Соковете ѝ са гъсти и застояли. Оставям пръстите си неподвижни вътре и мастурбирам с другата си ръка. Свършвам мощно и това я разбужда. Въздъхва сърдито и се обръща, като се освобождава от пръстите ми. Аз също изръмжавам в отговор и се отпускам замаяна на възглавницата.

Когато се събуждам, вече е сутрин — осъзнавам това постепенно и с ужас, който се врязва в съзнанието ми. През една дупка на пердето прониква ослепителна светлина, която ме принуждава да се пъхна под завивките. Там долу мирише. Аз мириша. Навън градът все още спи. По улиците няма движение и шум. Гърлото ме боли и изпитвам враждебност към тялото до себе си. Тежката ѝ миризма ме отблъсква.

Отмятам завивката и бързо я оглеждам. Косата върху челото ѝ е влажна, а гримът ѝ е размазан върху възглавницата. По-стара е поне с десет години, отколкото изглеждаше снощи. На светлината, проникваща през пердето, забелязвам раничка върху напуканата ѝ долна устна. Отдръпвам се ужасена — как, по дяволите, пропуснах това снощи? Колебливо се измъквам от леглото и се замъквам в банята. Сигурно точно така се чувстват женените мъже, когато се събудят след пиянска нощ с някоя брантия — тази остра смес от вина и отвращение. Радиаторът е направил джинсите ми твърди като картон. Надявам блузката, която намирам под тях, обезцветена, но топла и суха. Маратонките ми жвакат, а пуловерът и дънковото ми яке вонят като мокро куче. Отпивам портокалов сок от една назъбена картонена кутия и оливам брадата си. Забелязвам пакет цигари сред сметките в една фруктиера, и ги забърсвам.

На улицата от светлината главата ми започва да блъска като с чук зад очите. Това е моментът на прелестното нищо между зората и изгрева, когато вчера и днес са на еднакво разстояние.

Вчера беше пълна гадост.

Профуках парите си за цяла седмица заради преживяване, след което се чувствам необичана и употребена. Отблъснах Били и се направих на глупачка. Имам две ненаписани есета, с които закъснявам вече два дни, и не си направих труда да звънна на татко, за да му кажа, че няма да спя у дома. Бръквам в джоба си и установявам, че имам достатъчно пари за такси, обаче вместо това решавам да повървя, за да прогоня вчерашния ден от тялото си.

По това време на годината Принсес Авеню е зашеметяващо. Листата започват да се втвърдяват и да капят, а есенният въздух е прояснил и пречистил всичко. Дъхът ми излиза на пара пред мен и се налага да духам в шепите си, за да не измръзнат. Вървя по тревистата централна лента, която не след дълго ще се напълни с възрастни мъже от Ямайка, потънали в спокоен размисъл, всички до един с блеснали очи и с добронамерени усмивки, скрити под прошарени сребристи бради. Сцената ме изпълва с вълна на носталгия и внезапно се сещам какво толкова ми харесва в Токстет. Това място си има собствени закони. Каквито и планове и нововъведения да бъдат наложени на Ливърпул 8, хората от този квартал няма да им обърнат никакво внимание и ще продължат да си живеят по старому. Тия хора тук са

твърдоглави — няма никакво съмнение. Джейми, Били, Шон и Лиъм, дори господин и госпожа Кийли, всички те притежават непоклатимо достойнство и са най-страхотните личности, които познавам. Дори скапаният Шон е десет пъти по-очарователен от Джако.

Питам се какво ли е означавала изминалата нощ за нея. Сабрина! По-вероятно е някоя Манди или Мишел. Съчувствам ѝ. Чувствам се зле, задето я бях притиснала, докато тя се мяташе и се бореше за глътка въздух. От окото ми се стича сълза и замръзва на бузата ми.

Вървя по Девъншир Роуд, но вместо да завия наляво към къщи, поемам надясно по Адмирал Стрийт към дома на семейство Кийли. Спотайвам се на тротоара пред дома им. Колата му е на алеята, а всички прозорци са заскрежени. Вземам камък, който е достатъчно лек, но и достатъчно тежък. Прозорецът на спалнята му е точно срещу мен. Още една сълза се стича по лицето ми. Това е лошо. Не може да бъде по-зле. Пускам камъка на земята, пъхвам ръце в джобовете си и се завъртам на пети.

Градът бавно се разбужда. Светлината е мътна и се колебае кое лице да покаже най-напред. Когато отново завивам по Принсес Авеню, слънцето започва да кърви над катедралата и новият ден нахлува. На улицата спира микробус на „Ехо“ и отвътре изхвърчава пакет сутрешни вестници. Животът продължава. Отклонението до дома на Джейми потъва във вчерашния ден. Още една сълза се отронва от очите ми и аз изведнъж се прекършвам. Вървя и плача, разтърсвана от силни и бурни ридания. Не заради снощи. Не заради Джейми. Плача заради нещо друго. Плача заради себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

МИЛИ

Мотая се пред кабинета на Кенеди с възпалено гърло и с подута путка. Умът ми се лута неистово между измислените извинения, които ще й сервирам, и унизителния преглед при доктор Али сутринта.

— Добрата новина е — изгледа ме той над очилата си, — че се заемаме с проблема навреме. Това е добре, така елиминираме огромна потенциална опасност. Често, когато гонорейта засегне гърлото или ректума, няма никакви симптоми...

— Гонорея ли? — промърморвам аз, а той вдига ръка.

— Лошата новина е, че проблемът ми се струва по-сериозен. Възпалението и подуването на вагината ти явно са свързани с генитален херпес. Той може да бъде контролиран чрез правилно лечение с кремове, само че това е полово заболяване, което ще те съпътства цял живот. Трябва да премислиш внимателно и да осведомиш партньора си — или всеки, с когото възнамеряваш да имаш сексуален контакт.

— За цял живот?

— Ами, и да, и не. Представи си го като обрив на устата. Хората носят вируса цял живот, обаче е възможно той да се прояви само един-два пъти.

— Да, обаче нали казахте, че мога да заразя някой дори и след като обривът изчезне?

— Да, хора, с които имаш сексуален контакт.

Не знам какво да му кажа. Не знам какво да мисля.

— Много жалко, госпожице Райли...

— Госпожица О'Райли...

— Много жалко, госпожице О'Райли, че сте се заразили с тези болести, но те не застрашават живота ви. Могат да бъдат контролирани с правилно подбрано лечение. Ще ви предпиша пеницилин за гонорейта и някои кремове и промивки за другото. Само че в момента трябва да се съсредоточим предимно на контрацептивите, които използвате... а може би не използвате.

Пише рецептата с наведена глава. Не може дори да ме погледне. Достатъчно зле е, че съм сексуално прокажена, обаче това, че вестителят става свидетел на неудобството ми, е вече прекалено. Гледам семейната снимка на бюрото му. Доктор Али, румената му съпруга и петте им дебели деца, до един лепнали на лицето си застиналата усмивка на блажената средна класа. Живота си залагам, че зад лустрото на благоприличието се крие един болен и покварен човек. Много добре познавам такива като него. От ягуарите и мерцедесите по Хоуп Стрийт. Лекари, адвокати и банкери. Гадни, болни хора. Горди съпрузи и горди бащи. Скапани лицемери.

— Партньорът ви запознат ли е с положението?

В момента ме гледа. Посрещам дръзко погледа му.

— Жена е — отговарям. Ставам и се приближавам до бюрото му с възможно най-голямо самообладание. Вземам рецептата от ръката му и излизам.

Не знам дали след това ще мога да понеса простотиите на Кенеди. Не знам дори дали ще успея да я излъжа. Плъоснала се е зад бюрото си със строго изражение и е пъхнала молив в косите си. За миг се спирам на входа, после влизам в стаята. На гърлото ми засяда миризмата на остър парфюм на стара мома.

— Седни, Мили — кани ме тя, обляга се на стола си и сваля очилата си. Сядам, а джинсите се връзват в подутата ми пътка. Все още не мога да повярвам — наказание за цял живот заради една-единствена скапана пиянска среща. — Знаеш защо изпратих да те повикат, нали, Мили?

Въздъхвам утвърдително. Тя избягва погледа ми и спира очи върху лист хартия, на който е написано името ми. Фамилното ми име е сгрешено. Питам се дали да изтъкна този факт.

— Вече е шестата седмица от семестъра, а според атестационната ти карта присъствието ти е 47% и си предала всичките си есета със закъснение. Освен това господин Джаксън все още чака една твоя работа, както и аз...

Исключвам и отмествам поглед към прозореца, където сивото небе се вихри буреносно над сивия бетон на града. Гледката от тук е зашеметяваща. Благоговея. Питам се дали Кенеди или другите плюнчовци тук изобщо обръщат внимание на тази красота. Джейми

обаче би погледнал към това небе и би се развълнувал. Той би изпитал същия прилив на страхопочитание като мен.

— Просто не мога да ти опиша колко сериозно е всичко това, Мили. Спадът в нивото на работата ти е достатъчно тревожен, но отсъствията ти... — Прави пауза и въздъхва. Едно мускулче се стяга под тлъстата ѝ брадичка. — Всички студенти трябва да присъстват поне на осемдесет процента от занятията, освен ако нямат някаква извинителна причина да ги пропуснат.

— Ама вие видяхте ли какво е небето?

— Какво? — напрега се гласът ѝ. — Мили, нали разбираш, че може да се наложи отново да повториш годината, а ако стане така, ще имаш право само на държавен изпит. А това е много тъжно... предвид оценките ти от миналата година. Представила си се много добре, нали така? Със сигурност можеш да се справиш дори отлично, обаче сега ми се струва, че... — Още една театрална въздишка. — Не ми се искаше да се стига дотам, но ако не представиш медицинска бележка или някакво обяснение за отсъствията си, ще трябва да отнеса въпроса по-нагоре.

Отмествам поглед от прозореца и го впервам в нея. Прилича на един от силуетите в „Нощен патрул“.

— Вижте — казвам аз и примиждавам силно, — има причина. — Млъквам и захапвам силно долната си устна. — Случи се нещо лошо. — Поемам си дълбоко въздух и я поглеждам безпомощно. Не мога. Не и Кенеди. — Насилиха ме... Сексуално.

— Мили? — Тя става от мястото си и над мен надвисва огромна маса от страх и загриженост. — Мили боже, Мили! Скъпа! Ти дали...

— Да, съобщих на лекаря си. Доктор Али ме прегледа. Ако ви трябва някакъв документ...

Тя е смаяна. Не знае какво да каже.

— Моля ви, не казвайте на никого, госпожице Кенеди — умолително казвам аз, като се обръщам към нея както трябва. — Моля ви. Не и на господин Джаксън, и особено на татко...

Свеждам поглед към скута си.

— О, Мили, скъпа, разбира се, че няма да кажа и дума. Моля те. Можеш да споделиш с мен каквото поискаш, мило нещастно момиче. Боже господи, това е... Ако мога да ти помогна с нещо...

— Благодаря ви, знаех си, че мога да ви се доверя.

Леко накланям глава, срещам погледа ѝ и отново свеждам очи към скута си.

— О, Мили, колко глупаво от моя страна, че не заподозрях нищо подобно! Трябваше да се досетя, че се е случило нещо... Не се тревожи, за нищо не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

Тя се пресяга към мен и допирът на голата ѝ ръка ме разтърсва и отвращава.

— Благодаря ви, госпожице Кенеди. Благодаря ви.

Не мога да кажа, че се чувствам фантастично от случилото се, но какво да се прави? Трябва да изиграеш картите, с които разполагаш.

Хуквам надолу по стълбите, потискам усмивката си, пътем разблъсквам няколко студенти и предизвиквайки суматоха в сградата, минавам покрай русото момиче с изкуствените цици, което седеше до мен в автобуса миналия месец. Приятелката на Покахонтас. Отначало не я познавам. Лицето ѝ е изопнато и е покрито с избледняващи синини, косата ѝ е мръсна и несръчно прибрана на опашка. Не носи грим и челото ѝ е осеяно с грозни петна. Пищните ѝ гърди се губят под един безполезен ръгби анцуг. Усмиввам ѝ се мило, не похотливо, и тя колебливо отвърща на усмивката ми. Обръщам се и я гледам как изчезва в сградата, крехка и без никакъв живец в тялото.

Притичвам бързо през моравата между факултетите по литература и по социология и един градинар с изтормозено лице и с провиснала от ъгълчето на устата му цигара ми подвиква да мина по алеята. Изплзвам му се и се сливам с група студенти, отпратили се в същата посока. Разпознавам някои от тях като второкурсници на татко — марксисти и социалисти. Ненавиждам такива като тях. Обикалят града в събота следобед, нахвърлят се върху нищо неподозиращи купувачи, обясняват злините на глобализацията и на експлоатацията на труда в страните от третия свят. Не че не съм съгласна с онова, което говорят, просто мразя цялото това лицемерие. Знам, че след десетина години повечето от тях ще возят облечените си с „Гап“ деца в просторните си автомобили „Рено“ и ще дъвчат сандвичи от „Макдоналдс“. Ще дават вечери за приятелчетата си, които до един ще работят в огромни и безсърдечни глобални компании. Татко смята, че ненужно се паля толкова. Фактът, че повечето от тях се отказват от убежденията, които са имали в университета, не означава, че по онова

време не са били искрени. Това е част от търсенето на собствена идентичност.

Глупости.

Чисто лицемерие и това си е.

Татко е в кабинета си и изглежда великолепно и изискано. Носи синята вълнена риза с индийски десен на „Дона Карън“, която му подарих миналата Коледа. Не е закопчал горните две копчета. Спирам поглед на бялата вдлъбнатинка на гърлото му и усещам как нещо пронизва слабините ми. Как да се сърди човек на Покахонтас?

— Случило ли се е нещо? — пита той, без да откъсва поглед от екрана на компютъра.

— Защо винаги очакваш най-лошото? Не може ли да се отбия просто защото те обичам?

По лицето му пробягва усмивка. Проверява нещо в документите от лявата си страна и неистово трака по клавиатурата.

— Парите ли свърши?

— Не.

— Хайде, Мили, казвай колко ти трябват.

— Няма да е лошо да ми дадеш няколко лири, обаче не за това се отбих.

— Ами?

Оставя писалката и се завърта към мен. Изглежда дребен в огромния си кожен стол, но въпреки това е авторитетен и важен. Гордея се с него и ми се иска да го защитавам.

— Питам се дали не искаш да обядваме заедно.

— Днес ли?

— Ами да, след малко. Тъкмо...

— И всичко е наред, не си загазила?

— НЕ, ТАТКО! Просто получих парите от студентския си заем и ми се прииска да те поканя на една супа в „Номер седем“ или нещо подобно.

Лицето му се сгрява от топла усмивка. В татко.

— Страхотно. Какво ще кажеш за два часа?

Отново се обръща, смръщва вежди и преглежда подозрително текста на екрана. Очите ми обхождат кабинета му на зигзаг. Типично за татко. Методичен и въпреки това небрежен. Книгите му, разположени на множество рафтове, са подредени по теми. Върху бюрото му няма и

прашинка, само че навсякъде из стаята са разхвърляни празни чаши, по които има засъхнали от седмици следи от течност. Във въздуха мирише на цигари. Червено „Марлборо“.

— Не трябва ли да си на лекция по класическа литература? — пита той, като хвърля поглед на програмата ми, закачена на стената над компютъра ми.

— Да, струва ми се — въздъхвам аз и неохотно ставам.

— Припчай тогава.

— Трябва да й кажеш, така да знаеш. Ще получи много повече от нас, ако оскубе тези щръкнали мустаци. Безобразно е да ги натрапва така на студентите си.

— Моля? — обръща се той и сваля очилата си. — Да не си посмяла да говориш така за моя колежка.

По лицето ми пробягва усмивка. Чувствам се като малко дете.

— Поднасям ви дълбоките си извинения, д-р О'Райли.

— Вън! — подсмивва се той. — Ще се видим в два.

Въздъхвам театрално и забелязвам една книга на масата. „Сексуалната девиантност в следвоенна Великобритания“.

— Видях това, Мили. Гледай да не я изгубиш — не е моя.

— Добре, няма — казвам аз и затварям вратата зад гърба си. И двамата знаем, че ще го направя.

ДЖЕЙМИ

Седя до прозореца на столовата и гледам небето. Страшно е красиво, човече. Грамадно и мрачно, и адски тържествено. Маниашко и потискащо. Извиквам името ѝ на екрана на мобилния си. Трябва да оправя нещата. Един от двамата ни трябва да го направи. Става глупаво. Показалецът ми се поколебава над зеленото копче, обаче след това застива над червеното. Не мога да го направя. Вече нямам нерви за щуротиите ѝ. Лапвам голяма хапка пай, който е само тесто, няма никакво месо, облягам се назад и се зазяпвам в гробовното небе. Майната ти, Мили. Направо ми бъркаш в мозъка.

Вземам телефона и отново намирам номера ѝ.

Минаха три седмици, откакто се целеше с камъни по прозореца ми. Трябваше да изляза при нея, ама как? Ан Мари беше при мен, къщата беше с главата надолу от купона — просто не можех да поканя Мили вътре. Видях я как си тръгва. Почувствах се ужасно, наистина. Да я гледам как се отдалечава по улицата с ниско наведена глава и пъхнала ръце в джобовете си. Почувствах се като загубеняк. Върнах се в леглото и просто си лежах и мислех за мен и за Мили, и как всичко се обърка. Имало е моменти, когато ритъмът и моделът на приятелството ни са се променяли. Например, когато преживяваше онази травма заради раздялата на майка си и на баща си, обаче помежду ни винаги е съществувало някакво усещане за постоянство, което ни гарантираше, че можем да продължим точно там, откъдето сме спрели. Приятелството ни беше неуязвимо. Сега изведнъж ми се струва, че ме е разлюбила. Все едно е пораснала и си е дала сметка, че е било просто едно лудо младежко увлечение. Точно както ми се случи с Шон преди пет години. И вместо да сложиш край, просто държиш всичко на безопасно разстояние и се надяваш, че съдбата или географията ще разширят пропастта и че краят на приятелството няма да се свързва с нищо неприятно. Просто ще прекъсне съвсем безболезнено — отчуждавате се и толкоз.

Само че аз все още не искам да се отчуждаваме. Честно казано не го искам нито сега, нито когато и да е. Твърде много има зад гърба

ни и твърде много има пред нас. Малката скиталка ужасно ми липсва, наистина. Трябва да оправя нещата, мамка му.

Отново извиквам името ѝ на екрана. Натискам зеленото копче с показалец и вдигам телефона към ухото си с огромна буца, заседнала в гърлото.

Звъни ли, звъни. Представям си я как се вира в екрана и се надява, че следващото звънене ще е последно, че просто ще прекъсна разговора. Още едно иззвъняване и точно това ще направя. Ще прекъсна разговора.

— Ал-ло?

Звучи като дете, наистина — мъничка, крехка и каква ли още не. Искане ми се веднага да отида при нея и да я прегърна. Преглъщам мъчително.

— Здравсти, бейби, обажда се голямото ти приятелче. Трябва да отивам на една среща, затова ще бъда кратък. Чудех се... ами не съм те виждал цяла вечност. Искаш ли довечера да хапнем някъде?

— С теб?

— Не, бейби, със скапания Били! Май той е новият пич в живота ти...

Следва кратко мълчание. Прецаках всичко. Ама че тъпа ревнива забележка изтърсих!

— Много ще се радвам, Джейми. Нямах представа колко...

Слава богу, мамка му! Сърцето ми направо подскача от облекчение.

— Добре тогава, ще те взема в шест.

— Благодаря ти, че си спомняш, Джейми.

Какво да си спомням? Отчаяно търся какво да ми подсказе, обаче тя продължава:

— Цели шест години, а? Шантава работа, нали? Все едно е минала цяла вечност — откакто за пръв път цъфнах у вас.

Мамка му! Точно така!

— Знам, бейби. Точно така. Чудех се как да го отпразнуваме. Мислех си дали да не отидем на доковете и просто да си поседим. Ти, аз, бира и цигари. Тази нощ реката ще е адски готина. Или да направим като миналата година — да отпрашим за Уелс и...

— Да! Хайде да го направим. Не мисля, че ще мога да понеса града тази вечер.

— Добре тогава, да видим. По кое време трябва да си в университета утре?

— Не трябва.

Не й вярвам, ама никак, обаче няма как да я накарам да се откаже. Не и днес.

— Добре, значи се уговорихме, хлапе. Ще идем да глътнем по едно хапче на върха на Сноудон, нали така?

— О, Джейми, толкова се вълнувам!

— Знам. Ще те взема в шест.

— Нямам търпение. О, Джейми, видя ли колко убийствено е небето?

— Мислех, че изобщо няма да го споменеш. Направо дъхът ти спира, нали? Вратът ми се схвана да го гледам.

Затварям телефона, обаче сърцето ми продължава да бие като лудо. Добре свършена работа.

МИЛИ

Зарязвам автобуса и се прибирам вкъщи пеша, по-щастлива, отколкото когато и да било през последната година, а докато стигна парка, вече съм ужасно развълнувана заради бъдещето и съм се помирила с миналото. Дори съм си направила план за ненаписаните есета и всъщност нямам търпение да ги напиша. Поне онова за Джако. Трябва да препиша пасаж по избор от „Ромео и Жулиета“ в стила на някой съвременен автор. Още не съм решила кой блестящ откъс от Шекспир да опороча, обаче със сигурност ще се преобрази в Келман. В ранния Келман. От времето, когато е написал „Изгаряне“, любимия сборник с разкази на Джейми. Той ми подари книгата за петнайсетия ми рожден ден. Захвърлих я на деветнайсетата страница, понеже бях на диета на Бронте и на Остин, Келман ми се стори тъп и безсмислен. Точно като Достоевски. Година по-късно Джейми ме запозна със Селби. Бях зашеметена. Той ме накара да изровя Келман и да му дам втори шанс. Започнах да го чета в автобуса за училище, пропуснах спирката и се возих чак до универсалния магазин „Бутъл“. Всяка страница беше от огромно значение и изпълнена със смисъл. Келман се оказа гений.

Паркът е великолепен. Мирише на есен — въздухът е прозрачен над влажната трева и над загниващите листа, духа силен вятър с вкус на зима. До езерото забелязвам Рег, собственикът на видеотека в края на улицата ни. Бере кестени от едно дърво, разцепва ги с джобно ножче и ги събира в една найлонова торба. Подвиквам му, обаче вятърът отскубва дъха ми и праща думите обратно зад мен. През лятото езерото и градините са ужасно занемарени. Всичко е диво и неподдържано. Ако мама беше тук, щеше да стисне неодобрително устни и да промърмори нещо. Татко щеше да кимне в мълчаливо съгласие, обаче дълбоко в себе си би харесал избуялата трева и рошавите храсти, а също и пътеките, които те подмамват на запад, а след това те запокитват на изток. Хаотичната прелест щеше да му допадне.

Откъслечни гласове долитат по вятъра. Някакъв мъж крещи, шумна дрязга между две кучета, писъците на някакви ученички, които играят футбол или нещо друго с топка. Паля цигара и тръгвам със стегната крачка покрай порутеното кафене и покрай езерото с патиците към Палм Хаус. Впервам поглед в сияйната и свършена цялост на сградата. Така непокътната, толкова първична. Вдигам от земята голям лъскав кестен и го мятам по един голям прозорец. Много далеч от целта.

Поемам по странична алея, успоредна на буйния поток чак до игрищата в северната част на парка, където пътеката извива под прав ъгъл към централното езеро. Вървя с ниско наведена глава, обмислям есетата си, спокойна и удобно сгушена. Когато вдигам поглед, виждам игрище, което гъмжи от размахани млади ръце и крака. Момичешки ръце и крака, голи и приятни за гледане. Момичета на четиринайсет-петнайсет години, облечени с бели фланелки и тъмносини потници, се канят да започнат хокеен мач. Намирам си безопасно място, откъдето да ги наблюдавам — една влажна пейка, покрита с коричка от изпражнения на гълъби. Повечето от тях несъмнено не са нищо особено — ще пораснат и ще се превърнат в невзрачни жени, обаче всички те, дори онази с голямата червеносока глава, притежават хипнотична сексуална привлекателност, присъща изключително и единствено на жанра „тийнейджърки“. Две от тях се мотаят встрани от игрището. Резерви. По-ниската стои леко разкрячена и поклаща бедра. Лицето ѝ е обикновено и хубаво. Празно платно, без история. Другата е с гръб към мен. Краката ѝ са дълги, загорели и изваяни, а задникът ѝ е налят, но тесен. Тениската ѝ е поне два номера по-малка и подчертава тънката ѝ талия и силния ѝ гръб. Каква стойка само — непринудена, опасна, сладна. Това е жестоко. Знае какво притежава и че е способна да изтръгне сърцето ти и да го накъса на парченца. Седя, зяпам я и се надявам да зърна лицето ѝ.

От небето руква неочаквана бяла зимна светлина и тя извързва глава към сиянието. Заслонява лицето си с ръка. Небето си прибира обратно слънцето и тя сваля ръка, но сега вятърът е подгонил косата ѝ пред лицето. Прибира я с пръсти и отново се обръща. Мамка му! Седя още двамайсет минути и ми се иска момичето да се обърне, преструвам се, че се интересувам от играта, очите ми са като гъсеници, които

дълбаят две дупки в дупето ѝ. Все повече се надявам лицето ѝ да не е толкова прекрасно, както подсказват тялото и позата ѝ.

Температурата малко пада, небето провисва и се раздува и аз внезапно се чувствам глупаво, задето седя там, но нуждата да зърна лицето ѝ ме разяжда. Мамка му! Ще отида право при нея. Прибирам косата си в рошава опашка, паля цигара и се замъквам към отсрещната страна на игрището. Разделя ни въртоп от тела. Като ученичка бях много добра на хоккей. Беше един от малкото спортове, в които участвах охотно. Мразех всички останали и някак успях да ги избегна чрез комбинация от наранявания, жестокост и предумишлена непопулярност, за да не ме избере никой капитан.

Избухват силни викове, които предшестват яростния и шумен сблъсък на хоккейни стикове, и топката е освободена. Дребно азиатско девойче я грабва и се втурва към вратата, повличайки след себе си миража от тела. Моето момиче обаче изостава и аз внезапно успявам да зърна лице, което е твърде свършено за думите. Усмивам се и тя ми се усмива в отговор. Стоя там омагьосана и завладяна от странно и тромаво чувство. Само че отборът ѝ отбелязва точка и мигът се изпарява.

Тя хуква към съотборничките си, диво размахва юмруци във въздуха и се хвърля да прави несръчно циганско колело. Изкусителката се превръща в най-обикновена тийнейджърка. Изпитвам едновременно облекчение и покруса.

Завъртам се на пети и се запътвам към къщи, а в съзнанието ми здраво е заседнал онзи образ. Когато изкусителката улови погледа ми. Преди отново да се превърне в нормално четиринайсетгодишно момиче.

Дъждовните облаци се раздират и разкъсват на парчета, когато приближавам долния край на Роуз Лейн, а светлинката, известяваща обаждането от Джейми, угасва заедно със светлината у мен. Случката с ученичката ме е замъкнала на място, където не съм била досега, и когато се прибирам у дома, мрачното и неприятно злокобно предчувствие ме е сграбчило в смъртната хватка на тъгата. Веднага щом прекрачвам прага, излизам на двора и си свивам един джойнт. Седя с кръстосани крака на бетона и жадно вдишвам, преследвайки струйките дим към печалния небесен свод. И тогава ме жегва. Студената тръпка в корема ми. Знам какво е. Прозрението, че и аз

някога съм била четиринайсетгодишна и безгрижна. Че някога съм била дете.

Вземам си вана, дълбока и гореща, и си наливам едно уиски. Пускам с пълна сила „Еднопосочна улица“ на Пи Джей Харви, плъзвам се във ваната и наблюдавам как светът потъва в мрак. Избръсвам краката и подмишниците си с хубавия бръснач на татко, но не докосвам слабините. Откакто миналата седмица се появиха раничките, вече не обичам пътката си. Въздържам се да я подстригвам, бръсна и мокря и започнах да нося гащи. За еднократна употреба. От миналата сряда използвам онази си работа само за да пикая. Сексът и мастурбирането са временно дезактивирани и по някакъв странен начин изпитвам удовлетворение от въздържанието. След всяка нощ, когато си лягам, без да мастурбирам, мислейки за курви, на сутринта се чувствам по-богата и по-добра. Обаче знам, че веднъж да ме нападнат злите сили на алкохола, ще закопнея за тях като за наркотик.

Татко е преместил шампоана и балсама от ваната на една поличка над мивката. Правя няколко крачки, за да ги взема, но краката ми са натезали и непослушни, затова се измивам със сапун. Излеждавам се във ваната, докато мракът завладява стаята и студената вечер се влива през прозореца, а след като музиката утихва, следва продължителна тишина, белязана само от далечната сирена на линейка. Постепенното усещане, че водата във ваната е прекалено студена, ме кара да дойда на себе си.

Докато с мъка се надигам от ваната, осъзнавам, че съм подвела татко, и мисълта ме изпълва с отвращение. По дяволите! А и лицето му, когато му предложих да обядваме заедно — цялото грейна. Смъквам се на долния етаж и набирам номера му. Включва се телефонният секретар. Гласът му звучи меко, но въпреки това сериозно, след това прозвучават два сигнала и е мой ред.

— Здравсти, татко, обаждам се, за да...

Неспособна да кажа нещо, което би оправило положението, прекъсвам разговора. Стоя разтреперана в коридора и чакам да ми хрумне нужната лъжа. Измислянето на неистини никога не е било стихията ми. Като дете бях ужасен лъжец, обаче тогава бях щастлива и възпитана, така че не се налагаше да лъжа. Не вървах по кривите пътеки. Започвам да си суша косата и се опитвам да си представя каква съм била като малка. Засмивам се на глас и отмятам глава назад, като

си се представям — наперена и със скоби на зъбите. Но тогава нещо зловещо докосва тила ми и ме кара да притихна. Тя има същата коса и същото лице, само че сега в кожата ѝ живее друга личност. Времето е отровило цялата доброта. Ако подредите всичките ми снимки от училище и от университета в хронологичен ред, ще видите жестокото и постепенно натрупване на мръсотия и на измама. Кълна се, че понякога поглеждам в огледалото и се ужасявам от момичето, което ме гледа оттам. Не го познавам и не го харесвам.

От съседната стая се разнася дрънченето на чинии, които някой поставя в съдомиялната, и пронизва тишината. Това прави коридора някак празен и кух, а отсъствието на мама ме връхлита с все сила и ме връща обратно в предишната ни къща. Аз съм горе в стаята си и чета. Чувам трясъка на съдовете на пода в кухнята, слизам долу и надничам от парапета. Виждам мама, коленичила над купчина счупени чинии и чаши, стиснала главата си, а от гърдите ѝ се надигат крехки женски сълзи. Лицето на татко се появява на входа на мазето. То е бяло и разтревожено. Виждам как погледът му попада върху мама и очаквам силния му, дрезгав смях. Само че лицето му остава застинало. Коленичи до нея, обгръща я с ръка и обронва глава. Стомахът ми се свива, обзема ме зловещо предчувствие, а после усещам как кръвта бушува в ушите ми, когато юмрукът на мама изневиделица се стоварва върху лицето му. Татко никога не ѝ е повишавал глас, обаче сега очаквам и той да я удари. Дори не я възпира. Просто ѝ позволява отново да се нахвърли отгоре му, а когато тя се отпуска изтощена и опръскана с кръвта му, той прегръща цялото ѝ тяло и започва да я люлее. По дяволите, аз обичах леля Мо не по-малко от нея.

Момичето от хокейното игрище отново се промъква в мислите ми и се опитвам да я отърся от косата си с едно рязко движение с кърпата. Бръквам в чекмеджето и изваждам оттам бележник и писалка.

„Татко,
извинявай, че днес те подведох. Ще ти се
реванширам.
С обич,
Мили“

Звучи безсмислено и егоистично. Изкуствено. Небрежно.
Обаче е искрено. Поне е искрено.

ДЖЕЙМИ

Първото нещо, което ми хрумва, когато спирам с колата, е, че ме е подвела. Нарочно. В къщата няма никакви признаци на живот. Няколко пъти натискам клаксона и пердетата на съседната къща леко потрепват, а зад тях се показва нечий торс с жилетка. После светлината в стаята угасва. Няколко секунди след това на прозореца се появяват няколко лица. Едното е доста по-едро от другото. Това си е класическо надничане, човече! Не съм виждал подобно нещо от дете. Скапани любопитни шунди. Чакай само да кажа на малката Мили.

Звъня на мобилния ѝ. Не вдига.

След това ми хрумва, че може да е заспала, което няма да ѝ е за пръв път, честно казано. Звъня в къщата. Никакъв отговор. Часовникът на таблото показва шест без пет. Ще ѝ дам време до шест и десет и след това се омитам.

В шест и пет все още няма и следа от малката негодница. Опитвам да звънна и на двата номера отново. Безуспешно. Чукам на вратата. Пак не ми провървява. Връщам се в колата и преглеждам спортните страници на „Ехо“. Онези гадняри все още ни водят с три точки. Още слухове, че ще продаваме Хески.

Шест и седем. Паля двигателя. Честно казано, изпитах облекчение, когато спрях и видях, че къщата е тъмна, само че това си е чисто безгръбначие. През целия следобед стомахът ми е на топка от предстоящата среща с Мили, обаче сега се чувствам по-безпомощен от преди. Просто искам да стигна до дъното на цялата история. Искam нещата да станат, каквито си бяха.

Чакам още две минути и проверявам екранчето на мобилния си за пропуснати обаждания. Нищо. В гърлото ми затрептява съвсем лек гняв, давам на първа и поглеждам в огледалото с намерението да потегля. Обаче на няколкостотин метра отзад виждам една червена подскачаща точица. Фиксирам я с поглед и от амплитудата между вдигането и спускането разбирам, че това е Мили. Пуши напрегнато. В шест и осем притиска лице към потното стъкло. Нацупена уста и леко засрамен поглед. По дяволите, малката скиталка ми е липсвала.

Вмъква се в колата и домъква със себе си тежката миризма на бира и на цигари.

— Подкара ли се вече?

— Не! — изломотва тя нацупено. — Ти подрани. Нали каза, че ще дойдеш в шест?

Почуквам с пръст по часовника на таблото.

— Сигурно е виновен часовникът в „Роуз ъф Моузли“ — казвам. — Назад е с петнайсет минути.

Тя пак се намусва, но изражението ѝ бързо се стопява в широка усмивка, когато си дава сметка, че прекрасно съм я разгадал.

— Изпуших само половин цигара.

Щипвам я с обич по бузата. Изглежда зашеметяващо с бежовия си мохерен пуловер, с прилепналите си джинси и без никакъв грим. Косата ѝ е малко по-къса, сресана е прилежно и стига до брадичката. Прическата ѝ малко смекчава чертите на лицето ѝ, прави го не толкова изпито.

Отначало водехме несвързан и разпокъсан разговор, все едно си на втора или на трета среща с човек, с когото сте си допаднали, обаче още не се чувстваш свободно с него. Как е Били? Как е баща ти? Виждал ли си Шон напоследък? Чу ли за типовете, дето спретнали номер на букмейкърите на Ейбърт Роуд? И всякакви други глупости, дето доникъде не водят, обаче въпреки това ми подсказват какво става в главата ѝ. Например душа дава за някаква клюка за Шон, за Лиъм и за хлапето, обаче моментално избягва всякакъв разговор, който може да доведе до Ан Мари или до сватбата. Просто не иска да слуша за това. Например, когато ме пита какво съм правил през уикенда и аз ѝ отговарям, че съм търсил възглавничка за моята бъдеща госпожа, тя се отплесва нанякъде. „Знаеш ли, че е регистрирано дващестпроцентно увеличение на броя на случаите на гонорея и на сифилис в областта около Мърси?“ Докато стигнем последния светофар на булевард „Спийк“, вече сме изчерпали възможностите за напудрени разговори и над нас се промъква плътна тишина. Тя си седи, зяпа през прозореца, издува ту едната, ту другата си буза и се опитва да изглежда все едно от нищо не ѝ пука. Обаче коляното я издава. Подскача като лудо. Адски нервно тяло има това момиче. Да ви кажа истината, и аз не се чувствам по-различно. Главата ми се върти като бясна, а в гърлото ми са заседнали хиляда и една думи, които просто отказват да се организират

в изречения. Накрая тя забелязва на пода броя на „Ехо“, запалва лампичката на таблото, зачита се в първата страница и за известно време мълчанието придобива цел.

Още не мога да проумея как се случи всичко това, мамка му. По лицето ѝ няма и следа от враждебност, както беше преди няколко седмици. Определено. Честно казано, е точно обратното. Има намек почти за уязвимост. Някаква тъга. Колкото и да е странно, имам чувството, че по някакъв начин аз съм причина за тази тъга. Предполагам, че ключът към откровенията ѝ лежи в алуминиевото фолио на таблото. Дали да не спрем да се правим на луди и да не глътнем малките палавници? От цялостна вечност не сме взимали хапче заедно, а май точно от това имаме нужда. От няколко часа на пълни откровения. Все пак не мога да се избавя от мисълта, че това е леко разхищение на най-приятния наркотик, познат на човека. Както ви казах, ограничавам се до две-три хапчета годишно и винаги съм изповядвал философията, че трябва да вземаш таблетките, за да направиш приятното прекарване още по-приятно, а не за да направиш лошия момент поносим.

Тъкмо минава седем без петнайсет и ние попадаме в капана на най-натовареното движение. Потокът от коли по моста „Рънкорн“ тъкмо е спрял. Не съм в правилното платно, за да отбия по М-56, обаче никой скапаняк не иска да ни пусне. От лявата ми страна заедно с мен се влачи микробус. Някакви дъртаци, тръгнаха да прекарат нощта другаде. Всички до един навъсени и кисели. Нещастници. Опитвам се да привлека вниманието на шофьора, обаче той се бърза нещо със страничното огледало. Адски мразя да пътувам в такова движение. Направо главата ми пламва. Предпочитам да мина през отклонението, макар да е по-дълго с двайсетина километра, отколкото да се навра в тази гадост. Въздишам тежко. Мили ми мятат съчувствен поглед, след това угася светлината и захвърля вестника на задната седалка.

— Забеляза ли онова там? — внезапно ме пита тя и сочи към отсрещната страна на моста.

— Кое?

— Онова? Погледни! Боже, какво е това, мамка му?

Обръщам глава и присвивам силно очи.

— Кое? В Мърси ли?

— Да, на няколко метра от левия бряг.

— Нищо не виждам. Тъмно е като в рог. Какво би трябвало да виждам?

— Това — казва тя с нисък рязък шепот.

Мили е свалила блузата си и се плези на старчоците в микробуса. Една жена със синя коса и с устни, оформили съвършено „О“, закрива с ръка очите на съпруга си. И двамата са направо стъписани.

— Исусе Христе, Мили! Какви ги вършиш, да те вземат мътните? Ще получат инфаркт!

Тя смуче силно единия си пръст и започва да си играе с лявото си зърно.

— Навсякъде има камери. Веднага се обличай.

Пресягам се назад, вземам вестника от седалката и го мятам върху циците ѝ. Тя го избутва и двамата се сборичкваме, докато се опитвам да вдигна пуловера ѝ от земята. Лакътят ми неволно натиска клаксона. Микробусът запълзява напред.

Всички зяпат. Неясни очертания на ужасени лица и размахани пръсти. И като че ли не стига това, ами тя си маха колана на седалката, извива се и притиска гърди към стъклото.

Отмествам поглед, извивам врат толкова силно, че за малко да излезе от ставите си, и закривам лице с ръката си. Колите в нашата лента се поместват съвсем малко напред. Аз оставам на място, съпровождан от рев на клаксони, и чакам да се отвори място в съседното платно. Никой скапаняк не иска да ни пусне. Имам два варианта. Еднакво мъчителни. Да остана на място известно време, да оставя микробуса да подмине и да се справя с пътния гняв на шофьорите отзад, или да продължа да се движа успоредно на микробуса и да рискувам да се появя в заглавията на утрешния брой на „Ехо“. Вече си го представям. „Пенсионер умира от шок заради разголена мацка“. Ан Мари направо ще ни убие. Застивам неподвижен.

— Край на представлението. Престани да се лигавиш и си облечи пуловера. Или ще обърна на следващата отбивка.

Тя просто седи предизвикателно и се кефи на суматохата, която предизвиква. Шофьорът отзад започва да прави неприлични знаци с шеметна бързина. Започвам да губя търпение. Бързо. Заради Мили, но повече заради шибаняка отзад. Най-сетне в съседното платно се отваря място между камион и червена корса. Намъквам се веднага, а жената в корсата прави гримаса. Не ѝ обръщам внимание. Просто изпитвам

облекчение, че камионът отпред ни е скрил от поглед. Лицата на онези, човече! Горките дърти душици.

Докато се съвзема от изпитанието, Мили е навлякла пуловера си и отново е издула бузи.

— Защо беше всичко това, мамка му?

Тя свива рамене, изсумтява и отвърща:

— Усмихнах се на онази възрастна двойка, а те не ми обърнаха внимание.

— Може да са били слепи, за бога!

— Е, в такъв случай не са видели нищо, нали?

Нужно ми е известно време, за да приема нещата откъм смешната им страна, но след като минаваме моста и набираме скорост по отбивката към М-56, просто не мога да спра да се смея вътрешно. Скапаната физиономия на онази със синята коса, човече!

Докато излезем извън града, Мили се опита да се по-лигави, обаче аз поех контрол над разговора и го насочих към по-сериозни теми.

— Е, как вървят лекциите? — питам я аз, съзнавайки че започвам нова досадна тема. Тя отвърща с небрежно свиване на рамене. Мятам ѝ кос поглед и се опитвам да прочета мислите ѝ по наклона на главата и по нацупените устни.

— Как се справя малката ти главица с напрежението на последната година в университета?

— Добре, струва ми се.

— Ти беше същински кошмар по време на матурите, знаеш ли? Мисля, че започнах да оплешивявам през онази пролет.

— Знам — усмихва се тя. — Обаче бях такъв кошмар, защото всъщност исках да си взема изпитите. Исках да вляза в университета.

— А сега вече не ти е интересно, така ли?

Тя се цупи и клати глава.

— Хайде Джейми, скъпи, дай да не започваме пак тази тема.

Опитвам се да сменя темата, обаче просто не мога да се сдържа:

— Не мога, няма да го направя. Просто е адски тъпо да се откажеш точно преди края. Изобщо нямаш представа колко лесно ти се подреждат нещата...

— Джейми, нали каза, че ще престанеш? Защо искаш да ни развалиш вечерта?

В гласа ѝ вече долавям гняв и ми се иска да си бях държал голямата уста затворена.

— Извинявай, миличка.

Стисвам рамото ѝ — крехко и слабо. Тя въздъхва, кръстосва крака, след това пак ги събира един до друг.

— Ти изобщо не си в парчето, Джейми. Нищо не чаткаш. Искам да кажа, че не би трябвало да се обяснявам на най-добрия си приятел, но ако искаш да знаеш, въобще не трябваше да оставам в Ливърпул. Не трябваше да записвам този курс. Искаше ми се... Трябваше да... — Тя се поколебава и изсумтява. — Трябваше да уча социология.

— Дето изучава съзнанието и такива неща?

— Не, това е психология — срязва ме тя.

Извивам вежди и се ухилвам, за да ѝ дам да разбере, че само я бъзикам.

— Повечето са някакви теоретични глупости, преподавани от надуты стари парцали, които не са способни да изследват нищо. Само се затварят в мухлясалите си кабинети, гълтат огромни пари от субсидии и предъвкват работата на другите. Това ме вбесява. Обаче има някои, които са адски запалени, направо са страхотни в нещата, с които се занимават. Има един тип, който цели шестнайсет години е изследвал навиците на хората, които правят безразборен секс. Само да видиш дисертацията му. Зашеметяваща е.

— Струва ми се доста откачено.

Тя ме сръгва нежно с лакът.

— Защо не го направи? — питам я.

— Заради татко.

— Какво, искаше да избереш нещо по-академично ли?

— Не! Татко преподава това в Ливърпул, нали? Точно върху това изнася лекции — по криминология.

— На мен ми се струва направо чудесно. Гаранция за успех — ще ти помага с домашните, ще ти дава предварително материалите за изпитите, такива неща.

— Да, ще следи всичко, което правя. И сега е достатъчно зле. Както и да е, вече не им викат домашни, а курсови работи.

Плясвам я по бедрото.

— Е, сигурно можеш да го учиш някъде другаде.

— В Манчестър има хубава катедра по криминология.

— Тогава защо не отиде там? Има предостатъчно боклуци, които можеш да изучаваш.

— Заради татко.

— Да, вече започвам да разбирам какъв е проблемът. Старият Джери е голяма консерва, до дъното на...

— Просто не мога да го оставя сам — прекъсва ме тя. — Не и след като мама...

Замлъква и се обръща към превърналия се в силует пейзаж, който препуска край прозореца. Не мога да намеря нужните думи. Трябваше да го предвидя.

Настава мълчание и отново ни разделя.

Глътваме хапчетата, половин час преди да стигнем до Ланголен. Между другото, там е доста смачкано — скапано градче, пълно с гадни магазини, задушни кафенета и няколко аркади, пълни с похотливи гражданчета, обаче ако тръгнете по А-524 и пътувате чак до планинската верига Сноудониа, ще стигнете до една кръчма с изглед към езерото — с кожени дивани, с истински цепеници в огнищата, с глави на язовци по стените, с тонове наливна бира и джубокс със стара класика от типа на Ню Ордър и Нюман.

Минаваме през долината на Ланголен — нищо не се е променило. Не съм идвал тук от цяляяла вечност. Беше преди осем-девет години, а единствените нови неща са един индийски ресторант, няколко малки игрища за футбол, една малка винарна „Йейтс“, а пък минералните бани са се превърнали в мини супермаркет. С Шон и момчетата идвахме тук за по едно чукане. Както е в повечето провинциални градчета, мацките са се изредили на местните пичове поне по три пъти още преди да навършат петнайсет и направо си умират за нещо по-така. Някой от Ливърпул или от Манчестър, който и да е, само не скапаните селянчета. Ау, честно казано, идваха ни малко в повече. Направо ни скапваха. Шестнайсетгодишни мацета с гладки бели лица и ситни евтино изрусени къдрици, които искаха да ги чукаме в дупетата и групово. Идваше ни твърде много, човече, твърде много.

Лъкатушим все по-нависоко по склоновете на Сноудониа, които надвисват над нас след някой завой, след това се отдръпват обратно към небето на следващия. Все едно някой размахва лупа пред очите

ми. Изневиделица се появява кобалтовосиня светлина. Ченгета. Отбивам. По челото ми избива пот. Край мен профучава волво с огромна скорост — явно познава всеки завой по пътя. Сърцето ми бие лудо. Никога не съм имал проблеми със закона, обаче винаги ме избива пот, като видя ченгета. Дори когато ги мерна по улиците на града посред нощ, винаги ми се струва, че предстоят неприятности. Нали непрекъснато се говори за такива неща? За най-обикновени невинни пичове като мен, които си вървят и не правят нищо нередно, обаче изведнъж се оказват натикани в килия и обвинени в какво ли не. В търговия с наркотици, в некрофилия, във въоръжен грабеж... Отново потеглям и забелязвам, че Мили се подсмивва — чете в мен като в разтворена книга.

Точно когато пътят заплашва да се превърне в тясна пътечка, се появява зле осветена табела „Хубава храна, хубава бира и топло посрещане“, затова правим остър завой по една дълга извита алея, която пресича гората и ни отвежда право до „Кингс Хед“. Нищичко не се е променило — като се почне от чугуненото стъргало за обувки пред вратата и се стигне до мириса на борови иглички и на въглен, който се усеща във въздуха. Гледката оттук е направо поразителна — да ти отвинти главата. Вижда се чак до сърцето на долината, долу до езерото, което искри в електрическото синьо на нощта. По цвета на небето се познава, че ще има страхотно пълнолуние. Защо не взех фотоапарата. Ще стане снимка като за „Нашънъл Джеографик“. Честно ви казвам, ако някой ви сложи превръзка на очите и ви доведе тук, няма да познаете, че сте във Великобритания. Ще си помислите, че сте в Канада, в Русия или някъде другаде. Всъщност имам чувството, че ей сега ще ни нападне някоя мечка. Оставаме за малко на паркинга, мълчим и просто съзерцаваме, попиваме всичко, пушим една цигара двамата и наред обзелата ни еуфория от природата си даваме сметка, че хапчетата изобщо не са ни повлияли. Нищичко. Честно да ви кажа, не бих имал нищо против и просто да обърна няколко халби местна бира и след това да хапна нещо вкусно — шунка и яйца или скариди и пържени картопки, обаче ако се окаже, че са ни излъгали с хапчетата, това направо ще ми съсипе вечерта. Малко вероятно е Шон да ми е пробутал кофти стока. Той купува огромни количества, а никой не е такъв глупак, че да се опита да прецака човек от семейство Флин. С всичките тия йеменци и след завладяването на Гранби...

Когато влизаме, или по-точно, когато влиза Мили, все едно попадаме в сцена от уестърн. Тя кара всички в кръчмата, пълна предимно с възрастни мъже, да замлъкнат. Халбите застиват във въздуха, димът се събира на плътен слой над бара, а после разговорите отново тихо се подеват. Ефектът на Мили. Тя се настанява на едно орфанско кожено канапе в усамотено ъгълче. Над нея очите на един язовец блестят в оранжево от отблясъците на буйния огън. Премятам якето си през облегалката и отивам за напитките. Барманът, когото помня от последното си посещение, изобщо не се е променил. Както и всичко останало тук — неподвластно е на времето. Поръчвам една халба „Стела“ и една халба „Тийкстън“ за себе си и с рестото пускам няколко песни на джубокса — „Джаминг“ на Боб Марли и „Кристал“ на Ню Ордър.

Когато се връщам, Мили си припява, щрака с пръсти и жадно пуши цигара. И двамата сме в страхотно настроение. Отпиваме от бирата си.

— Страхотно е, че правим това. Само двамата. Като едно време, нали?

— Като едно време ли? Не ми пробутвай тия лигави сантименталности, става ли?

— Знаеш ли, мислих си за това по-рано. Как аз винаги използвам миналото като отправна точка за настоящето, а ти винаги използваш бъдещето.

— Като отправна точка ли!

— Да, ти винаги говориш за нещата, които ще правим или трябва да правим, а аз винаги говоря за нещата, които сме правили. Аз съм точно като моя старец. Безнадеждно носталгична.

— Според мен просто ти е трудно да приемеш, че ще махнеш за сбогом на своите двайсет години. Че ще махнеш за сбогом на цял един начин на живот.

— Ти пък много ги разбираш тия неща с годините. Навърши двайсет съвсем скоро, а в птичи години това си е цяла вечност.

— Да, ама не се скапвам от тая работа. Може би наистина преживявам някаква ранна криза на средната възраст. Шегата настрана, ама понякога като се погледна в огледалото, разбирам, че няма смисъл да се залъгвам, мамка му. Изглеждам ужасно стар, Мили. Наистина.

Трябва да призная, че донякъде очаквам да ме опровергае, обаче тя не го прави. Значи наистина изглеждам стар.

— Криза на средната възраст е просто евфемизъм за това, че на човек не му върви в секса, така да знаеш.

Пали си цигара и ме измерва с поглед, а аз усещам как вратът ми пламва. Едва успявам да се оправдая достатъчно бързо:

— Нямам никакви проблеми в това отношение, човече.

И наистина е така. Просто понеже в момента работя извънредно, а Ан Мари ходи на ранни смени, аз, ние, не изпитваме същата страст като миналата година. Това е. Обаче със сигурност няма никакъв проблем.

— Копеле. Не завиждам на жена, дето свеждаш само до чифт цици, а твоята мадама има страхотни цици, трябва да ѝ го призная. Сигурно е страхотно да се чукаш колкото си поискаш.

— Само че въпросът не е само в това, нали, Мили?

— Не. Става дума за притежанието. За собствеността. Точно в това е въпросът. В скапаното собственичество.

— Подейства ли ти вече хапчето?

Тя поднася халбата към устата си и напрегнато се вглежда в юрганчето от пяна.

— Знаеш ли, да изпиеш халба бира е страхотна аналогия за човешките отношения.

— Така ли, я да чуя.

— Ами ето — купуваш си я, отнасяш я на масата и известно време ѝ се наслаждаваш. Първите няколко глътки са свежи, леко те опияняват, следващите те успокояват, а след това приятният гъдел на газираното изчезва. Рецепторите ти залиняват. Зарязваш остатъците и разменяш празната чаша за нова.

Навеждам се близо до нея и се ухилвам. Тя ме изблъсква. Винаги лудва, когато се дрогира малката Мили. Какви неща само излизат от малката ѝ главица, човече!

— Аз съм по-скоро като твърд алкохол. Ще те убия, преди да ме зарежеш.

Тя се отнася и лицето ѝ придобива замислено изражение. Веждите ѝ се сключват.

— За какво говорех?

— За пиячка. За притежанието.

— Къде сме?

— Не знам ти къде си, момиче, обаче аз съм в „Кингс Хед“ в Уелс.

Тя отново потъва в дивана и лицето ѝ се разпуква в широка сияйна усмивка.

— Ще напиша есе за това. Веднага ми намери писалка и листове. Мога да обясня метафизиката на моногамията чрез въздействието на метиловия алкохол.

Очите ѝ се завъртат към задната стена на черепа, след това се мятат напред чисто черни и отнесени.

— Я ми го повтори пак — дразня я аз.

Лицето ѝ се разширява и челюстта ѝ се разтреперва.

— Исусе! Хвана ме. Там съм, Джейми, мамка му!

Мен ме хваща чак след известно време, затова просто си седя срещу нея и се смее. Винаги забравям, че нея я хваща три пъти по-силно от когото и да е, малката блудница. Май за начало трябваше да ѝ дам само половинка. Когато ме хваща и мен, се оказвам над един писоар и си изтръскам пикнята от оная работа. Не ме хваща постепенно, никакво предупреждение, нищо. Просто ме катурва изведнъж. Помита всички спомени и мисли от главата ми и забравям дори кой съм. Само едно празно същество с два тона чиста оловна еуфория, която пронизва краката ми нагоре-надолу, се качва към слабините ми, към корема и към гърдите и избухва в калейдоскоп от невероятни усещания в главата ми.

Екстази, човече.

Обожавам го, мамка му!

Сякаш минава цяла вечност, преди да успея да разбера къде съм и какво се случва. Тялото ми е парализирано. Ето това се случва. Не мога да помръдна. Стоя, стиснал кура си, което честно казано е адски гот, и не мога да си закопчея панталона. Аз съм на върха на света.

Влиза някакъв мъж, изпикава се и излиза.

Мътилка.

Влиза друг.

Направо съм на върха на скапания свят.

Фокусирам се около себе си и започвам да усещам краката си все по-леки, докато най-сетне ме отвеждат до мивката, където закопчавам

панталоните си и наплисквам лицето си с вода. Взирам се в огледалото и отражението ми подскача по него и после обратно към мен.

Не мога да си спомня дали съм се изпикал. Опитвам да се изпикая в мивката, обаче членът ми се е надървил и не може да се реши.

Оставам още известно време в тоалетната, за да си събера мислите. Чакам еуфорията да отшуми. Винаги съм такъв, когато се друсам с екстази. Просто ме събаря за първите двайсетина минути, след това се оправям. Установил съм, че е най-добре просто да се кротна и да му се оставя. Не бива да се боря с него или да го контролирам, защото ще ми смаже главата. Просто си седиш и му се наслаждаваш. То ще се настрои към естественния ритъм на тялото ти, а когато е готово, когато се получи, нищо на света не може да се сравни с това.

Екстазиииии!

Трябва да отида при Мили. Копнея да изляза от тази врата и да зърна лицето на Мили. Обичам я, наистина. Обичам това момиче, мамка му, луд съм по него.

Честно казано, не ми се иска да съм с никой друг. Дори с Ан Мари. Не, хич няма да е добре да ме види така — размекнат от любов, отнесен от пороя на чувствата. Само като си го помисля, за малко да се скапя.

Не помня къде съм.

Спомням си.

Тоалетната е в другия край на кръчмата, затова обратният път ми се вижда доста трудна задача. Трябва да мина покрай бара, където е истинска лудница от червенобузести лица с каскети, да се съсредоточа да вървя направо, а не да се блъскам в хората като някой тъпак, обаче всички и без друго изглеждат доста доволни. Сигурно и те са друсани. Мили седи там с глупаво сковано изражение и къса на парченца празен пакет цигари.

— Исусе, Джейми! Реших, че си мръднал. Разказа цялата история на живота си на някакъв фермер.

— В тоалетната малко врътнах, обаче вече съм добре. — Сядам срещу нея. — И при теб ли е така?

— Как?

— Обърни се малко и ми кажи какво виждаш. Струва ми се, че всички в кръчмата са друсани.

Мили завърта глава и оглежда бара с несигурен поглед.

— Не виждам нищо, Джейми. Всичко ми е размазано пред очите. Всичко е направо идеално.

Седим известно време, поглъщаме се с поглед, усмихваме се, пушим, почти не надигаме чашите и аз усещам как ме притиска огромен прилив на обич.

— Мамка му, Мили, обичам те, нали го знаеш. Не го казвам само заради хапчето, а защото ти си другарчето ми по душа. Знаеш ли го?

Тя се нахилва още повече и просто вдига палец, защото е твърде друсана да говори, а след това от тонколоните се разнасят звуците на „Кристал“ и нас ни залива страхотен поток, отнася ни, зашеметява ни.

— Нали ти казах, човече, цялата кръчма е друсана! Защо иначе ще пускат тази песен? Това е песен от „Стейт“. Помниш ли я?

Усещанията стават все по-силни, главата ми се замайва, а когато вдигам поглед, установявам, че цялата кръчма се плъзга напред-назад. Хората изскачат от анонимната редица с шантави клоунски изражения.

Всичко отново идва на фокус.

Отпивам голяма глътка от бирата си и загасвам цигарата, която съм изпушил почти до филтъра. Паля си друга, дръпвам от нея и се облягам назад. Усещанията малко се смиряват, а може би не е така, може би тялото ми просто свиква с хапчето, но каквото и да е, чувствам, че владее положението по-добре. Обаче само за няколко секунди, защото след това запява хорът, направо остъргва кожата от врата ми и се налага да запуша уши, за да попреча на черепа си да се разцепи на три части. Този път е твърде силно. Не ми харесва. Не ми се струва редно. Трови мозъка ми, съсирва кръвта ми. Помлян съм. Направо съм помлян.

* * *

Трябва да се махна от тук, да проветря главата си. Трябва да се махна, преди съвсем да съм му изпуснал края.

Сигурно по физиономията ми е изписан целият този кошмар, защото внезапно Мили се изправя, нали така? Все още се хили, обаче

ме наблюдава изпитателно. Не мога да намеря думи, за да ѝ обясня как се чувствам. Помляя, това искам да кажа, обаче не мога. Думата е погребана дълбоко в гърлото ми и не иска да излезе. Тя кляка пред мен, лицето ѝ е размазано и ме пита дали съм добре.

— Добре съм — отговарям и веднага съжалявам. Като че ли това е последният ми шанс да изляза на чисто, преди съвсем да му изпусна края. Обаче нещата вече са стигнали твърде далече. Нещо сериозно става с лампичките и с жичките ми, човече. Мамка му, не може да умра. Не така. Какво ще каже Ан Мари? И прекрасната ми майка? Маmicата му, Джеймс — мекушав шибаняк такъв! Нали непрекъснато чуваш да се говори за това? По новините и къде ли не — за хора, които вземат хапчета от години и смятат, че нищо не може да им се случи, обаче един ден тялото им спретва кален номер и просто се скапва.

„Сериен убиец

Клубната дрога отне още един млад живот.

Джейми Кийли, на 28, от Адмирал Стрийт, изгуби битката за живота си четири дни, след като изпадна в кома, причинена от мозъчен кръвоизлив. Смята се, че смъртта му е причинена от хапче екстази...“

Виждам го на първата страница на „Ехо“. Татко се прибира от работа и вижда, че лицето на сина му стърчи от пощенската кутия. Това направо ще го съсипе. Първородният му син. Наркоман. А мама ще си изплаче очите, докато рови из нещата ми в стаята и търси завещанието, което е написано на осемнайсет, и донорската ми карта, а после ще намери всичките ми списания, видеокасетите и изкуствения член, който купих на Ан Мари за Деня на влюбените, обаче ме досрамя да ѝ го дам, а след това ще го покаже на татко и двамата ще решат, че е мой. На първородния им син. Наркоман и педал.

Опитвам се да вдигна глава от скута си. Изведнъж усещам ръцете на Мили върху себе си, разтрива бедрата ми, прогонва страховете ми и ме надървя страхотно, обаче след това музиката спира и отново ме сграбчва паниката.

Трябва да изляза.

— Просто седни и не се панирай, Джейми — казва тя и ме дърпа надолу.

— Не, трябва да се махна от тук, Мили. Свърши се, момиче.

— Всичко ще се оправи след няколко секунди. Преживяваш точно същото, което аз преживях преди малко. Облегни се назад и му се наслади. Не го потискай.

— Честно? Наистина ли се почувства така преди малко, или го казваш, за да ме предпазиш?

— Да! А ти изчезна в тоалетната. Имах чувството, че ще трябва да се покатеря на прозореца, защото нямаше да мога да мина покрай бара. Тия хапчета наистина са съвсем чисти, това е. Точно такива трябва да бъдат. Просто им се наслади, миличък.

Паниката малко ме поотпуска, обаче след като сядам и се опитвам да си прочистя главата, отново се разпадам. Така, ето това е, мамка му.

— Трябва да се махна от тук, Мили. Моля те. Нека да излезем.

— Джейми? Ще се оправиш. Ето, ще ти поръчам едно бренди и ще се оправиш.

— Ако си ми приятелка, веднага ще ме изведеш от тук!

Въздухът е студен и отрезвителен и ме измъква от вцепенението на хапчето. Влизаме в колата, спускаме седалките до долу и се изтягаме. Очите на Мили са започнали да се въртят, все едно отново ще се отнесе, обаче тя явно не се притеснява, когато изгуби контрол. Помня как в „Стейт“ винаги трябваше да я вдигам от пода и да я влача до дансинга, за да ѝ попреча да се отнесе. Тя много би се радвала да прекара цялата вечер под масата, а някакъв потен мераклия да разтрива врата ѝ.

Стисва ръката ми и промърморва нещо. Аз я стискам в отговор, затварям очи и се предавам на великолепното усещане.

Тя отново ме стисва, по-силно.

— Пусни малко музика — моли ме.

Вдигам ръка от скута си, все едно е от олово, и пускам радиото. Колата внезапно се изпълва с дърдоренето на сърдити уелски гласове. Мили подскача и пищи:

— Какво става, мамка му?

Притиска ръка към гърдите си, а аз се заливам от смях.

— Тъпак. Смъкна ни. Пусни малко музика, преди да съм получила инфаркт.

Захилвам се още по-силно.

— Джейми, пусни скапаната музика, че ще получа удар.

Вземам стар албум на „Министри“ от таблото, пъхвам касетата в уредбата и сащисан наблюдавам как тялото ѝ откликва на ритъма на музиката. Физиономията ѝ примира, замаяна от кеф. Ритъмът добива мелодия и изведнъж ужасно ми се приисква да потегля. В нощта. Без определена посока. Просто да лъкатуша из пейзажа, а музиката да ни пронизва целите.

Ръката ми е в скута на Мили. Карам като луд. Луната е синкаво петно на тъмните пасища на небето. От лявата ни страна Уелс препуска край прозорците. Осеяни със стада поля се вливат в сребристосиния залив на хоризонта. Правя завой. Коремът ми се продънва. Отдясно разораните кадифени ниви се сливат в едно и хукват към огромната планина, чиито азбестови върхове блещукат, топят се и се плъзгат на бледата лунна светлина.

Ръцете и краката ми са омекнали.

У мен се надига бурна наркотична обич. Еуфорията се плъзва ту натам, ту насам. Без посока. Блуждаещо желание.

Лицето ми е застинало във вкоравена усмивка. В главата ми нахлуват мисли и се пръсват на цветни парченца. В колата отекват акорди на пиано. Нахлуват ударните. Удоволствието намира ритъма си. Усилвам музиката. Втривам мелодията в бедрото на Мили и туптенето на сърцето ѝ се плъзга надолу, за да я посрещне. У нас пулсират прелестни усещания и отекват в телата ни, все едно сме слети в едно.

Главен път с коли, които виждам ту ясно, ту размазано. Удоволствието вече не е толкова силно. Музиката се е отдръпнала от мен и мелодията се носи от тонколоните, а не от гърдите ми. Не усещам езика си. Навеждам огледалото, за да видя дали не съм си го отхапал. Още си е там. Мили е будна, зениците ѝ са разширени и съвършено черни.

— Добре дошла отново.

— Тук съм, обаче откъде? — отговаря тя.

Музиката отново става част от мен, в слабините ми пласт след пласт се трупа мелодично удоволствие, избухва и се втвърдява, втечнява се и ме блъска.

Мили вече съвсем се измъкна. Очите ѝ са затворени. Клепачите ѝ потрепват от предизвикани от екстази видения. Скърца със зъби и стиска ръката ми, ту влиза в света на сънищата си, ту излиза. Различен ритъм или посока на мелодията, и тя тутакси подскача на седалката, объркана и с ококорени очи. Сетне се опомня и лицето ѝ разцъфва в огромна сияйна усмивка. Харесва ѝ как звучи музиката, когато очите ѝ са отворени, харесва ѝ как мелодията и цветът си взаимодействат, попаднали в плен на променливите си състояния. А когато усещането стане прекалено силно, челюстите ѝ започват да тракат. Мъчи се отчаяно да държи очите си отворени, но мощта на еуфорията я принуждава отново да ги затвори.

Мили се докосва. Там долу. Няма две мнения. Ръката ѝ е в джинсите. Честно казано, едва ли съзнава, че го прави. Опитвам се да не ѝ обръщам внимание, което си е задача и половина, понеже здравата съм се надървил от хапчето, и точно затова тя започна да си играе със себе си преди километри, обаче на мен въобще не ми помага, че го прави точно тук, до мен. Ама никак. Всъщност е истинска мъка. Умирам за една чекия още откакто излязохме от „Кингс Хед“. Може да се наложи да спра под претекст, че ще пикая. Същинска мъка. Направо ще се пръсна там долу.

Разхлабвам колана на седалката, разкопчавам няколко копчета и малкият ми приятел едва ли не въздъхва от облекчение. Увеличавам малко музиката и се опитвам просто да се предам на хапчето, обаче не мога да не ѝ мятam скришно по някой поглед. О, това е направо откачено, човече. Все едно е кръвосмешение. Все едно до мен седи сестра ми. Това Е СЕСТРА ТИ, МАМКА МУ. Тази мисъл ме отрезвява, смъква ме на земята и аз забравям защо съм се чувствал толкова гадно заради себе си, обаче веднага след това пак се издигам, потъвам все по-дълбоко в лагуна от бездънна наркотична любов, където всичко е чисто и искрено, а след това си давам сметка, че се вирам в меката млечнобяла трапчинка на шията ѝ, докато малките ѝ пръсти на пианистка правят същинско вълшебство в панталоните ѝ, което пък отново разбужда члена ми. Ужасно ми се иска да се пресегна и да докосна крака ѝ, за да се почувства толкова съвършена и красива, колкото я чувствам аз, обаче музиката внезапно спира. Мили се е надигнала и ме гледа уплашено право в лицето. Курът ми срамежливо потъва в скута ми.

— Къде сме? — пита тя и ме стиска за ръката, обаче преди да успее да ѝ отговоря, на лицето ѝ грейва плашеща и уплашена усмивка и тя сочи през прозореца към морето, което е черно, огромно и блести на лунната светлина.

МИЛИ

Паркираме успоредно на морето. Брегът е пуст. Облаците са се разтворили в чернотата и така луната може да остави дебел сребърен белег върху водата.

Мълчаливо вървим по брега, без да усещаме студа, заради който дъхът ни излиза бял като газовете от ауспуха на автомобил. Събуваме обувките си и оставяме краката си да почувстват прелестната студена изненада на нощното море, елегично и покорно, досущ като луната.

Мощните приливи, които завладяват тялото ми през последните няколко часа, вече са се отдръпнали и на тяхно място се е появило тлеещо щастие. Изведнъж всичко става прозрачно и просто. Чувствам се отворена за дълги и лъкатушещи разговори. Искам да говоря безкрайно и безстрашно за живота, за нас, за мама и за университета, за Ан Мари и за всички неща, които от толкова отдавна са надвиснали над мен огромни и застрашителни, но сега са съвсем мънички и преодолими. Искам да му кажа толкова много, но кой знае как мълчанието казва всичко и дори повече.

Приливът ни принуждава да се върнем на брега, прислоняваме се до една самотна скала и пушим заедно цигара.

Сгушвам се близо до него, прегръщам ръката му, полагам глава на рамото му и внезапно ме изпълва такава пълнота, че ми иде да се разплача.

— Джейми?

— Да, миличка?

— Това отчуждение помежду ни. Не знам как се получи. Но вече го няма, нали?

Той не отговаря и за миг сърцето ми замръзва — сякаш самотата на огромната черна нощ ме засмуква, — но когато той проговаря, отново започва да тупти, силно и високо.

— Имах чувството, че си ме разлюбила.

— Като че ли бях разлюбила себе си. За теб и за татко съм готова да умра.

Той ме стисва по-силно и аз посочвам към голямата студена луна, която е масивна и съвършена, в далечината пристанището блещука като скъпоценен камък, морето ни обсипва със сияйните си капчици, а когато той се обръща към мен с разтопени черни очи и ме целува по челото — нежна целувка, която се разлива по кожата ми и в главата ми, и изригва от върха ѝ, — прекрасен взрив от енергия и цвят се разлива в гърлото и във вътрешностите ми, в слабините и в крайниците ми, докато накрая се превръщам в огромна топка от удоволствие, а той обръща глава към проблясващото пристанище и към голямата стара луна и казва:

— Ако можех да нарисувам приятелството ни, щеше да изглежда точно така.

Удоволствието се надува ли надува като балон, изсмуква въздуха от дробовете ми и ме заслепява — виждам само някаква ярка светлина, притегля ме и ме насочва към нещо толкова могъщо и красиво, че не ми се иска никога да се връщам към онова преди и да се запътвам към другото отвъд. Искам само да си остана в тази светлина. Да си остана тук завинаги. И никога, никога да не се връщам.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

МИЛИ

Нощта на огньовете! Любимата ми нощ в годината. Не само поради вълшебното ѝ местоположение в календара на сезоните — в този кратък неповторим период, когато есента отстъпва място на зимата и обещанието за Коледа блещука на хоризонта. Но и защото през последните пет години Джейми, Били и техните приятелчета се събират в парка Сефтън за фойерверките, а след това се отправят към града за една дълга щура нощ. По-миналата година ми беше любимата. Джейми и Шон все още живееха на Парли. След фойерверките организираха вечер на проститутките и на сводниците, а двамата с Били се направихме на проститутки. Облеклото му беше мързелива смес от мои дрехи и от гардероба на майка му — бял сутиен, фустанела, високи чехли и кожено палто в стил Кристъл Карингтън. Аз предпочетох класическото облекло за Хоуп Стрийт — анцуг „Лакоста“ с два номера по-малък и навити до коленете крачоли, вдигната на висока предизвикателна конска опашка коса, омазано с оранжев фон дьо тен лице. Появата ми беше един от най-големите конфузи на младостта ми. Само Шон го разбра — останалите просто допуснаха, че а) аз съм забравила, че това е само маскарад и б) имам ужасен вкус за дрехи. Обаче стеснението ми стана на пух и прах, когато малко след това влезе Били досущ като Тралала от „Последният изход за Бруклин“.

На партитата на Шон винаги имаше колкото си искаш пиячка и дрога. А двамата с Били така се натарелянкахме, че през по-голяма част от нощта кръстосвахме Пърси Стрийт, за да си търсим клиенти. В купона нямаше нищо паметно, обаче като се обърна назад, това май бе една от най-щастливите нощи в живота ми. Тогава всички бяхме толкова близки, такива прекрасни приятели. Още онази Коледа групата поизгуби малко от сплотеността си и купонът ни за втория ден на Коледа, за който бяхме раздали двайсетина писмени покани, в крайна сметка се сведе до мен, Джейми, Били и Шон. Джейми си отдъхна. Той не си пада по такива изпълнения. Обича нещата да са колкото може поинтимни и спокойни. Аз бях ужасно разочарована.

След одисеята с хапчето в Уелс водя доста въздържан живот. Спрях да пия — решение, което ми наложиха по-скоро антибиотиците (които заличиха от тялото ми всички следи от похотливите ми отклонения), — и аз преоткрих себе си като образцова дъщеря. Сготвих на татко няколко удивително вкусни буламача, изпращах го на работа с изгладени ризи и панталони, оправих теча в банята, почистих двора и пазарувах. Освен това положих огромни усилия по отношение на Джейми — нагаждах себе си по неговия живот, а не очаквах той да се намества според моето разписание, според моите настроения и когато ми скимне. Освен това започнах да се държа по-добре и с неговата бъдеща госпожа. Добре де, не сме приятелки, дето ходят да обядват заедно, обаче поне не се гърча, когато той спомене за сватбата. Ако Джейми иска да говори за тази скапана златотърсачка, няма да се цупя.

Единственият ми недостатък е, че не мога да се накарам да свърша нищо смислено. Успях да предам всичките си закъснели есета, обаче още не съм започнала да пиша дипломната си работа. Не мога дори да си направя план. Изсмуканите от пръстите идеи, които предложих на Джакко, бяха отхвърлени по една или друга причина. Петнайсет хиляди думи са адски много, когато пишеш за нещо, което не те интересува истински.

Докато седна да върша нещо, денят вече е превалил. Включвам кратуната си на работен режим с огромна чаша сладък чай, след това сядам с кръстосани крака на пода в дневната и пръсвам книгите пред себе си. Разгръщам някоя и се опитвам да чета, обаче очите ми все бягат към прозореца. Късното есенно небе е надвиснало сурово и синьо. Завъртам се с гръб към гледката и се опитвам да се съсредоточа върху съсредоточаването, обаче дълбочината и сиянието на небето са се загнездили в ума ми и това ме прави непреодолимо неспокойна. Хвърлям книгата на пода и вземам друга с по-примамлива корица. Отварям напосоки. Изреченията са дълги и сложни и не мога да ги смеля.

Минава време. Лягам на пода и пъхвам ръка в анцуга си. Не съм възбудена. Не съм го правила от известно време, обаче едно бързо може да прогони обзелото ме безпокойство.

Замъквам се в кухнята, сипвам си още една чаша черен чай, след това се местя в кабинета на татко (стая, в която ми е забранено да

влизам), понеже допускам, че научната обстановка ще ми помогне да уча.

Вземам писалка и се опитвам да напиша нещо.

Времето тече.

Взира се в листа. Листът също сезира в мен.

Завъртам се в кожения стол на татко, спирам на сто и осемдесет градуса, за да се насладя на забележителната му сбирка от книги. Стаята е придобила част от методичното нехайство на кабинета му в университета. Върху бюрото му са пръснати празни чаши, неплатени сметки, мръсен пепелник и дребни монети, разпилени върху непроверени домашни, само че за книгите се е погрижил с почти родителска нежност. Завъртам се обратно към бюрото и се насилвам да пиша. *Каквото и да е!* Въведение, заключение или няколко хубави изречения. Получава се усмихнато лице, от чиято уста излиза балонче с думите: „Здрасти!“. „Здравей“, отговарям му. Давам му пол, като го снабдявам със зашеметяващи цици.

Качвам се горе и се мятам върху леглото. Лежа там известно време и наблюдавам как един самотен облак се носи по небето. Здрачът отлюспва и последните светли петна и мен ме наляга сънливо спокойствие. Затварям очи и заспивам.

Събуждам се, обзета от сляпа паника. Възглавницата ми е мокра от слюнка. Мракът е станал по-плътен, примиждавам, за да събера стаята на фокус. Извивам шия към нощното шкафче и опипом търся телефона си. Включвам го и нетърпеливо очаквам празният екран да се напълни с текст. Пет и половина. Сърцето ми затуптява облекчено. Ставам, протягам се и изслушвам съобщенията в гласовата поща. Има три от Джейми, всяко следващо по-настойчиво от предишното, и всеки път ми напомня, че имаме среща у Шон в седем и че трябва да си взема дрехи за преобличане за по-късно.

Вадя нов пакет цигари от горното чекмедже, отварям прозореца и се настанявам на рамката. Въздухът е студен и бистър, а небето е осеяно със звезди. Подобна на ятаган луна виси високо и надменно. Над целия град пукотът на подранили фойерверки раздира въздуха.

Както си седя, гласът на мама нахлува като вихър в съзнанието ми. Така е по това време на годината. Тя винаги е в мислите ми, обаче през есента е по-болезнено. Това време повече от всичко друго свързвам с нея, със семейния живот. Тя ме взимаше от училище и

двете се разхождахме през парка Сефи, вятърът ронеше листата от съсухрените черни дървета и огромното ръждиво слънце светеше ярко на края на света, а когато се прибирахме у дома, палехме огъня, подреждахме масата и мама сготвяше голяма тенджера с бълбукаща яхния. Татко се усмихваше от вратата, пускаше здрача да влезе и всичко беше щастливо и сигурно завинаги. Известно време се радвам на тази мисъл, след това я изтиквам надалеч. Паля цигара. Обичам да пуша по това време на годината. Понякога е само заради навика, обаче във вечери като тази ми се иска да погълна всички хапчета на света. Нещо в зимния въздух ги прави по-силни и по-въздействащи, само че и за по-кратко време, а това те кара да копнееш за още. Хвърлям фасата в градината на госпожа Мейсън. Дробовете ми са все още жадни за мръсното дълбоко свистене и се питам дали да не си запаля още една цигара, само че телефонът на първия етаж звъни настойчиво. Хуквам надолу, подхлъзвам се леко на последните две стъпала, но успявам да се хвана навреме за парапета, за да се предпазя от сериозно нараняване.

— Благодаря, че се обадихте в салона за масаж на Мили — изчуруликвам в слушалката. — Моля, изберете една от следните възможности. Натиснете едно, за да си сваля сутиена. Натиснете две, за да си сваля бикините. Натиснете три, за да погалите зърната ми...

— Да натисна четири, за да говоря с дъщеря си?

— Татко!

Познатият смях на Джейми отеква по линията.

— А, за малко се хвана, нали, хлапе?

— Това е откачено, Джейми Кийли! Що за мъж изобщо би си помислил подобно нещо?

Той май се засрамва.

— Е, добре де, не бъди такава, Мили — не и тази вечер! Просто сутринта видях баща ти, задминах го на Принсес. Оттам ми хрумна.

— Разбирам. Сега като ми го обясни, мога да оценя цялото деликатно предварително планиране, до което сигурно си прибягнал...

Той се отказва, докато все още може.

Изкачила съм стълбите до средата, когато телефонът отново иззвънява. Този път е татко. Направо ми се свива коремът. Знам точно защо се обажда.

— Какви са плановете ти за тази вечер, кукличке?

— Защо? — питам аз, като се опитвам да потисна унинието си.

— Мислех си, че можем да отидем на доковете. Само ти и твоят старец.

— Може — казвам, — обаче представлението там няма ли да е през уикенда?

— Не. Прочетох в „Ехо“. Тази вечер е. Какво ще кажеш да отидем там, а после ще те погледа с една вечеря в „Лалует“.

— Чудесно.

— Тогава ще те взема към седем.

— Седем е добре.

— Защо изведнъж оставам с чувството, че те подкупвам? Да не би да имаш друга уговорка?

— Не, не ставай глупав.

— А защо тогава звучиш така?

— Така е по това време на месеца.

— Хм. Не съм убеден, обаче няма да отрека, че тази вечер съм твърдо решен да изляза с малкото си момиченце. Ще се забавляваме. Винаги се забавляваме. Ще се видим в седем. Облечи се добре. Голям студ е.

Свличам се на пода и седя в тъмното, заслушана в тиктакането на часовника в коридора и в бълбукането на радиаторите, които котелът неохотно разбужда. Влажен полъх се промъква безшумно през коридора и намира всяка пукнатина и скърцаща пролука. Седя още известно време, достатъчно дълго, за да почувствам как мракът омеква и се раздува с покачването на температурата. Достатъчно дълго, за да чуя как часовникът удря шест. После се изправям и вземам слушалката. Набирам номера му, обаче прекъсвам разговора, преди да чуя звъненето. Правя го още три пъти, но на четвъртия си поемам дълбоко въздух и го оставям да звъни.

— Татко?

— Да?

— По кое време каза, че ще ме вземеш?

— Към седем, но май ще е към седем и половина.

— Добре.

— Това ли е?

— Да.

— Ще се видим по-късно тогава.

— Не, чакай — избъблям. — Тааатко?

— Дааа?

— Нали знаеш, за тази вечер...

— Дааа?

— Ще се разочароваш ли, ако пропусна?

— Аххх. Това вече е друга работа. Досетих се, че сигурно си се уговорила нещо с приятелите си. Просто постъпих егоистично.

— Не, не е така — казвам аз, внезапно размекната от чувство за вина. — Просто съм малко притеснена заради работата си и съм малко поизостанала с есетата си, тъй че...

— Не казвай нищо повече. Ако не се видим по-късно вечерта, ела да ме вземеш утре за обяд, става ли?

— Да, обаче, татко, да знаеш, че гърдите ти свирят.

— Знаем.

— Прекаляваш с цигарите.

— А ти с алкохола.

— Обичам те!

— Обожавам те!

Вземам си душ, навличам любимите си джинси „Дизел“, слагам един пуловер на татко, сресвам си косата, нахлупвам вълнената шапка на татко с пискюла, после си слагам крем, леко се гримирам и се пръскам с един от многото унисекс парфюми, които ползваме и двамата. Избирам си дрехи за по-късно — черна рокля без презрамки, чифт ниски обувки „Мию Мию“ и едно изкуствено кожено палто, което купих на втора ръка. Пъхам всичко в найлонова торба от „Макс и Спенсър“ и потеглям с пружинираща стъпка. Дръпвам шапката над ушите си и пъхам ръце в джобовете си. Всичко е тип-топ.

* * *

Навсякъде по хълма Мосли улиците са изпъстрени с малки огньове, някои току-що запалени и силни, а други тлеещи в лениви въглени. Твърде рано е да ходя у Шон, затова поемам към огъня в задната част на Алъртън Армс. Това е странен малък квартал с обществени жилища, пълен с всякаква измет и смятан от богатшите околоръст за язвата на Л-18. От студентските общежития наблизко

непрекъснато се носят разни градски митове за малки мръсници, които се боцкат с хероин, за жестоки момчешки банди и за някакъв криминален тип, който продавал крадени телевизори „Банг енд Олуфсен“. Всъщност това е спокоен, макар и поизоставен квартал, в който живеят предимно самотни майки и възрастни хора.

Огънят гори буйно, пламъците се извисяват с пукот, прилепват се към въздушните потоци и танцуват опасно с околните дървета. Фойерверките летят нависоко със свистене. Огнени колела се въртят и пръскат силни искри, а ракети пронизват вечерното небе със сияйния си полет. Точно както човек може да прецени един квартал по кучетата му, точно така може да го прецени и по огъня. Има детски колички, автомобилни гуми, една дъска за гладене, списания, дрехи и каквото можете да си представите, пхнато в огъня, който се извисява от купето на един форд „Капри“. Във въздуха се носи отровната миризма на горяща пластмаса. Всички пият, смеят се и танцуват на музика от класациите, която гърми от две тонколони, поставени в опасна близост с пращания огън. Трима младоци ме оглеждат с похотливи погледи. Мятам им сияйна усмивка, те се размърдват неспокойно и си разменят усмивки.

Изведнъж стотици фойерверки разкъсват нощното небе и гуляйджиите избухват в изпълнени със страхопочитание аплодисменти. Примъквам се до едно семейство, облечено с ярки якета, защото искам да стана част от всичко това.

Внезапно усещам как нещо бръсва ухото ми и шапката ми изчезва. Обръщам се и виждам стегната група от малки анцузи, която лъкатуши из тълпата. Известно време се мяркат пред погледа ми, но после ги изгубвам. Анцузите до мен се споглеждат развеселено. Тръгвам си нацупена. Имам нужда от едно голямо.

Влизам след един възрастен мъж във фойето на блока на Шон и се качвам с асансьора до последния етаж. Има три врати, обаче за нищо на света не мога да се сетя коя е на Шон. Налучквам. Той отваря вратата с голи гърди и триейки с кърпа косата си. Малко е слисан.

— Как се качи?

— Извинявай. Трябваше да звънна, обаче се вмъкнах с един от съседите ти. Подраних ли?

— Не, не говори глупости, влизай. Просто се надявах да поразтребя малко, преди да дойде Ваше височество.

Следвам го в хола, забола поглед в широкия му атлетичен гръб. Апартаментът му е просторен, голям и минималистично обзаведен.

— Какво е различно? — питам, стоварвайки се на дивана. — Струва ми се съвсем променено.

Той свива рамене и за секунда ме измерва с поглед. Захвърля кърпата на пода и изчезва в кухнята. Връща се с бутилка шампанско и две чаши.

— Все едно тук е била Каръл Смайли^[1].

Налива ми една чаша и ми я подава. Кристална е. За момчетата едва ли ще извади това. Мехурчетата се разливат по пръстите ми, които са все още изцапани с мастило от следобеда. Опитвам се да ги скрия от него.

— Де да беше така. Много е готина тази мадама, човече. Готина е. — Гоо-ти-нъ. Така произнася думата. Сяда на канапето, кръстосва небрежно крака и ме наблюдава с жадна настойчивост. — А какво се е променило в теб?

Усецам как гърлото ми се свива. Шон е кретен, обаче е много красиво копеле — освен това е ужасно заплашителен. Ще ми се Джейми и компания вече да звъннат на вратата! Правя някакви смешни гримаси, за да му покажа очната линия, червилото и грима и за да се опитам да разведря атмосферата:

— Каръл Смайли, а? Да, май няма да ѝ откажа. Ако се барне тук-там, май ще си струва една чекия. Само че няма да ми се доще да я изучукам на нейната възраст.

Шон вече не се чувства толкова удобно. Забелязвам го — наистина му е трудно да се отпусне.

— Какво искаш да кажеш, хлапе? Тя е страхотна. Възрастта няма нищо общо.

— Така е, така е, обаче когато една жена навърши четирийсет, има различен вкус долу, не мислиш ли? Може да е свързано с хормоните, с промяна на начина на живот, с такива неща. Нали знаеш, брачните консултанти обръщат адски голямо внимание на психологията на връзката, когато обясняват изневерите, обаче според мен основната причина за извънбрачните връзки е точно тази.

— За какво говориш, мамка му!

— За кунингус. Може да разруши и най-стабилния брак.

— Я ми го повтори.

— Замисли се само. Развеждат се предимно двойки между трийсет и пет и петдесет, нали?

— Е, и?

— Ами мъжът се жени за млада булка. Младата булка е щастлива. Само че младата булка навършва четирийсет. Путката ѝ започва да понамирисва. Съпругът обявява стачка и не иска да я ближе. Сексът се свежда единствено до най-обикновено сношение. Съпругата се чувства мухлясала и непривлекателна и отказва на съпруга си секс. Съпругът се отчайва. Съпругът започва връзка.

— Мамка му, Мили. Бива си те!

— Всички ми го казват.

Той запушва бутилката, вади една кожена кесийка и се настанява срещу мен. Решавам да го полаская малко.

— Е? Колко ти струва всичко? Или пък просто някаква обнадеждена твоя служителка го е спечелила за теб?

Усмивка подръпва ъгълчетата на устата му и я разтваря широко.

— Тук няма нищо ново, момиче. Просто смених светлината и поразместих мебелите.

— Е, това със сигурност го нямаше последния път — кимвам към грозна абаносова скулптура на безполово дете.

— А, това приятелче ли? Даде ми го един приятел художник в Лондон. Какво ще кажеш?

— Гадно. Евтино. Вулгарно.

— Здравата ще пострадаш.

Изплезвам му се.

— Защо изобщо се занесяш с някакви скулптори, Шон Флин?

— Просто ми е приятел. Запознахме се в „Хоум“. Готин тип.

— Така изглежда.

— Пиеро и оня тип...

— Пиеро ли?

— Каза ми, че скулптурата има скрит смисъл.

— Ами? — възкликвам аз и потискам усмивката си.

— Ами да... оставил го е без атрибути и така човек просто не може да реши.

Той се отпуска предизвикателно назад и очаква да го нападна.

— Извинявай, обаче какво не може да реши?

— Ами нали разбираш... — изчервява се той. — Оставил го е без онази му работа, за да може човек сам да го напълни със съдържание в зависимост от това как се чувства. Аз например понякога го наричам Джими, а понякога — Шели.

— Точно така — ококорвам се подигравателно. — Това е адски умно. Истински постмодернизъм.

Той е поласкан. Направо полудявам при мисълта как някакъв тъп скулптор е замътил главата на гангстера Шон, обаче неведоми са пътищата Господни.

— Нали?

— Да, не само защото подсилва усещането за автономия на зрителя, но и понеже артефактът така или иначе трансцендира отвъд границите на пола. Той не се поддава на категоризация, избягва модернистичния начин на мислене, не си ли съгласен?

— О, да. Точно така. Абсолютно.

Измерва с враждебен поглед андрогенното си приятелче. Седим мълчаливо няколко секунди, след това го избавям от мъчението, като сменям темата. Пиеро, моля ви се!

— Как върви бизнесът?

— Супер — казва той и отново възвръща обичайното си самоуверено поведение. — Честно казано, не ми стига времето. С този нов суши бар направо се скапвам от бачкане. Казах ли ти, че отворих още един салон в Смитдаун?

— Където ще работи Ан Мари?

Думите се изплъзват от устата ми, преди да успея да се спра. Усмивката изчезва от лицето му и за един кратък миг изпитвам същия страх, който изпитва животно в лапите на хищник — обаче след това той отново се ухилва по-широко и по-нахално и започва да ми говори съвсем небрежно:

— Кой ти каза?

— Не си спомням — изстрелвам. — Просто чух, че тя ще се грижи за мястото.

— Ще се грижи ли?

— Ще го управлява. Чух, че щяла да става управителка.

— Ан Мари?

Шон отново се ухилва нагло и широко и поклаща глава развеселено и невярващо. Става и изчезва в кухнята, а аз изпивам

шампанското на един дъх, за да престана да усещам напрежението, което създадох в стаята.

Били ми каза. Видяхме се след лекциите ми и отидохме в „Дим Сим“. Той цял ден се беше влачил из града и здравата се беше наквасил. Били изобщо не може да пази тайна, а пък когато във вените му са се излели две бурета бира, изобщо не успява да си държи езика зад зъбите. Трябваше да се разтовари. Когато онази вечер влязох в „Мандарин“, той беше точно като дете, което умира да иде в тоалетната. Едва успя да ме изчака да седна и да си поръчам един „Дзин Дао“.

— Не издържам повече — каза той и насочи вилицата си към мен. — Никога няма да се сетиш какво разбрах преди малко...

Огледа се крадешком и ме осведоми със затворнически шепот, че бъдещата му снаха не само си пада по коката, ами е влязла и в списъка на братята Флин, на които ще помага да управляват империята си. Били не я харесва много — казва, че донякъде я уважава, задето е толкова безапелационно амбициозна. Само че не искал никой да прави Джейми на глупак, още по-малко пък бъдещата му съпруга. Сигурен бил, че Джейми не знае нищичко за намеренията ѝ, затова щял просто да му каже. За свое учудване го разубедих — не защото ми пука за Ан Мари, а защото знам как се разпространяват слуховете в този град. Продавач на сладолед може да се превърне в наркобарон само за един следобед, затова казах на Били, че ще съсипе брат си и че е най-добре първо да се убеди, че е истина.

Шон се връща овладян и мрачен. Дръпва си няколко тлъсти линийки. Чакам със страх да продължи да ме притиска за Ан Мари. Не го прави. Посочва ми коката и сърцето ми подскача — празникът започва! Вадя една банкнота от чантата си, свивам я на съвършена тръбичка и смръквам. Носът ми е запушен, затова успявам чак на третия път, обаче веднага усещам гъдела.

— Ау! Страхотна стока.

— Чиста, нали?

— Да — казвам аз и доливам шампанско. — Никак не дразни.

Чукаме се. Той се изправя и приближава към скъпа на вид уредба. Наблюдавам го през цялото време, наблюдавам гъвките му

дебнещи движения — изискани, но и заплашителни.

Пуска Нора Джоунс и отива веднага на „Чувствам се по същия начин“. Свалям изкуственото си кожено палто, сядам на мястото си и оставям музиката да ме залее. Позволявам на клепачите си да се затворят за момент, а когато отварям очи, забелязвам, че той оглежда тялото ми. Усещам гъдел там долу и страните ми пламват.

Добре, първо на първо — няма никакъв начин Шон Флин да ме привлече, нали така? Второ, няма съмнение, че той има едно от най-изкусителните лица, които съм виждала. И това не се дължи само на коката. Лицето му направо омагьосва. Мога да го наблюдавам с часове. Заради очите му е — огромни замислени тайнствени езера, които могат да пламнат от такъв копнеж, от такава силна страст и само след миг да се превърнат отново в празни пещери от тъкан и материя. В тези очи има и омраза, а когато Шон се напие, зениците му се превръщат в безумни и опасни връхчета на топлийка. Все пак докато седя съвсем близо до такава невероятно привлекателна физика, ме изпълва шеметна топлина — все едно пишкам в студено море.

— Просто ми е любопитно — казва той, прекалено съсредоточен върху малката купчинка прах пред нас. Пресява, подрежда, пресява и пак подрежда, след това ме поглежда. Усмивка се. — Кой ти прошепна това нещо за Ан Мари?

— Мамка му, не мога да си спомня! — Опитвам се да прикрия тревогата си зад зашеметена усмивка. — Важно ли е?

Полага огромно усилие да се усмихне мило и този път позволява на усмивката да се прокрадне и в очите му.

— Ни най-малко — отвърща и вдига длани, за да покаже, че разговорът е приключен. Малко прекалено нетърпеливо пресягам към бутилката и си сипвам останалото шампанско. За да компенсирам прибързаността и несръчността си, вдигам чаша:

— За прелестната Ан Мари.

— За прелестната Ан Мари — повтаря той. Процежда мехурчетата през зъбите си и просто си седи там и ме наблюдава.

Взираме се един в друг и помежду ни започва да пука сексуално напрежение. Не виждам Шон. Само чифт хищни очи и съвършено лице. В главата ми се разразява битка, един нравствен и дълбоко вкоренен инстинкт ме кара да се махна, но се измъчвам и от неподправено сексуално желание. Поемам си дълбоко въздух и усещам

как очите му ме привличат към него. Той става, приближава се и сядат до мен.

Плъзвам поглед по лицето му, спирам на устните му. Влажни, плътни и пулсиращи от желание. Устните му. Това е толкова нередно. Не мога да се спра. Примъквам се по-близо и предавам устата си, обзета от пълно отчаяние.

[1] Известна британска телевизионна водеща. — Бел.прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ДЖЕЙМИ

Странна работа, човече. Май прекъснахме нещо. Шон е последният човек на земята, по когото би си паднала нашата Мили, обаче съм сигурен, че не си въобразявам. Двамата се държат адски странно. Засега ще оставя тая работа — ще почакам тя да си прочисти главата и после ще я попитам. Ще го измъкна от нея и честно ви казвам, не ми пука кои са братята му, обаче ако я е пипнал с пръст, ще го убия.

Събирам войските и ги повеждам.

МИЛИ

Паркът Сефи е пълен със студенти. Неясна смесица от вълнени шапки, южняшки акценти и флуоресцентни фойерверки. Въпреки че Били е боядисал косата си в ослепително русо, а двамата главорези на Шон, Кев и Мали, приличат на продавачи на списание „Биг Ишю“, аз съм адски горда, че съм излязла с приятелите си. Тази случка с Шон, на каквото и да се дължеше, избледня заедно с ефекта от коката. От време на време някой негов потаен поглед я измъква от подсъзнанието ми и аз потръпвам. Ние двамата не сме и никога не можем да бъдем заедно.

Натъкваме се на Лиъм и на съпругата му близо до щанда за хотдог. Синът им Тони се взира с безмълвно удивление в зрелищния порой от светлини на небето. Лиъм поздравява Джейми и Били с голяма прегръдка, а Шон просто потупва по рамото. Кев и Мали се мотаят отзад спечени и нервни — Лиъм винаги въздейства така на пичовете.

— Нали познаваш Джаки? — пита ме Лиъм, обгръща раменете ми с ръка и ме насочва към нея.

Разменяме си стеснителни усмивки и аз усещам как в гърлото ми засяда виновна бучка. Откакто срещнах Лиъм онази вечер в „Ливинг Рум“, често мисля за него. Глупави и безвредни фантазии, които всъщност нямат нищо общо със секс. Двамата просто се разхождаме по дока. Разговаряме. Флиртуваме. Опознаваме се.

— Здравей, как е при теб?

— Никак не е зле, мила, а при теб? — отговаря тя. — Завърши ли вече университета?

— Не — отвърщам тъжно, — последна година съм.

Когато погледнеш Джаки, веднага се сецаш за сучещи бебета, за увиснали гърди и за домашно приготвени вечери. Тя има меки и благи черти, а поведението ѝ е непресторено състрадателно и асексуално. Искаш да я целуваш, не да я чукаш. Тя обаче не е позволила на майчинството да я подведе. Грижи се за фигурата си с безмилостна аеробика и с всякакви упражнения, а по поддържаната ѝ с „Клиник“

кожа няма нито една бръчка или петънце. Освен това умее да извлича най-доброто от своя сърдечен и окаян съпруг. Сигурно ще се развесели, ако разбере, че съм си мислила за него.

За кратко време нощното небе си отдъхва и Тони се оживява, повдига се на пръсти и ме обсипва с дъжд от юмручни удари, които попадат съвсем близо до корема ми.

— Ей, я престани — скастрия го Лиъм и го дръпва от мен. — Помниш ли какво си говорихме за това? Че за всичко си има време и място?

Усмиввам се. Тони издава напред брадичка и скръства ръце. Разрошвам косата му.

— Имаш страхотен ляв, Тони — казвам и очите ми срещат тези на Лиъм. Той задържа погледа ми за момент и аз се питам дали наистина ми харесва, или съм пияна и съм се поразмекнала. Юмрукът на Тони прекъсва магията, когато той се размърдва край мен, прикляква и пъргаво се извърта. Лиъм отчаяно поклаща глава.

— О‘Мали е ей там с новото си момче — казва той. — Голяма работа. Как се казваше? Хорнби. Сигурно си чела в „Ехо“ миналата седмица.

Сърцето ми леко се свива. Цялата тази работа с бокса вече не ме интересува толкова. Отначало ми харесваше, когато О‘Мали имаше зала на Гранби Стрийт. Тогава бяхме само десетина души, предимно приятели на Джейми и на Шон. След това той се премести в по-голяма зала в центъра на града и сложи огледала, различни уреди и сауна и мястото бързо се превърна в свърталище на бодигардове, на фалшиви гангстери и на шунди с мъжка физика. На Гранби бях единственото момиче, което означава, че трябваше да тренирам със спаринг-партньори момчета. Обичаха ме и ме глезеха. Обаче жените са зловни и безмилостни — те изобщо не обръщат внимание на отбраната или на работата с краката. Стъпят ли на ринга, интересува ги само да размажат носа на противника си по възможно най-бързия начин.

* * *

Войнствена поредица от гърмежи и трещене известява началото на основното представление за вечерта. Всички глави се обръщат към

небето и нощта започва да пулсира в хиляди различни цветове. Следва взрив от аплодисменти и от пиянски възгласи. Студентите се хият и крещят, прегръщат се и се усмихват като малоумни. Аз се затварям в себе си и навеждам глава силно назад, за да изпия и последните капки от кутийката си с бира. Пускам я на земята почти незабелязано и си паля цигара. Джейми бързо се появява с още една кутийка студена бира.

— Два пъти за един ден, а? — Казва той и дръпва металния пръстен на капака.

— А?

— Тъкмо видях твоя старец ей там, на опашката за напитки. С някакво момиче. Ето го!

Сочи към група хора от другата страна на огъня. Тресчица страх се забива под кожата ми. Татко. Знам си — това ще ме съсипе. Очите ми пробягват от лице на лице и се спират на него. Той неловко се извърща, сякаш не ме е видял, и вдига глава към един взрив от цветове от някакви далечни фойерверки. Само че изражението му го издава. Разкрит е. Преди да успея да го спра, Джейми хуква към него. Дватамата се прегръщат по мъжки и се смеят на нещо. Джейми се извърща и сочи към мен. Татко се привежда и заслонява очите си с ръка, все едно се опитва да ме види. Махва ми. Предварително знам какво ще се случи. Една усмихната и лъчезарна блондинка се приближава към татко и му подава хотдог. Целува го нежно по носа. По-млада е от мен. Татко нервно се почесва по тила и ми хвърля бърз поглед. Момичето е негова първокурсничка — висока, руса и толкова жалко доволна, че е тук, с него. Преструва се, че е по детински, по момичешки развълнувана от фойерверките. Привежда рамене и превзето се усмихва на Джейми. Искане ми се да й фрасна един във физиономията. Няма нищо странно в това преподаватели да излизат със студенти. Джон Фени води своя курс по „Изследвания на пола“ на щури купони в Амстердам, обаче татко винаги е бил против такива неща.

— Просто не е професионално — казва той. — Как можеш да вземеш обективно решение за нечия курсова работа, ако познаваш студента интимно? Студентите може и да те харесат повече, ако те видят пиян, обаче със сигурност ще те уважават по-малко.

Татко неловко мърда. Джейми се опитва да ги доведе и двамата, обаче татко поклаща глава и почуква по часовника си. Махва ми

отново и след това изчезва в тълпата. Момичето ме поглежда с онзи поглед и го последва като пале. Иде ми да я ухапя по лицето.

Джейми се връща и се усмихва извинително.

— Поканих ги да дойдат, обаче той каза, че закъснявали за нещо. Според мен беше ужасно смутен.

— Татко е трениран. Знае, че не бива да ми навира студентките си в носа.

— Да, обаче ти би направила изключение за това птиченце, нали?

Дори тогава не бях подготвена за болезненото ужилване и горчивата ревност, която предизвикаха у мен тези думи. Птиченцето му. Моят татко.

Когато се връщаме у Шон, пред тоалетната насава страхотна блъсканица. Джейми и Шон настояват за трети път днес да извършат свещеното си измиване, а Мали и Кев протестират на висок глас против спалнята на Шон, защото там огледалата ужасно изкривявали отражението. Били е решил, че не харесва обувките си, и си тръгна обратно пеша, за да си вземе любимите „Патрик Кокс“. Аз се преобличам в кухнята. Никога не се чувствам удобно в рокля — прави ме женствена и уязвима. Съжалявам за избора си, но съм прекалено замаяна, за да изпадам в гневни изблици. Използвам кухненския прозорец като огледало и се обличам така, все едно ме следи скрита камера — свалям дрехите си една по една изкусително и известно време се мотая гола, преди да навлека роклята. Слагам си дебела черна очна линия и сиви сенки и намазвам устните си с два пласта червено червило. Обувам обувките си, прокарвам ръка през косата си и се разхождам из кухнята с нацупени устни, с разлюлени бедра и с отметната назад коса. Отварям хладилника, поредната претенциозна измишльотина на „Смег“ и вадя нова бутилка шампанско. Здравата си смуквам, оригвам се яко и показвам на скритата камера среден пръст. Запушвам бутилката с навита кухненска хартия и я поставям изправена обратно в хладилника. Когато се връщам във всекидневната, всички са се преоблекли, а Кев разпределя някакво бяло вещество с неистова сериозност. Във въздуха се сблъскват различни ухания на афтършейв. Джейми и Мали подсвирват едновременно. Кев спира и вдига поглед.

Очите му пробягват прелъстително по тялото ми, после отново се заема с дрогата. Удостоявам ги с палава бърза усмивка и сядам до Джейми, който е облечен със сиво лъскаво поло. Изглежда спретнат и красив. Кев и Мали изглеждат отвратително. Кев е облечен с черен пуловер „Лакоста“ с четири номера по-голям, за да може деколтето да разголва кльощавата му бяла шия. Макар облеклото на Мали да е изискано и добре подбрано, той изглежда така, все едно бавно се разлага. Лицето му е лъснало от нервна жълтеникава пот. Все едно черният му дроб се разкапва и трови цялото му тяло отвътре. Дватамата са по-скоро приятели на Шон, отколкото на Джейми. Историческите обстоятелства би трябвало просто да ги разделят, обаче Шон не може да устои на символичното им приятелство. Той ги снабдява с безплатна кока и ги вкарва гратис в клубовете си, а те го считат за полубожество, като правят истински чудеса от подлизурски подвизи. Действа.

Шон влиза във всекидневната. Горните няколко копчета на ризата му са разкопчани и отдолу се показва златист мъх. Поглежда към мен, за да види реакцията ми. Очите му са дръзки, похотливи и немигачи. Прогарят въздуха помежду ни. Аз отвърщам безразлично на погледа му и той малко клюмва. Вади банкнота от джоба си, навива я сръчно и без усилие и я подава на Мали, който смърка толкова, колкото може да побере дясната му ноздра. След това е ред на Кев, а после на Джейми, който сумти с прекален ентусиазъм. Подава ми свитата на руло банкнота, но аз отказвам и си вадя собствен инструмент — навит пропуск за салона на Шон.

Коката ме удря веднага. Не толкова ме раздрусва, колкото прогонва въздействието на алкохола. Вече се чувствам общителна и великодушна, особено към Шон. Казвам му, че ризата му е страхотна. Той накланя брадичка към гърдите си, след това ме осведомява съдържано, че е „Дона Карън“ и че има точно същата тъмносиня. Пита ме дали тъмносинята би била по-подходяща. Смръщвам лице към него, все едно се опитвам да реша, и след това се усмихвам утвърдително. Той сваля ризата, захвърля я на облегалката на един стол и изчезва в спалнята.

Мали и Кев просто не успяват да изричат думите достатъчно бързо. Като деца са. Жълтеникавата пот по лицето на Мали започва да лъщи. Веднага щом изтрие един плътен слой с ръкава на ризата си, лъсва друг. Зениците му са огромни и диви и напълно са погълнали

ирисите му. Питам се дали така изглеждат хората, преди да се пръснат от само себе си. Веднъж гледах един такъв документален филм. Наистина ме уплаши до смърт. Разтопени до кръста тела, проснати изоставени по входовете, в кухните и по стълбите. Представете си, че се прибирате у дома и намирате краката на гаджето си пред телевизора. Съвършено непокътнати. Все още с пола и с чехли. А на мястото на главата и на торса има само купчина пепел. Няма дори ребро или череп. Само пепел. Не спях със седмици, след като гледах този филм. Всеки път, когато сърцето ми се разтуптяваше или дори се почувствах леко разгорещена, имах чувството, че ще се пръсна. Че тялото ми неволно ще се превърне в пещ, която се пали сама. Че един ден ще свърша като глезен, който татко ще намери полуразложен в кабинета си.

Вслушвам се в разговора им, който просто се лута, все едно изплюват всяка мисъл, която им щуква, и се опитват да предизвикат някакво обсъждане. Теми, които нямат абсолютно нищо общо една с друга, се сблъскват помежду си.

Коката оказва върху Джейми точно обратното въздействие. Той се затваря в себе си и се превръща в наблюдател. Просто си седи, приковал вниманието си някъде, с блажена усмивка, разляла се по лицето му. Паля цигара и двамата я пушим заедно, вдишваме дълбоко и я целуваме бързо чак до филтър, а никотинът и дрогата заедно събуждат стомаха ми. Хуквам към тоалетната, подминавайки Шон в коридора. Сменил е ризата си. Мята ми бърз нервен поглед и когато отварям вратата на тоалетната, разбирам защо. Вътре мирише на лайна. Запушвам носа си, постилам тоалетна хартия на тоалетната чиния и изпразвам червата си бурно и наведнъж. Чувствам се малко по-лека. Поглеждам в тоалетната, преди да пусна водата, и съм благодарна за количеството токсини, от които се е освободило тялото ми. Измивам ръце и напръсквам помещението с „Калвин Клайн“. Когато се връщам във всекидневната, всички са се изправили развълнувани и нямат търпение да тръгваме.

Спираме пред къщата на Джейми и Шон кара шофьора на таксито да натисне няколко пъти клаксона. Ритмичното ръмжене на дизеловия двигател разтваря пердетата на съседните къщи и отвътре се показва противната синкава светлина на телевизора. Замислям се за живота, който тече в това катодно синьо сияние. Водовъртежи от

тревоги и рухнали мечти. Джейми и Били са отраснали зад такъв прозорец.

— Брат ти за нищо не става — казва Шон, клатейки глава. — По-зле е дори от мадама. Върви да го вземеш, а?

Джейми дръзко ококорва очи и излиза от колата. Не искам да оставам в таксито с тези тримата. Излизам след Джейми.

— Ти къде? — обвинително излайва Шон.

— Да поздравя старите.

— Хайде, Мили, влизай вътре. Нямаме време за това.

Свивам рамене и се завъртам на пети.

Група тийнейджъри са се сгушили до огън, който са запалили в метален варел. Двама от тях пият ябълков сок от шишето. Подреждат се в спретната редица, когато ни забелязват да се приближаваме, извиват гръб, скръстват ръце и цъфват в изкуствени усмивки. Зад тях на тухлената ограда на къщата на Джейми седи момиче и пуши, а лицето ѝ е фантастично нацупено. Подминаваме момчетата и аз се напругам да посрещна евентуален мръснишки коментар.

— Помогнете на момчето! — изкрещават те в хор.

— Къде е това момче? — питам.

— Ей там, в магазина — подигравателно казва най-големият. Съучастниците му дружно се кикотят. Момчето също се хили.

— Съжалявам, момчета, обаче нали знаете правилата — няма ли го пичът, никакви пари.

— Хайде стига, дай някоя лира!

Джейми вече е на средата на алеята, клати глава и си мърмори нещо.

— Трябва вече да сте в леглата — казвам аз и ускорявам крачка, за да го настигна.

— Това предложение ли е? — Отново се изхилват. — Всъщност не си мой тип, маце.

Нацупеното момиче се усмихва. Едва ли е на повече от четиринайсет. Съвсем обикновено лице и некрасива руса коса. Само че циците ѝ са направо страхотни. Опитвам едно изкусително смигване, ама тя изобщо не забелязва. Срамота.

Семейство Кийли живеят в една от онези къщи, чиято входна врата води направо към всекидневната, а първото нещо, което виждам, след като прекрачвам прага, е господин Кийли — седи пред камината,

а по лицето му проблясват местните новини. Над него винаги се носи кълбо от синкав дим. Коремът ми се свива топло и носталгично при вида му. Лицето му е състарено и сбръчкано и говори недвусмислено за живот, прекаран в тежка работа и деликатен разгул. Очите му са все още искрящи и млади и блестят палаво, точно като очите на сина му.

— Мили! — изправя се той и примигва към мен. — Тъкмо си мислех за теб, момиче. По телевизията давах нещо за млади момичета, които прекаляват с пиенето. Юнис? Нашата Мили е тук — провиква се той към кухнята, обаче гласът му е заглушен от силното бръмчене на пералнята. — Да, казаха, че студентите са най-рисковата група, особено момичетата. Явно дневно изпиват дванайсет пъти повече от препоръчителното. Черният им дроб и всичко останало се скапва още преди да навършат двайсет и една.

Той се изправя, доближава устни до мен, не улучва бузата ми и ме целува по носа. Ризата му е разкопчана до мястото, откъдето започва леката извивка на корема му. От гърдите му се носи лека мъжка миризма.

— Все пак се радвам да те видя. Тъкмо онзи ден казвах на Били, че отдавна не си се отбивала. Реших, че вече не ни обичаш.

— О, извинете — казвам аз и виновно отпускам глава на рамото му. — Няколко пъти минавах оттук на връщане от университета, обаче... Е, нали сега дойдох. Защо не дойдеш в града с нас да пийнем по едно?

Зад него Джейми клати глава и оформя с устни огромно войнствено „НЕ“.

— Даже ще е по-добре, ако двамата с теб излезем следващата събота. Какво ще кажеш за онова заведение — бирарията, за която все ми разказваш?

— „Грейпс“?

— Точно така. Можем да тръгнем от тук, да идем пеша до „Нук“, да пийнем там по няколко и след това, ако все още сме жадни, да се замъкнем до „Ананас“. За една лира пиеш двойно уиски преди седем часа.

— Мамка му, Мили, някой ден ще станеш нечия страхотна съпруга.

— Да мина ли да те взема към единайсет другата седмица?

Джейми като луд почуква по часовника си и се пули насреща ми.

— Ще ти се обадя. Най-напред трябва да питам шефа — казва той и прави знак с очи към кухнята.

— Лесна работа, господин Кийли. Кажй й, че ще ходим да й купим коледен подарък.

— Така ли? А какво да й кажа, като се прибера без подарък и воня на бира?

— Тогава вече няма да има значение. Поне не за нас.

— Голяма работа си, така да знаеш! — отбелязва той и клати глава с обич. — Не знам как се оправя с теб баща ти. Ей, Джеймс, я сипи по един скоч, сине. Капни малко лимонада в моя и докато си в кухнята, кажи на майка си, че някой е дошъл да я види.

Джеймс? Откога господин Кийли го нарича Джеймс?

— Извинявай, татко, обаче нямаме време за питие. Навън ни чака такси. Спряхме само за да вземем Били. — Джейми се провиква нагоре по стълбите: — Хайде, женчо, готов ли си?

— Били го няма, сине. Излезе.

— Как така? Къде?

— Не ме питай мен. Говори по телефона с онзи тип, как му беше името...

— Ама че бъркотия. Хайде, Мили. Ще се видим по-късно, татко.

— Ей, ей, няма ли да поздравиш Ан Мари?

Приятна тишина изпълва стаята. В стомаха ми се надига гадене и спира на гърлото ми. Наполовина тревожно очакване, наполовина възбуда.

— Ан Мари ли? Тя тук ли е?

— Да, в кухнята е с майка ти. Взема й мерки за сватбената рокля, така че по-добре почукай, преди да...

Джейми ми мята притеснен поглед. Преструвам се, че не съм забелязала.

— Миличка, кажи на Шон, че ще дойда след минутка — казва Джейми. — Не му позволявай да тръгне без мен. Само ще се обадя и тръгвам.

Очите му на практика ме изплюват през вратата. Съвсем очевидно е какво става. Не й е казал, че тази вечер ще излиза. Сигурно се е опитал да й пробута някаква измислена история и тя го е надушила от километър. Затова е дошла без предупреждение под измисления предлог за сватбените приготовления — лукавата кучка.

Не че на нея щеше да ѝ е приятно в парка Сефи, скапана Пенелопа такава. Дори би го приела за обида. Тя би предпочела да я заведат на някое лъскаво събитие, тъпкано с местни знаменитости, с футболисти и с техните пачаври с кожени палта, под които мръзнат изкуствените им цици. Обаче сега, като го види издокаран в най-хубавите му дрехи, ще вдигне скандал. А като ме види мен, облечена като вампир, все едно че ще падне атомна бомба. Господин Кийли преди малко не ми ли каза „нашата Мили“? Страхотно. Светицата в мен ме умолява да изляза през вратата възможно най-бързо и да направя изпитанието по-леко. Обаче дяволчето в мен има други планове.

— Не съм поздравила майка ти — отговарям с престорена невинност. Пералнята започва да върти по-бавно.

— Аз ще я поздравя вместо теб. Ти върви в колата.

Цикълът на въртене приключва и в кухнята насава тишина. Ниското бръмчене на телевизора не е достатъчно, за да заглуши дърдоренето на Джейми. Господин Кийли се смръщва срещу него.

— Извинявай — казва той и снишава глас до почти недоловим шепот. — Не исках да викам. Просто съм ядосан на Били. Това е.

Отвън се чува клаксонът и аз прегръщам прощално господин Кийли, като се старая настойчивите ми молби за пиянската ни вечер другата седмица да бъдат чути в кухнята. Той ме притиска силно към себе си и ме пуска с разкаяна усмивка. Поглеждам настойчиво към Джейми. От лицето му струи вина. Изръмжавам засегнато и се запътвам към вратата.

Твърде късно.

Ан Мари нахълтва във всекидневната, облечена с бял халат. На бърз каданс по лицето ѝ се изписват шок, смайване и гняв. Мята гневен поглед на Джейми, после на мен и после пак на Джейми. Аз ѝ се усмихвам враждебно. Тя сковано сядна на един диван, без да изпуска Джейми от поглед, здраво стиснала устни. На същия диван, на който двамата с Джейми сме седели гушнати не една вечер, гледали сме видео, пили сме вино от водни чаши, разговаряли сме за това колко невъзможна е моногамията, разказвали сме си спомени, смели сме се, свивали сме си цигари и сме се опитвали да удължим нощта вечно. Никога не съм се изправяла лице в лице с Ан Мари в дома на семейство Кийли. Винаги съм смятала, че това ужасно ще ме потисне. Само че не става така. Не и с мен. Ако някой е наранен, това е тя. А и

не е толкова красива, колкото я помня. Без грим и без блясъка на новата си прическа всъщност е гола вода. Парцал.

Госпожа Кийли се появява с шивашки сантиметър в ръка и с широка усмивка на майчинското си лице.

— Здравей, Мили, скъпа. Значи наистина съм чула твоя глас. Смятах, че ми се причува.

— Здравей — казвам аз и я целувам по бузата. — Минахме само да вземем Били, обаче той вече е тръгнал.

— Той не ни каза нищо, нали, Антъни? Просто влетя, видя, че сме улисани в приготовления за сватбата, и изчезна! Искаш ли да ти сипя нещо за пиене?

— Вече ѝ предложих — обажда се господин Кийли. — Отвън ги чака такси, най-добре да тръгват, а?

— Да, хайде, Джейми — подръпвам го аз за ръкава. — Лишаваш ме от ценно време за пиене.

Ан Мари го гледа втренчено, неспособна да проумее какво точно става тук. Адски ми е гот. Той се освобождава от хватката ми и се навежда да я целуне. Тя се отдръпва от него.

— Защо не останеш тук тази вечер? — меко казва той. — Няма да се бавя. Почакай ме.

— Не се тревожи за нея, синко. Ще гледаме „Ларго“, след като ѝ взема мерките, нали, миличка? Хайде, палавници, изчезвайте. Да ви няма!

Ан Мари се насилва да се усмихне на госпожа Кийли, след това намръщено поглежда Джейми.

— Приятно прекарване на мъжкото парти, Джейми — изсъсква тя.

— Благодаря — весело се обаждам аз.

Прегръщам за довиждане господин и госпожа Кийли и лепвам целувка на бузата на Ан Мари. Тя е твърде сащисана, за да успее да ме възпре.

Госпожа Кийли се усмихва мило и неподозиращо на двете ни, обаче съпругът ѝ е схванал.

— Приятно прекарване — казва той и се подсмивва под мустак. — Човек е млад само веднъж!

О, господин Кийли, само да знаеше колко щастлива ме направи току-що.

Навън хлапетата вече са се пръснали в нощта, обаче огънят във варела продължава да бумти. Връщаме се в таксито рамо до рамо, смълчани, след това точно преди да отвори вратата, Джейми обгръща раменете ми с ръка и ме завърта към себе си.

— Виж, за преди малко...

— Забрави.

— Не, миличка, нека да се разберем, преди да тръгнем към града.

— Няма за какво да се разбираме. Добре съм. Наистина.

Шон тропа по стъклото с кокалчетата на пръстите си, залепил мобилния телефон на ухото си.

— Дай да забравим за случилото се, Джейми. Достатъчно дълго ги накарахме да ни чакат.

— Да си гледат работата. Невежи тъпаци. Да свирят така толкова късно нощем! — Той прави жест към Шон. Зад него Кев и Мали махат с ръце и правят драматични гримаси. — Извинявай, задето ти повиших тон вътре. Наистина съжалявам. Особено пред стария. Обаче човек не трябва да е гений, за да проумее какво става, нали? Опитай да се поставиш на нейно място, Мили. По отношение на мен и теб. Трудно ѝ е да го проумее, нали? Тя не гледа на теб като на мое приятелче. Възприема те като зашеметяваща жена, с която съм предпочел да прекарам нощта вместо с нея. Освен това я излъгах. А това ме прави негодник в очите ѝ, не е ли така?

Ако бях толкова добра и честна като него и ако наистина вярвах, че тя е свястно момиче, достатъчно свястно за най-добрия ми приятел, щях веднага да го накарам да се върне. Да му кажа да забрави за уговорката ни за вечерта. Да престане да се опитва да угоди на всички и поне веднъж да угоди на себе си. Да се съсредоточи върху наистина важните неща. Върху тях. Върху бъдещето им. Обаче аз съм убедена, че тя не заслужава човек дори да си бие чекия за нея в просъница, камо ли да ѝ посвети остатъка от живота си. Казвам ви, ако осребрите любовта ѝ към него, едва ли ще успеете да си купите дори един скоч. Дълбокият ѝ замисъл е изписан върху лицето ѝ и вече е крайно време Джеймс да си отвори очите. Ако не го направи, ще трябва да му се каже. За нея Джейми не е нищо повече от трамплин, междинна станция по пътя към по-големи и по-бляскави неща. Тя е като момичето, което засмуква общия работник, за да се добере зад кулисите, а след това изчезва със солиста. Обаче го прави много

убедително — толкова убедително, че е успяла да заблуди дори мъдрата стара госпожа Кийли. Само че не и мен, а съдейки по изражението на господин Кийли, не е успяла да заблуди и него.

— Тази вечер тя поне се държа възпитано с мен — казвам аз донякъде искрено и ужасно неподправено. — Само как ми говори, Джейми, адски ме боли... Е, май няма значение. В крайна сметка тя ти е годеница и аз не възнамерявам да я нападам. Просто ми се иска да ни остави на мира.

Качвам се в таксито, прескачам Шон и притискам лице към стъклото. Небето вече е по-ясно, все едно барутът от фойерверките го е измъкнал от укритието му. Таксито завива по Парк Роуд и ми разкрива възможност за различен поглед към нощта. Опитвам се да подредя звездите и галактиките в някакви фигури и в далечината чувам случайни изстрели. Гангстери, които изпробват оръжията си. По Принсес Авеню е тихо, докато минаваме покрай редици полуразрушени къщи с изтърбушени покриви, устремени към края на цикъла, който ще доведе до възстановяването им, но когато прекосяваме кръстовището, което ни изхвърля на Катерин Стрийт и се отдалечаваме от търбуха на Токстет, околността внезапно живва и се изпълва с курви, с техните клиенти, с пияници, с тийнейджъри крадци, които бягат неизвестно откъде в лишения от закон и разум мрак на нощта. Обичам този град, наистина. Адски го обичам.

СЕДМА ГЛАВА

ДЖЕЙМИ

Когато стигаме в центъра на града, вече минава десет. Шон поема контрола над нощта и ни замъква в някакъв модерен нов бар във финансовия квартал. Приглушено осветление, кожени дивани, шантава парфюмирана водка и какво ли още не — има дори с вкус на черен пипер! Преди пиех с моя старец в едно заведение отсреща, много отдавна — беше пълно с работници предимно от доковете, които стискаха халби с тъмна бира, наблюдаваха ги като таймер за варене на яйца и се чудеха дали да останат за още една половинка и дали си струва скандала, който ще отнесат, когато закъснеят и се приберат с помътен поглед. Повечето от тях избираха да играят на сигурно. Тръгвах си към къщи малко след шест, след като телевизорът в помещението с дартс изплюеше резултатите от конните надбягвания за деня. Откачена работа, човече, тези съсипани дърти неудачници, които се вираха в телевизорите с идиотската надежда на човек, който отива при някоя курва в търсене на истинската любов. Моят старец ме дърпаше от този телевизор със същата безмълвна изисканост, с която ме отдалечаваше и от Шон, когато бяхме тийнейджъри, обаче честно казано, аз никога не съм лудвал по залаганията. Е, печелел съм по някоя лира, когато сме играли — просто така по силата на традицията, обаче не ходя при букмейкъри. Няма да си скубя косите за едното нищо.

Обаче в момента изобщо не съм в настроение за всичко това. Не мога да се насиля да си лепна доволно изражение дори заради малката Мили. Трябва да оправя нещата с Ан Мари. Колкото повече се бавя, толкова повече време ще има тя да кипи от гняв, а става опасна, като я оставиш да размишлява. Реши ли веднъж нещо, това е. Направо ти ебава майката. И започва адски да те дразни, човече — направо откача, и това е в най-добрия случай. Какво ли не ръси! Хващат я дяволите! Изкарва ме откачен перверзник, който чука всичко живо — от най-добрата й приятелка до собствените си племенници. Засипва ме с всякакви обвинения. И не млъква. Мамка му, наистина не си затваря устата. Отначало мърмори тихо, ама продължава с часове и

постепенно набира скорост до огромния безумен гневен изблик, от който цялата къща се разтриса! В интерес на истината, след това винаги се извинява. Направо е съсипана от чувство за вина. А пък в спалнята не просто се опитва да се сдобрим, ако ме разбирате какво искам да кажа. Не може да свали ръцете си от мен в такива моменти. Сигурно вече съм посвикнал с натякването ѝ. Изградил съм си имунитет. Каквото и да каже, влиза ми през едното ухо и излиза през другото. Ако трябва да съм честен, това дори донякъде ме възбужда. Дори когато е ядосана, Ан Мари е адски готина.

Само че ми иде да си цапардосам един, задето излъгах за тази вечер. Изобщо нямаше нужда. Казах ѝ, че ще излизам с момчетата. Че с цялата банда ще ходим на фойерверките, а после ще се върнем в апартамента на Шон да пийнем по нещо. Не че щеше да има нещо против, ако ѝ бях казал, че ще ходим в града, обаче се чувствам малко гадно, че не го направих. От толкова време ме моли да я заведа в новия бар, дето са го отворили на доковете — „Пан“. Имала цял гардероб, пълен с готини дрехи, които вече започвали да хващат паяжини. Опитах се да ѝ намекна възможно най-деликатно, че трябва да пестим за голямото събитие, че трябва да събираме пари за сватбата, за къща и така нататък. Нали си представяте какъв гаден лицемер съм изглеждал след това.

Най-лошото от всичко обаче е онази работа с Мили. Гадно нещо. Много гадно, човече. Като че ли не стига да ме види изтупан, когато самата тя е затворена вкъщи, ами да разбере, че и Мили участва... Как ще се оправям сега, по дяволите? А и тя точно тази вечер ли трябваше да се издокара така? Малката Мили си е адски готина, обаче винаги си е падала по джинсите и не е носила грим. Изгризани нокти и изсушена от сапуна коса, която дори не реши. Исусе, човече! Да видиш само какви сплетени възли съм изрязвал от косата ѝ! Фасове и какво ли още не. Само че напоследък е започнала да се старее. Страхотно се носи. Дрехи, които обгръщат тялото ѝ, а не висят от него. Малко грим тук-там. Парфюм. Ходи на фризьор, вместо да се кълца сама както обикновено. Което в крайна сметка не прави нещата по-лесни за моята госпожа. Предполагам, че ако малката Мили не беше хубавица, Ан Мари щеше да го приеме. Че най-добрата ми приятелка е момиче и така нататък. Ама в крайна сметка не е така. Мили беше там, в къщата,

изглеждаше така, както изглеждаше, и аз просто излязох с нея. Кофти работа, човече. Много съм мекушав. Така е, голям тъпак съм.

МИЛИ

Градът е направо безлюден за четвъртък вечер и ние обикаляме бар след бар, като често просто надникваме за някакви признаци на оживление. Най-накрая се настаняваме в „Революшън“, водка бар на Матю Стрийт — винаги претъпкано местенце. И днес е така. Пълно е със студенти, които показно се наливат. Бучка засяда на гърлото ми от присъствието им. Сецам се за татко и за онова високо и превзето ухилено момиче. Какво е видял в нея, за бога? Тя просто не е негов тип. Татко винаги си е падал по изискаността и по въздържаната красота — по крехките мадами. Андреа Кор, Катрин Зита, Пенелопе Крус.

По мама.

Останалите посетители са самотни типове, излезли на лов, няколко брантии на средна възраст — резерви на шумната тълпа от ученички. При вида на тези попрезрели шунди, които се състезават за внимание, усмивката се връща на лицето ми. Обожавам това!

Почти всички ученички са облечени с къси поли и ботуши, с тесни съблазнителни блузки и са напластили върху лицата си пластове грим, обаче все пак се познава, че сексуалните им биографии трудно биха запълнили дори една страница А4. Повечето са все още девствени, а онези, които са се осмелили да стигнат по-далеч от обарването и езика, вероятно са го направили по погрешни причини — за да станат по-популярни, за да задържат гаджето си, да впечатлят съученичките си и най-вероятно чисто и просто от неуместно любопитство. Съмнявам се някоя от тях да се е чукала от любов към чукането. Точно това е трагедията на растежа. Това е единственият период от живота, когато около теб има толкова много удоволствия и никой няма да ти се кара особено, ако се пресегнеш и си ги вземеш. Това е единственото време в живота, когато можеш да се държиш като абсолютен негодник — и да ти се размине. Обаче повечето тийнейджърки преминават през този период, без изобщо да подозират какъв епикурейски свят обитават. Силата на страстта им се разкрива едва в неясната светлина на безпомощния поглед назад.

Джейми и Шон до голяма степен оформиха разбиранията ми за секса. Джейми е забавен — той е преспал с доста мадами за по една нощ, обаче като че ли ги приема с кротка тъга. Абониран е за идеал, според който любовта е предварително условие за секс и веднъж ми каза, че дори ако тази любов е ефимерна, дори ако трае само пет секунди, все пак трябва да я има в началото. Ако има любов, всяко сексуално желание, колкото и егоистично и опасно да е то, е оправдано. В резултат той прекара по-голямата част от младостта си в неуспешни опити да балансира между онова, което му беше приятно, и онова, което смяташе за редно. Шон беше негова диаметрална противоположност. Той възприемаше секса по възможно най-грубия начин — като нещо, откъснато от каквито и да било чувства или смисъл, освен чисто физическото усещане. За него сексът си беше просто чукане — мушваш се в цепката и извличаш оттам максималното. Той беше безмилостен и почти варварски, когато преследваше жени, особено жени без сексуален опит. Преспа с коя ли не в Южен Ливърпул и оставяше след себе си безутешна следа от разбити сърца и разкъсани химени.

От Джейми научих, че сексът е свързан колкото с физиологията, толкова и с психологията. Че става дума колкото за домогване до анатомията, толкова и за сливането на две сърца и на две съзнания. Научих и това, че е по-добре да направиш нещо и после да съжаляваш, отколкото да не го направиш и да прекараш остатъка от дните си в копнеж по нестореното. Джейми отделяше голяма част от времето си за четене на книги за нещата, които му се иска да бе направил.

От Шон научих, че момичетата се делят на две противоположни групи — „пачаври“ и „подходящи за гаджета“ — и че ако искам да удовлетвори ненаситното си младо либидо, трябва да действам бързо. Според Шон момичето може да бъде колкото си иска развратно, когато е под петнайсет години. Така рискуваш да ти излезе име, че си „лесна“, обаче ако си пристегнеш гащите от шестнайсет нататък, все още можеш да се класираш за нечие гадже. Момичета, навършили седемнайсет, които все още се чукат безразборно, неизбежно биват заклеявани като пачаври, а навършат ли осемнайсет, става направо невъзможно да се избавят от това позорно петно. Ако си умен обаче, можеш да избегнеш тази система за окачествяване, като внимателно организираш сексуалната си география. Момиче, което се е чукало със

стотици момчета, различни във всеки град, може да избегне нравственото порицание, отредено за момчетата, които са спали с повече от едно момче от едно и също училище. Колкото и да бяха детински и догматични разбиранията на Шон, зад тях се криеше проста логика и те до голяма степен диктуваха ранните ми сексуални преживявания.

Първото ми сексуално преживяване беше с един трийсет и седем годишен мъж. Филип. Аз бях на четиринайсет. Избрах него, защото беше женен. Защото имаше хубава кола и носеше синьо горнище „Адидас“ с качулка. Защото изглеждаше нещастен. И защото живееше в края на нашата улица, но най-вече защото беше приятел на татко. Знаех, че нещата няма да стигнат по-далеч. Никой никога не разбра. Можех едва ли не да излъжа за загубата на девствеността си. Името ми нямаше да бъде включено в дългия списък на пачаврите, който заемаше пет и половина врати в мъжките тоалетни. Освен това допусках, че той ще е смаян от младото ми и гъвкаво тяло. Съпругата му бе станала жертва на съпружеския живот — беше дебела, старомодна и съсипана от майчинството, — затова си мислех, че Филип ще ми бъде благодарен. Дори и да е бил, не го показа. Избухна в сълзи броени секунди, след като отне девствеността ми, а след това не отговаряше на обажданията ми и заплаши, че ще каже на татко, когато една вечер го причаках пред работата му. След това съвсем ме избягваше. Премести се в Манчестър и аз повече нито го чух, нито го видях, освен че ми изпрати по пощата син пуловер с качулка за седемнайсетия ми рожден ден. Никаква картичка, никаква бележка — само един пуловер, който миришеше на афтършейв. Стои си сгънат в една кутия заедно с чифта копринени ръкавици, които мама е носила в деня на сватбата си и се отнасям към него с много повече прочувственост, отколкото заслужава.

След Филип имах две връзки с момчета на моята възраст. Мимолетни и прозаични връзки. Първата беше с един тип на име Джоуи. Запознахме се в „Стейт“. Той танцуваше гологръд върху една тонколona. Подадох му бутилка с вода, той ме вдигна горе да танцувам до него и ми пробута един Калифорнийски залез.

Това беше една от най-хубавите екстази ноци в живота ми.

По движенията му си личеше, че ще се чука страхотно. Беше фантастичен, едно от най-страхотните чукания в живота ми, обаче

освен това беше доста ограничен интелектуално. Ужасно се срамувах да го запозная с мама и с татко и след една седмица имах чувството, че знам за него всичко, което трябва да се знае. Избрах пъзливия начин да скъсам с него с писмо. С друг тип, Робърт, се запознах в салона на О'Мали. Този наистина беше интелигентен. И свестен. Запознах го с родителите си и му позволих да ме чака пред училището. Той се държеше с мен като с дама — глезеше ме, обожаваше ме. Закара ме в Корнуол само за да се любувам на пълнолунието. Даде ми пари да купя коледни подаръци на родителите си и си слагаше презерватив, защото смяташе, че хапчетата са вредни за мен. Само че не притежаваше сексуалния магнетизъм на Джоуи. Беше внимателен и грижовен, караше ме да се чувствам безпомощна и аз го мразех заради това. Колкото и да му намеквах, той никога не ме чукаше. Възприемаше желанието ми за брутален и лишен от нежност секс като нещо, което трябва да се поправи, а не да се удовлетвори, а на петнайсет аз възприемах това като непростим недостатък. Понякога се отбивах в малкия апартамент на Джоуи и му позволявах да ме изчука — така им го начуквах и на двамата.

Освен това имаше и момичета. Това просто стана от само себе си. Не беше предшествано от никакъв бурен път на откриване на себе си, от никакво травмиращо решение или жертва, от никакво интроспективно анализиране на въпроса. Нищо такова. Просто се случи. Струва ми се през нощта, когато мама си тръгна, през нощта, когато избягах у семейство Кийли — само че времето няма значение, абсолютно никакво значение. Просто това беше нощта, в която случайно се натъкнах на две момичета, които се опипваха в едно порнописание. Разбира се, сексолозите биха казали, че винаги има някакъв латентен биологически копнеж, който чака да бъде разбуден, а порнографията е просто катализатор. Може и така да е, обаче аз знам само, че докато не извадих онова списание изпод леглото на Джейми и докато не стигнах до двайсета страница, нямах абсолютно никакви предпочитания към жени. Кой знае, ако не бях спряла погледа си на Лара и на Дон, може би щях да пропусна момента на подобно осъзнаване и да се развия като здрава и съвсем нормална хетеросексуална жена. Може би сега щях да съм се гушнала в кревата до някой младеж, който прилича на Пол Нюман, щях да сърбам какао и

двамата заедно да пушим цигара марихуана. И да планираме изтощителни лениви уикенди заедно.

На сутринта, след като Джейми и Били тръгнаха на работа, направих нещо, което никога не съм правила — претърсих стаята им. Под леглото на Джейми намерих една кутия и светът се отвори широко пред очите ми.

Прегледах съдържанието на кутията пренебрежително, по-скоро развеселена, отколкото възбудена, и намерих вътре един брой от „Клъб Интърнешънъл“. На корицата имаше някаква пачавра с огромни цици, които напиреха изпод камизолка с детски номер. Изражението на лицето ѝ казваше „използвай ме“. Заклучих вратата и отгърнах страницата. Първите няколко снимки предизвикаха кикот. Някаква червенокоса мадама с майчински вид и с постно лице, която лежеше разкрачена на пода на кухнята, а на лицето ѝ имаше широка идиотска усмивка; после едно китайско девойче с високи ботуши и каубойска шапка, а след това страница след страница — кльоцави и безцветни манекенки с глупави гримаси. Жегна ме разочарование, което бързо отшумя и на негово място дойде тъпата болка на облекчението. Пътешествието ми в тайнственото алтер егo на мъжката сексуалност се сведе до няколко комични жени с невзрачни лица, които излагаха на показ достъпността си, все едно животът им зависеше от това. Това ли представляваше порнографията? Момчешкият кръг, който бе дръзнал да ме изключи. До това ли се свеждаше всичко? Това ли бях момичетата, които едновременно бях боготворила и от които се бях страхувала? Изсмях се високо и разлистих няколко страници, чудейки се какво удоволствие може да изпитва Джейми от всичко това.

Тогава се натъкнах на Лара и на Дон. И всичко се промени.

Дон беше стройна и имаше котешки очи, изразени скули и стегнато тяло като на източноевропейска проститутка. Лара беше с червена коса и бледо лице, а непокорна армия от лунички в основата на носа ѝ ѝ придаваше нагъл вид. Гърдите ѝ бяха млади и стегнати, но зърната ѝ стърчаха грубо и буйно, както може да ги накара да щръкнат само лакомо бебе. Тя беше осемнайсетгодишна студентка по мода от Хъл „която организира лесбийски оргии с приятелките си и може да направи каквото и да е, ако попадне на подходящото момиче...“.

Дон допря пистолет до цепката ми, а Лара дръпна спусъка.

Цели шест страници бяха посветени на тях двете — чукаха се в дневна, която може да бъде обитавана единствено от студенти. Мастурбирах на пода и когато свърших, имах чувството, че всичките ми мускули там долу са напълно изтощени.

През останалата част на престоя си у семейство Кийли разсъждавах и мастурбирах, а когато се прибрах у дома, вече ми беше трудно да пишкам. Клиторът ми беше станал толкова безчувствен и изтощен, сякаш бе повреден завинаги. Избръснах се долу като Лара и дебелията ми лъскава грива се превърна в тънка линия по средата, която ме разделяше на две еднакви голи половини. Непрекъснато си представях как се запознавам с нея. Дори си мислех дали да не направя една обиколка из столовите на различните колежи по мода в Хъл. Скоро до такава степен ме погълна мисълта да правя секс с жена, че вече не можех да ограничавам фантазиите си до мастурбирането и те се промъкнаха в ежедневието ми. Внезапно започнах да виждам жените през призмата на порнографията. Съученичките ми, учителката ми по английски и момичетата в „Теско“ изведнъж се превърнаха в кандидатки за снимки в „Ескорт“, „Само за мъже“, „Мейфеър“ и в най-любимото ми списание „Клъб Магазин“. А всички женски постъпки, колкото и безобидни да бяха по своите намерения, се натоварваха със сексуален подтекст. Усмивка, поглед, прическата на някое момиче. Маниерите ѝ. Все сигнали, съзнателни или несъзнателни, изразяващи сексуална цел. Можеш да различиш Мариите от Магдалените само по начина, по който дадено момиче носи ученическата си униформа. Голи крака посред зима, видими дантелени сутиени под прозрачни ризи, грим, лак за нокти и младежки пръстени — такива са момичетата, които са готови да ти пуснат. Такива са тези, които са готови на всичко. Сведох момичетата до тела или до части от тела. Гледах на тях като на цици, крака и дупета. Разсъбличах мислено всяко момиче, което срещях, и ги усуквах като пластелинени — насам-натам във всяка възможна поза. Нито една не избегна преценката или категоризацията.

Никога обаче не си бях представяла себе си като обект на желанието. Нито пък се отъждествявах с жените, които бройках, или с мъжете, които ги бройкаха. Гледах на себе си като на нещо свършено различно, като на някаква обезумяла по секса безполова откачалка.

Любовната ми връзка с порносписанията, пред които мастурбирах, и със стриптийз баровете продължи цели дванайсет

месеца и в известен смисъл се радвам, че вече приключи. Като се обърна назад, си давам сметка колко изопачена представа за света ми даде това. Не съм съгласна с начина, по който унаследената феминистична мъдрост държи порното отговорно за всяко зло, причинено на жените от мъжете, обаче няма съмнение, че порното замъгли усещането ми за реалност. В неговата привлекателност се съдържа имплицитно идеята, че всички момичета душа дават за секс и че си умират да се държиш с тях като с мръсни неуморими курви точно толкова, колкото копнеят да бъдат глезени като принцеси. Същото важи и за стриптийзьорките — правят каквото правят, защото им харесва. Не за парите. Обожават секса. Наистина вярвах в това в продължение на дванайсет месеца. А когато си дадох сметка, че не е така, това ме съсипа.

Хващам Джейми за ръка и двамата си пробиваме път до бара. Тук е ужасно горещо. Свалям якето си и го премятам през рамото на Джейми, след това се облягам на бара, изпъчвам гърди и издувам устни малко високомерно, обаче не съвсем недостъпно. Сервират ми след броени секунди. Младо момиче със сърцевидно лице и с румено лице. Никакви цици. Буквално като две пъпки от комар, които напират някой да ги забележи под бяла блузка от ликра. Привличат ме по същия перверзен начин, както ме привличат обезобразените лица на жертви на изгаряния, и установявам, че просто ми е невъзможно да спра очите си да се плъзгат надолу от брадичката ѝ. Не мога да се спра. Как изглеждат — наистина? Как бих реагирала на голото ѝ тяло, ако я забърша на улицата и я заведа в хотелска стая? Дали ще се отвратя, или ще се възбудя? Ще я накарам ли да не си сваля сутиена, или ще изследвам безформените ѝ цици? Дали ще избърсна пътката ѝ и ще я преоткрия като моето маце? Обаче дори през измамната леща на алкохолното опиянение разбирам, че никога не бих я харесала — дори и да беше най-голямата мръсница на света. Кожата около очите и устните ѝ се е протъркала с десетилетие преждевременно, а бедрата ѝ са твърде широки, за да предизвикат фантазиите на която и да е ученичка. Тя изглежда просто като обикновено деветнайсетгодишно момиче, чиито гърди са пропуснали пубертета. Скапано. Поръчвам три коктейла с водка и я удостоявам с утешителна усмивка. Тя ми отвърща с безизразно лице, така че сгъвам ръце, притискам гърдите си една към друга във внушителна цепка и приемам напитките с враждебно

изражение. Подавам едната чаша на Джейми и той ме пита защо съм купила само три. Отвърщам му, че Кев и Мали могат и сами да си плащат питиетата. Цяла вечер изобщо не са се бръкнали. Знам, че са доста притеснени, обаче ако нямат пари, не трябва да излизат — и точка. Свети Джейми обаче не е забелязал нищичко, разбира се. Плъзва се край мен и се напъхва между двама души на бара. Твърде шумно е, за да споря, затова в знак на безмълвен протест пресушавам останалите при мен две питиета, шумно тръшвам празните чаши на бара, след това грабвам третата от ръката му и я изливам в гърлото си.

Нужни са няколко секунди, за да ме хване, и тогава изведнъж ме разтърсва яростен пристъп на сухо гадене. Направо не мога да си поема въздух. Вътрешностите ми се надигат ужасно. Вдигам ръка към устата си, за да не повърна, и се съсредоточавам върху дишането си — вдишвам, издишвам, вдишвам, издишвам. Адска работа. Боли.

Кльощаво същество с ококорени очи ми мята съчувствен поглед. Откъсвам се от циците ѝ и се предавам на едно ужасно оригване, при което към носа ми изригват киселина и водка. Коремът ми се свива спазматично, запокитва ме напред и ръката ми отново се стрелва към устата.

Съсредоточи се. Цялата работа е в съсредоточаването. Ако не мислиш, че ще повърнеш, няма да повърнеш.

Мисля си за татко.

Как четете студентски работи на кухненската маса.

Как дреме пред телевизора.

Татко.

Образите са неясни като зле проявен негатив. Главата ми за момент се изпразва след спазъма в корема, но след това вътре нахлуват други мисли.

Мама. Реше косата си.

Татко и онова момиче, правят секс. Просто не мога да устоя на образа. Опитвам се да го изтласкам назад, но той се връща, ясен и здраво заседнал. Тя има малки розови зърна и грозни кафяви бенки на корема. Тънка ивичка мъх минава между пъпа към слабините ѝ. Мирише на „Гучи“.

Мирише на мама.

Татко е отгоре, блъска бясно, а лицето му е разкривено и зачервено. Образът се отдръпва назад, така че телата им заемат едва

една трета от рамката и се показват някои от детайлите от фона. Чукат се на пода. На пода на спалнята ми. А на нощното шкафче зад тях има снимка на мама. Красива и усмихната. След това образът се размазва и избледнява като зле монтиран филм и се появява нова празнина, която се изпълва с познат глас и с изненадата от човешко докосване. Ръката на Джейми е на рамото ми. Гледа ме право в очите.

— Мили, добре ли си, бейби?

Кимвам изнурено.

— Изглеждаш така, все едно ей сега ще повърнеш.

Думата предизвиква нова жлъчна вълна и този път просто не успявам да се овладеея. Между пръстите ми се процежда отвратителна течност и потича по брадичката ми. Здравно стисвам устни, за да я спра, след това силно преглъщам и се разтрепервам цялата, когато парещата течност обелва цели пластове от гърлото ми. По лицето ми руковат сълзи. Представям си как изглеждам. Размазани черни следи по бузите и воняща слюнка, примесена с повърнато. Грабвам най-близкото шише — на някакъв тип е. Не виждам лицето му, а само космата ръка, която не е на Джейми. Успявам да погълна достатъчно, за да прогоня отвратителния вкус от устата си и да потисна гаденето, преди той да си вземе бутилката обратно. Стоя, потънала в отвратителна летаргия, предизвикана от водката, краката ми са натежали и омекнали, и позволявам на Джейми да ме заведе да седна.

Примигвам, помещението идва на фокус и смътно долавям бумтенето и ритъма на музиката. Сигурно съм седяла известно време, ниско обронила глава, защото когато я вдигам, мелодията се е сменила и Джейми поставя пред мен бутилка минерална вода „Волвик“. Чувствам се пияна — тежко ми е и съм жадна.

— Ето, изпий това. След малко ще ти мине — Гледа ме почти с укор. — Ще те изведе на чист въздух, обаче най-напред изпий това. На малки глътки? Бавно.

Повдига бутилката към устата ми и след това аз се предавам пред предизвиканата си от повръщането жажда и изпразвам бутилката на големи жадни глътки.

— Хайде, изправи се да видя, че можеш.

Аз скачам и му мятам смела усмивка. Той извива вежди.

— Искаш ли да те изпратя обратно до масата, или може да отида и да поръчам питиетата?

— Не, добре съм. Не съм яла цял ден и мисля, че...

Джейми дори не ме изчаква да довърша. Вече си проправя път към бара. Дори и скапана, забелязвам, че в гръб изглежда ужасно потиснат — приведен, изморен и отегчен от всичко. Изглежда стар. Силната пулсираща светлина отгоре осветява оплешивяващото му теме. Смята, че е допуснал грешка. Исква му се да не е тук — с мен. Исква му се да е там — с нея.

Когато се връщам на масата, езикът на Шон се е развързал от алкохола и от коката и той разказва на Мали старата история за птиченцето от Холиоукс, с което се срещал. Мали е чувал тази история хиляди пъти, но все още успява да си лепне ококореното изражение на дете, което посвещават в огромна тайна.

Чудя се дали да не думна Шон с някоя саркастична забележка, обаче се отказвам от идеята, когато си спомням за двете пакетчета с дрога, които си лежат в джоба на якето му.

Кев е на дансинга и по някакъв начин е успял да се внедри сред гърчещите се тела на група ученички. Танцува като кукла на конци — мята юмруци във въздуха и върти таза си в такт с песента на Кайли. На момичетата обаче явно им харесва. Две от тях са го притиснали на сандвич, а останалите обикалят около тях, имитират движенията му и се боричкат за вниманието му. Единствената, която стои настрана от представлението, е крехка на вид блондинка с тънички гъвкави ръце и с лице като на елф. Тя стои нацупена в края на дансинга, смуче си пръста и оглежда помещението. Наблюдавам я известно време, след това ми писва и ми става досадно. Нуждая се от кокаин.

Въздъхвам с огромно облекчение, когато виждам Джейми да си проправя път между извиващите се тела с четири бутилки „Бекс“.

— Щях да взема по един коктейл с водка, обаче реших, че е по-добре да не го правя — казва той и тръсва бутилките на масата. — Някакво момиче повърна, нали, Мили?

Поглеждам го умолително и той се смилява. И без друго никой не го слуша. Мали все още е погълнат от Шон, а Шон е погълнат от себе си. Смигам му с благодарност и му побутвам един стол.

— Грация — казвам.

Махвам цигарата от устата му, оглеждам я отблизо и си дръпвам с огромно подозрение. Сгърчвам лице и я пъхвам обратно в устата му, като за малко не изгарям устните му.

- Ау! „Ламбърт енд Бътлър“?
- Всъщност „Ембаси“.
- И откога пушиш женски цигари?
- Те са на Ан Мари.

Навеждам се и потупвам Шон по рамото. Той неохотно се откъсва от преситената прегръдка на Мали. Правя му знак за цигара с два пръста. Той тършува в якето си, обръща се отново към Мали и леко повишава глас:

— Както и да е, как да държа мацето на разстояние, човече! Честно казано, беше доста неловко. Нейният човек е там, а тя просто не може да свали ръце от мен... нали ме разбираш... Певецът ще си счупи врата да ни зяпа... Ох, човече, оня направо щеше да се скапе...

Вади пакет „Марлборо“ и ги плъзва по масата без дори да ме погледне. Вземам си две цигари, поколебавам се, вземам трета и след това побутвам пакета обратно.

Местя очи от Шон на Джейми, от Джейми на Шон. Всичко вече е толкова съкрушително различно. Дори когато сме навън и се забавляваме, дори и в нощта на огньовете, помежду ни зее огромна празнина. Едно време всичко се получаваше толкова лесно — смеехме се, разговаряхме, погългахме и попивахме всеки сантиметър от света на другия. Точно това правехме. Пиехме, разговаряхме и пушехме — дълги лъкатушни разговори за каквото ни хрумне. Часове говорех по телефона с Джейми — часове. А когато и двамата бяхме друсани, можехме да разговаряме толкова продължително, че пришки ни излизаха в устата. А сега вече няма за какво да си говорим. Всичко сме си казали. Тук сме по задължение, а не защото така искаме. Просто да минава времето.

Кев се връща с две мацки от котерията си, озарен от глупашка усмивка. Една от девойките е висока и има красиво и екзотично лице, обаче лошите гени са разпределили телесното ѝ тегло неравномерно. Има слаби крака, пълни бедра и тесни рамене, приведени към ребрата. Единственото ѝ предимство са годините — максимум четиринайсет. Приятелката ѝ, слабушката, дето си смучеше пръста на дансинга, е зашеметяваща. Освен това е и много пияна. Стоварва се в скута на Джейми и отпуска глава върху гърдите му. Той инстинктивно обгръща тялото ѝ с ръка, за да я предпази да падне на пода. Изражението му е ту объркано, ту загрижено. Представям си как се втвърдява под нея.

Краката ѝ висят на сантиметри от моите. Само лекичко да помръдна лявото си коляно, и ще я докосна.

Кев ни представя момичетата като Сюи и Беки и по-високото момиче, Беки, казва нещо, което размива всички. Шон на свой ред подмята нещо, което размива всички още повече. Смя се, без да съм чула и дума. Мислите ми са заети единствено с момичето, което седи до мен. Краката ни са се докоснали — млада, топла, безукорна кожа, която влива живот в слабините ми.

Джейми поотпуска хватката и Сюи се строполява в скута му. От рязкото движение очите ѝ се ококорват. Той подпъхва ръка под раменете ѝ и я изправя. Полата ѝ се вдига безсрамно и отдолу се показват бели гащички. Клиторът ми пулсира на стола и аз се привеждам напред, за да пренеса цялата тежест върху цепката си и да увеличи удоволствието. Ако бях мъж, щях да съм корава като камък.

— Вижте я само! — изпищява приятелката ѝ. — Винаги прави така. Готова е само след три скапани бири.

Широката усмивка на Шон разкрива всичките му зъби.

— Ама е готино малко парче, нали?

— Според мен тази трябва да си върви у дома — отбелязва Джейми, погледът му става строг и се мести към Кев.

— Ела при батко — казва той и завърта ханша си към задника на Беки.

— Не, трябва да я заведеш у дома. Ще вземе да припадне тук.

Беки се прави на загрижена:

— Може би трябва да ѝ викна такси.

— Ще се оправи — казва Кев и я побутва към дансинга. — Ще изтрезнее след минутка. Само ѝ дай малко вода.

Нареждането му е насочено към мен. Извивам вежди.

Беки изкривява устни:

— Добре, обаче ако започне да повръща или нещо подобно, просто ни викни, става ли?

Инструкциите отново са насочени към мен. Спускам вежди и изсумтявам. Ако Били беше тук, щеше да схване иронията на съдбата. Като се сетих за Били, той къде е всъщност? Тази вечер наистина имам нужда от компанията му — весел и простосърдечен. Точно какъвто беше Джейми някога.

Кев замъква мадамата си на дансинга, преди тя да се разубеди, само че девойката се връща след две минути с фотоапарат за еднократна употреба.

— Трябва да покажа това на момичетата в училище — казва тя и несръчно започва да щрака. — Направо ще се напикаят от кеф. Ето я добричката прилежна Сюи. Никой няма да повярва, че се е докарала до това състояние.

— Дай на мен — казвам аз и вземам апарата от нея.

Тя охотно ми го отстъпва и аз коленича пред Джейми, за да имам поглед и към гащичките на Сюи.

— Усмивка!

Щрак. Светкавицата светва и обектът ми стреснато подскача. Джейми вдига ръце, за да закрие лицето си, и без опората му тя се плъзва в скута му и краката ѝ се разтварят широко. Щрак. Джейми я хваща през гръдния кош и отново я обгръща с ръце, а докато я дърпа нагоре, се показва стегнатото ѝ бяло коремче. Щрак. Ръцете на Джейми шарят по цялото ѝ тяло, дърпат надолу блузата ѝ и полата ѝ, опитват се да спасят онова, което е останало от достойнството ѝ. Щрак. Щрак. Щрак.

Шон и Мали са се привели напред, а от гърдите им се откъртват гръмки и дълбоки смехове. Дори привидно закрилнически настроената ѝ приятелка не успява да потисне развеселеността си. Джейми е посинял от гняв.

Замаяна от бъркотията, Беки забравя да поиска апарата си обратно и се втурва към дансинга, за да разкаже за случката на приятелките си. Пъхвам го в чантата си. Евентуален материал за мастурбиране.

— Мамка му, Мили, носи ти се славата, че си падаш по момичета, обаче това направо беше върхът! — лукаво клати глава Шон. — Как се е подредила така, по дяволите? Тя е още дете, виж лицето ѝ. Едва ли е на повече от четиринайсет.

— Трябва да направим нещо — рязко се намесва Джейми. — Не можем да я оставим в това състояние. Нали се сецате накъде отиват работите? Приятелките ѝ не могат да се погрижат за нея. Чухте ли за онова момиче, което качили в някаква кола пред Алъртън Тауърс?

— Е, тя не е мечтата на изнасилвача, нали? — отбелязвам.

— Не знаех, че има критерии за жертвите на изнасилвания — саркастично ме срязва той.

— Ами нали става въпрос за тръпката от насилствения секс? Искам да кажа, че едва ли ще е в състояние да се съпротивлява. Все едно да изнасилиш надуваема кукла. Какво му е забавното?

— Не бъди такова дете, Мили. Това е пълна глупост. Надявам се, когато някой път ти самата изпаднеш в такова състояние, да не попаднеш на егоист като теб сега.

— Само че на мен не може да ми се случи, нали? Да изпадна в такова състояние. Точно това е разликата между мен и такива момичета. Те се напиват глупашки и очакват приятелките им или някой скапан самарянин като теб да се погрижи за тях. Те са егоистки, не аз. Някой трябва да им даде урок на такива.

— Страхотно звучи от устата на човек, дето си изплю вътрешностите само преди десет минути.

— Да — мятam аз бърз поглед към Шон, за да видя дали е чул. Не е. — Само че аз не се мотаех напред-назад. Не падах в скута на непознати, нали? Я ми кажи, някога мен да си ме виждал такава?

Въпросът увисва във въздуха за известно време, след това Джейми навежда глава към бузата ѝ.

— Как си, малката?

— Ъ?

Поглежда сънено и разсеяно.

— Искаш ли още малко вода?

Тя изсумтява утвърдително и след това по лицето ѝ пробягва паника.

— Къде са всички? — Леко и божествено фъфли. После скача: — Да не са си тръгнали без мен?

— Всичко е наред, миличка — успокоява я Джейми и ѝ помага да се изправи на крака. — Приятелките ти още са тук.

Тя се изправя за момент, след това отново се катурва в скута му.

— Трябва да се прибера.

— Не се тревожи, миличка, няма да позволим приятелките ти да си тръгнат без теб, нали, Мили?

Обръщам очи към Шон.

— Ти не разбираш. Трябва да се прибера. Татко ще ме пребие.

— Искаш ли аз да те заведа? — предлагам.

— По-добре да си иде пеша.

— Моля ви! — гърлено хълца тя. — Той ще ме пребие. И мен, и мама, задето ме е пуснала.

— Къде живееш? — питам аз, пресягам и я докосвам по бедрото.

— В Къркдейл.

— Това е на другия край на града — въздъхвам аз. — Ако те заведе до вас, ще ме прибереш ли да пренощувам?

Ръката ми вече се плъзга нагоре към пътката ѝ.

— Да! — отговаря тя и за пръв път насочва поглед към мен. — Ти приятелка на Беки ли си?

— Нещо такава.

— Трябва да тръгвам веднага. Преди да се прибере той. Ще ме заведеш ли?

— Да, вземи си палтото. Тръгваме.

Джейми отблъсква ръката ми.

— По дяволите, Мили, върви и намери приятелките ѝ и престани да се държиш като кучка.

— Тя и бездруго не е мой тип — казвам аз, изправям се и го поглеждам нацупено. — Твърде е бледа, твърде е космата, а и тези бабешки гащи! Не, не става за мен.

Погледите ни се срещат над главата ѝ и сърцето ми слиза в корема. Нещо в очите му ми подсказва, че това е краят. Между мен и него е почти свършено.

Пресушавам бирата си и се понасям към дансинга. Кев танцува неистово и размахва широко ръце, все едно държи разпалена реч. Всичките му поклоннички са възприели този безопасен и превзет начин на танцуване, присъщ на момичетата от горните слоеве на средната класа, които още не вземат наркотици — ръцете във въздуха или увити около главите, затворени очи и глави, които тактуват с музиката. Безопасно. Лесно.

Проправям си път към средата на дансинга, като се възползвам максимално от блъсканицата, за да стискам задници, а след това да обвиня най-близкостоящия мъж. Беки ме забелязва и с танцова стъпка се приближава към мен, като размахва китка в такт с музиката. Изглежда абсолютно нелепо, все едно се възстановява от парализа.

— Как е Сюи? До... обре ли е?

Гласът ѝ възприема темпото на музиката. Вглеждам се внимателно в лицето ѝ. Очите ѝ са съвършено черни и цялата долна половина от лицето ѝ трепери, обаче стотинката ми пада едва когато забелязвам отзад дяволитото лице на Кев, което се хили безпаметно.

— Приятелката ти се направи на пълна глупачка — казвам. — Има нужда от нещо, което да я отрезви, при това бързо.

Протягам дланта си. Тя вирва брадичка и се прави, че не разбира.

— Кев каза веднага да ми го дадеш. Бодигардовете са те забелязали да отиваш до тоалетната преди малко и според него ще те претърсят. Ако разберат на колко си години, със сигурност ще извикат полицията.

В очите ѝ се изписва страх.

— Не се паникьосвай, ще привлечеш вниманието към нас, просто ми го дай...

Тя практически ми го подхвърля. Аз бързам да се отдалеча, обзета от неспокойно вълнение и от добро предчувствие за предстоящата нощ. Приключих с този бар и с него.

Намирам я в тоалетната за инвалиди, повръща, наведена над мивката. Съдба.

В заведения винаги използвам мъжката тоалетна. Отчасти защото там рядко има опашка, но най-вече защото тоалетните са почисти. Момичетата са направо чудовища. Този път обаче предчувствах, че Кев може да опита да си върне стоката, затова се пъгнах в тоалетната за инвалиди. И я намерих там. Крехката малка Сюи — изповръща си червата. Направо си просеше някой да я изчука. Оставила е вратата открената, затова се вмъквам вътре, заключвам и коленича до нея.

Освобождавам косата ѝ от омазаното ѝ лице, прибирам я някак на опашка и я пъхвам под блузата ѝ. Тя се извърща към мен и ме поглежда с помътен и безпомощен поглед. Стаята се върти пред очите ѝ. Кашля и изплюва дълга прозрачна слюнка, след това прави всички грозни гримаси, предхождащи повръщането. Навежда се още по-близо до мивката и няколко кичура падат в мръсотията, обаче изхвърля само противна слюнка. Това явно много я разстройва, защото започва да плаче, да плюе и да вие. Заставам зад нея и разтривам гърба ѝ с пръсти с бавни кръгови движения — нежен и ласкав масаж, който мама е научила в Индия, обаче вместо да предизвика продуктивна емисия,

действието ми ѝ въздейства по противоположния начин и я успокоява. Кашлицата и плачът ѝ утихват и раменете ѝ се отпускат и привеждат. След това се обръща и ме поглежда в лицето. И аз правя онова, което ме молят очите ѝ — дръпвам нагоре блузката ѝ.

При вида на голия ѝ гръб тутакси изтрезнявам. За няколко секунди главата ми е абсолютно празна и всичко излиза от фокус. Целият ѝ гръб е осеян с морави синини, десетки синини — ако гледаш лениво, целият ѝ гръб ще ти се стори като една огромна синина. Черни, сиви, зелени и червени, но най-вече черни. Веднага смъквам блузката обратно надолу.

Сърцето ми бие като лудо, вадя пакетчето от чантата си и си вземам щедро количество с най-дългия си нокът. Мисли, Мили, мисли! Трябва да отида да извикам Джейми. Или приятелката ѝ, Беки. Не, Джейми — той ще знае какво да прави. Може би вече ги е видял. Може би точно затова толкова настояваше тя да се прибере у дома. При това навреме. Преди баща ѝ...

Баща ѝ.

В корема ми се плисва гадна помия. Трябва да извикам Джейми.

Бих го направила.

Ако не бях толкова близо до тясното ѝ топло дупе, така съвършено и подканящо. Ако тя не се бе обърнала към мен със сълзи в очите и не беше казала онова, което каза. Ако не ме беше помолила да не спирам.

— Моля те, не спирай, не спирай.

Така каза. Кълна се. А очите ѝ преливаха от толкова много противоречиви чувства — страх, вина, облекчение, копнеж, които до едно се бореха да наберат сила, но най-силно се разпали копнежът.

Взemi ме, това ми казваха очите ѝ, взemi ме. Затова нежните ми ръце я взеха.

Вдигам полата над слабите ѝ бедра и свалям гащичките ѝ. Обхващам с длани бузите на дупето ѝ, две мънички кълбета, и леко ги разтварям. Сивкавата ѝ цепка е сгушена под прозирно було от червеникав мъх и блъсва очите ми като лека експлозия — съвършена и мека, и твърде прелестна, за да нахлуя вътре. Дори и с тънките си пръсти. Не би било редно. Ще е като оскверняване. Вместо това притискам език към топлата кожа на ануса ѝ. Надушвам влагата малко по-нататък, готова да ме погълне. Бавно пъхвам езика си в нея и

сумтенето ѝ се превръща в утвърдително стенание. Потъвам по-дълбоко и търся с пръсти срамните ѝ устни. Леко ги подръпвам, трия ги между върховете на пръстите си и тя поръсва влага по ръката ми и по бедрата си. Кокаинът вече е заличил всички задръжки. Усещането е приятно, редно, естествено, а когато езикът ми се стрелва към пътката ѝ и близва нетърпеливия отвор, аз се предавам на похотта, която ме залива. Жадно я смуча, заравям целия си нос в нея, поглъщам я, мириша я, пия от влагата ѝ и искам да проникна възможно най-дълбоко. Мирише на тийнейджърско дупе. На захарен сироп — топъл и лепкав, който не воня на сперма и на гума. Прелестна млада катеричка. Отново плъзвам езика си по стегнатото ѝ малко дупе и после го пъхвам вътре. Сфинктерът ѝ ме засмуква като вихър и усещам под езика си леко напрежение, докато той се прокрадва и се изопва все по-навътре и по-навътре. Започвам да пъхам пръстите си в цепката ѝ, един по един, докато цялата ми ръка освен палеца е вътре, навлякла стегнатото ѝ тясно влагалище като кукла ръкавица. Никога преди не съм усещала някоя пътка толкова стегната. Толкова стегната и влажна. Тя безшумно се движи с ръката ми, клати се напред-назад, поглъща я, сякаш това е най-нормалното и най-естественото нещо на света. Влудява ме. Цялата се подмокрям, като я гледам — тази малка мръсница, на която това толкова ѝ харесва, обожава го, позволява ми да правя каквото си поискам. Влудява ме. Тя участва — позволява ми. Дрогата започва да ми влияе, мислите ми се оттеглят в някакво тъмно и зловещо място и аз безпомощно мисля за грубите и възлести ръце на баща ѝ, които също я опипват, опипват влагата между краката на дъщеря му, вдъхват сладката миризма на младата ѝ пътка. Започвам да я чукам наистина буйно, тя се разтреперва силно и всичките ѝ вътрешности спазматично се стягат около ръката ми. Свършва бясно, залива ме, а аз неистово пъхвам ръка в мокрите си бикини. Коката е лишила стените на влагалището ми от всякаква чувствителност, обаче клиторът ми направо гори. Само няколко потупвания и, Исусе, ще свърша, ще свърша, докато цялата ми ръка е пъхната в тази мръсна ученичка, която ми позволи. Тя ми позволи да ѝ го направя.

Оргазмът ми е приглушен от химикалите и аз се отдръпвам от нея, усещайки се празна и измамена.

Дръпвам надолу роклята си и си спомням за фотоапарата в чантата си. Трябва да снимам пътката ѝ. Мокра и изтощена. Трябва да

видя отново тази гледка. Светкавицата угасва, апаратът избръмчава и утихва. Тя се обръща и аз отново притаявам дъх при вида на лицето ѝ. Очите ѝ са широко ококорени от ужас, от шок и от болка. Заравя глава в ръцете си и рухва на пода.

Не! Хареса ѝ!

Наистина беше така — хареса ѝ.

Ти я накара да свърши. Тя свърши. А сега се убива с всички оръжия, които може да насочи към себе си — вина, омраза, отрицание. Обаче наистина ѝ хареса.

На излизане хвърлям поглед към лицето си в огледалото — поруменяло от съжаление и секс. Измивам ръцете си, целите в гъста течност и кръв. Избърсвам ги отстрани в роклята си и излизам навън, където ме посреща взрив от музика и от ослепителна светлина, а всичко в главата ми отново е спокойно и сигурно — само че долу още горя и ме боли от незадоволителния оргазъм. Намирам масата ни сред морето от тела. Главите на Шон и на Джейми подскочат, увлечени в разговор. Мали и Кев не се виждат никъде, но Били най-сетне се е появил. Маха ми оживено. Путката ми засмъдява още по-силно и направо не мога да вървя. Забелязвам мъжката тоалетна, която се намира в другия край на помещението, и се пъхвам в една кабинка, където мирише на трева. Няма ключалка, затова заставам с гръб към вратата и бързо вдигам роклята си. Свършвам бързо, а от вътрешната страна на клепахите ми е гравирани образът на цепката ѝ. Изобщо не е хубав оргазъм. Просто необходимо пречистване.

Плъсвам се до Били. Той ме засипва с въпроси за ученичките.

— Наистина ли ги снима? Момчетата ми казаха, че си направила страхотни снимки.

Джейми хапе силно долната си устна. Погледът на Шон е пропит от секс.

— Забавлява ли се? — пита Джейми и очите му мрачно горят срещу моите. Зарязвам го — няма да отида там с него. Каквото и да го гризе, сам да се оправя. Вземам си цигара от един почти празен пакет, а Шон се навежда напред и ми пали. Погледите ни се сблъскват над един дълъг и гладък пламък и известно време взаимно се разкъсват. Джейми го забелязва, разбира го. Изправя се.

— Аз тръгвам — усмихва се той, обаче с куха усмивка.

Отскубвам се от погледа на Шон и се обръщам с лице към Джейми.

— Трябва да ставам рано — смигва той и навлича якето си.

Шон поглежда часовника си и му се усмихва съчувствено. Били се опитва да го убеди да остане за по още едно, но той си взема довиждане, плъзва поглед по мен още веднъж — унищожително — и изчезва.

Аз си тръгвам малко след него. Трябва да оправя тази работа. Не може да е стигнал далеч — най-много до Лобстър Пот или в най-лошия случай до стоянката на такситата. Навън температурата рязко е спаднала и въздухът увисва режещ и болезнен в дробовете ми. Градът блещука на хоризонта — искрящ и величествен. Улиците са пълни с познатата утайка — пиянски гласове, счупено стъкло, опаковки от храни и пиянското олюляване на наквасени тела. Движа се бързо срещу течението и с всеки удар на сърцето си попивам обстановката. Поемам по Чърч Стрийт и спирам на кръстовището с Хановер, несигурна дали да завия наляво, или надясно. Няма таксита, само дълга и безредна опашка. Джейми не се вижда никъде. Чакам. Посягам да си взема цигара и си давам сметка, че съм забравила чантата си вътре. Мамка му! Няма начин да се обърна и да се върна чак дотам. Били със сигурност ще се погрижи. Не носех никакви карти със себе си, а в джоба на палтото си имам достатъчно за няколко питиета и за такси до нас. Чакам още известно време, след това студът ме надвива и аз тегля една майна на Джейми, задето ме е накарал да напусна топлата и опушена сигурност на кръчмата.

Запътвам се към катедралата. Може би в „Нук“ все още сервират, сигурна съм.

Така е. Пълно е със самотни пияници, които до един пушат с огромно удоволствие. С мъка си проправям път до бара и се чувствам всмукана от десетки разговори. Търпеливо се настанявам до един мъж с дебел врат и с малки лъскави очички. Той силно стиска чашата си, за да подчертае мускулите на ръката си. Поръчвам си едно малко „Джеймисън“ и халба „Стела“. Заставам на бара, гаврътвам уискито наведнъж и си поръчвам още едно. Облягам се на плота и се вирам в него, като позволявам топящият се лед да го направи по-слабо. Мъжът с дебелия врат ми се ухилва добронамерено. Явно това, че съм поръчала „Джеймисън“, е посмекчило малко лицето му. Моля го да ми

пази питиетата, докато ида до тоалетната. Той ми отвърща с широка блага усмивка. Заклучвам се в една кабинка, закопняла отново за онова чисто химическо усещане. Клякам на студения и влажен под и загребвам с един ключ доста голяма купчинка. После още една за късмет. Удря ме незабавно, помита замайването от уискито и го заменя с нещо по-голямо и по-красиво. Поглеждам лицето си в огледалото, правя няколко навъсени гримаси и се връщам в бара. Купувам си пакет „Ембаси“ от някакъв тип с покрито със струпеи лице, който черпи всички. Две лири — май няма смисъл да се оплаквам. Тълпата около бара малко се е разредила, а мъжът с дебелия врат е подел разговор с барманката. Чувствам се прекрасно и съм настроена общително, затова предлагам и на двамата по цигара и казвам на барманката, че е прекрасна. Тя се усмихва лукаво, но очите ѝ са твърде надменни и ми се ще да си взема комплимента обратно. Известно време участвам в разговора им, обаче той не води наникъде — озъртам се за друг разговор, към който да се прикача, но повечето са вече доста напреднали, за да се намесва трети човек, затова просто забивам поглед в бездънната си златиста халба, толкова спокойна и красива. Твърде красива, за да я обезпокоя. Изпушвам още няколко цигари, оставям бирата недокосната и си тръгвам. Казвам довиждане на мъжа, а той привлича погледа ми към бирата и унило свива рамене. На Търпър Дюк Стрийт се залепвам за двама скитници, вървя с тях до Хоуп Стрийт и им предлагам една лира. Единият от тях ме осведомява с объркано изражение, че не е бездомник. Другият просто ме гледа с онези огромни невиждащи очи, все едно вътре в него някакъв бушон е изгорял завинаги. Вдигам рамене и настоявам въпреки това да задържат парите.

Минавам покрай катедралата, ужасена от нощта, която ме очаква — едно празно платно и хиляди цветове в джоба ми. Рисувам картина. Откачен секс с проститутка, който потушава нестихващия болезнен огън в слабините ми, а след това траещ с часове и подклаждан от кокаина разговор с някой охотен събеседник. Продължавам нагоре покрай катедралата и завивам по Хъскисън Стрийт, където силен прожектор осветява оживената улица с ослепителната си светлина. Навсякъде има хора, скупчени на малки групички. Най-напред си казвам, че сигурно е станало убийство, точно на границата на квартала на червените фенери. Бързо се запътвам към оживлението, усещайки

странен трепетен възел в слънчевия си сплит, но разочарована узнавам, че е филмов екип, който произвежда поредния телевизионен буламач по класически сюжет — бричове и дълбоки деколтета. Хоуп Стрийт и Пърси Стрийт, разядените дробове на квартала на моите чаври, превърнати в Дикенсов бедняшки квартал. Питам се дали да не се прибера през Токстет, обаче в този момент ми хрумва нещо.

Натискам звънеца. Никакъв отговор, обаче по жълтеникавата светлина зад пердетата, че вътре става нещо. Връщам се на улицата, вземам малко камъче, леко залитам и го хвърлям към прозореца. Двама типове, облечени в дрехи от времето на Оливър Туист, ми подсвиркват, докато минават покрай мен. Поклащам глава, смутена заради тях. Хвърлям още един камък и прозорецът се отваря. Очите ни неловко се срещат.

— К'во искаш?

Гласът е груб и както винаги груб.

— Аз съм, Мили. Помниш ли ме?

Фигурата на прозореца мята боязливо поглед през рамо, след това се навежда навън. Косата ѝ е прибрана назад и така подчертава грубоватото издадените ѝ скули и дивите ѝ черни очи. Тя е по-красива и по-слаба, отколкото я помня. Влагалището ми копнее за докосването ѝ.

— А, днес си Мили, така ли? Е, ще се наложи да се разкараш, както и да се казваш. Веднага!

— Хайде, пусни ме да вляза. Тук е ужасно студено.

— Не ме ли чу, хлапе? Заета съм, мамка му.

— Твърде заета, за да прекараш нощта с любимия си клиент?

Пердетата на горния прозорец потреперват и се разтварят, а лицата на почтените хорица гневно ме гледат.

— Вече ти казах, момиченце. А сега се разкарай и ме остави на мира.

Тя затваря прозореца с трясък. Хвърлям още един камък. Той отскача и се търкулва глухо по платното. Мятам още един и този път стъклото затреперва от удара. Тя се появява на вратата по халат. Онзи, който бях облякла аз. Вижда се само бялото на очите ѝ, които е завъртяла нагоре. Самоувереността ми поспада.

— Извинявай — казвам, — просто исках да разбера дали не искаш компания. Не е нужно да правим нищо. Можем само да пушим или нещо такова.

Тя обаче не е навита. Започва неистово да клати глава. Добре, последен опит и си тръгвам, ще се задоволя с някое списание. Опитвам се да се пошегувам.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш, след като ми дадеш една доза.

— Разкарай се от тук или ще ти издера скапаното лице.

Тя се втурва напред, а аз хуквам. Бягам ли бягам. Покрай скапания филмов екип, по Катерин Стрийт и направо по Парламънт Стрийт, дълбоко в сърцето на Токстет.

ДЖЕЙМИ

Съвсем се е смахнала. Не знам какво му става на това момиче — наистина не знам, човече. Като че ли просто не може да остави нещата да си текат гладко и лесно. Преживяваме труден момент, отиваме в Уелс, оправяме нещата, нали така? Връщаме се едва ли не по-близки, отколкото бяхме преди. Това си е почти като открита покана към смахнатата госпожичка О'Райли, ако някой допусне грешката да сметне, че тя е готино нормално момиче, което може да ти бъде приятел, с което можеш да се посмееш и на което можеш да разчиташ — ама тя прецаква всичко. Просто не иска да го допусне. Аз това? Добро момиче, с добро сърце, добро по душа — я стига! Ще ти покажа аз на теб! Ей сега ще замъкна горкото дете в кенефа и ще ѝ го начукам, за да не си мислиш, че ме познаваш толкова добре. Е, дойде ми до гуша от това, човече. Вече си имам собствени приоритети, а те не включват да тичам след Мили, когато на нея ѝ трябва някой да ѝ обърне внимание. Повече няма да му играя по свирката на това момиче. Сама да се оправя. Финито.

ОСМА ГЛАВА

МИЛИ

Токстет има десетки лица, а точно след полунощ е любимото ми. Улиците са притихнали и напълно безопасни, осеяни с пияни старци, които весело се прибират у дома — оставят живота естествено да им се изплъзне, с достойнство и с изисканост. Дори бандите гаменчета, които се събират под уличните лампи като мушици, са миролюбиви и безобидни. Цялото насилие и застрашителност се източва от телата им и те стават непредпазливи и отпускат рамене. Токстет спи.

Сядам на тротоара и поглъщам всичко с очи. Татко от години се тревожи, че тези опасни улици не ме плашат, но е точно така. Не мога да се страхувам, когато знам, че нищо лошо няма да ми се случи. Знам си го.

Бръквам в джоба си, изваждам коката, вземам си малко с нокът и паля цигара. Отмятам глава и издишам към синьо-черното небе, осветено от въртящи се като огнено колело звезди.

Лек ветрец довява вестник в краката ми, той шумоли там известно време, след това полита зад мен. Минава време. Паля си още една цигара.

Едно такси с клюфкане разкъсва мъртвешкото спокойствие и намалява, за да изхвърли товара си. Силуети застават прави и говорят, сетне тръгват по улицата, изчезват. Таксито потегля толкова рязко, колкото е спряло, завива и нощта го поглъща. Токстет отново притихва. Смръквам си още малко, изпращам нощното небе в спомените и се надигам.

Докато стигна до Смитдаун, цигарите ми свършват, затова се запътвам към денонощния. Поток от студенти се влачи към дома, всички са със зачервени лица, бърбят и се кискат по характерния за студентите превзет и глуповат начин. Влизат и излизат от заведенията за бързо хранене като замаяни плъхове, а на тротоарите банди от тийнейджърки в анцузи и пижами, някои ненавършили дори десет, дебнат изоставащите.

Опашката пред гаража стига до улицата. Има студенти, малки хулиганчета и нетърпеливи шофьори на таксита, но най-вече е пълно с

тийнейджърки, чиито лица са трагично и преждевременно остарели преди телата им. Отивам най-отпред и пъхвам една петарка в ръката на млад сомалиец, наркотично уверена, че той няма да ми отмъкне парите.

— Айде да ми вземеш едно боро лайтс, а?

Той раздразнено вдига вежди, обаче все пак взима парите. Чакам го до стената и тайничко оглеждам една стара чанта — кокалеста, с помръкнал поглед, обаче устата и гърдите ѝ са все още налети и предизвикателни.

Щръкналото ѝ зърно напирва под мъхнатата блуза и усещам как там долу ме пронизва тръпка.

— Ей, момиче — грачи тя и се приближава, — дай ми някоя лира да се прибера вкъщи, а?

Пачаврата не е подготвена за това, което следва.

— Мога да направя нещо още по-хубаво — грейвам. — Ще те заведа да пийнем по едно, ако искаш.

В помръкналите ѝ очи проблясва нещо.

— К'во?

— Можем да идем в „Джейлънс“ отсреща, да се посмеем, да хапнем по нещо. Какво ще кажеш? Хайде, ще изядем по един сладолед.

Ококорва се от смайване.

— Бъзикаш ли ме?

— Не! Каня те да пийнем по едно, ако искаш. Ти си сама. Мен ме зарязаха приятелите ми. Честно казано, хич не ми се прибира. Тъкмо разбрах, че моят старец си има... е, няма значение. Не искам да те отегчавам. Хайде, какво ще кажеш?

— Ти си луда, бе! — прекъсва ме тя. — Направо си откачила.

Вече се е изправила и ме измерва със стъкления си поглед. Паникьосвам се при мисълта, че тя ще изчезне. Не искам да се прибирам. Искам нощта да продължи вечно.

— Добре, ще ти платя — прошепвам. — Няма да съжаляваш. Хайде, можем двете да идем в парка. Ще ти бъде хубаво.

Тя навира лицето си в моето и аз се отдръпвам, усетила вонливия ѝ дъх. Очите ѝ пламтят в орбитите си.

Брадичката ми увисва пред гърдите и в корема си усещам как ме гризе нещо болезнено, познато и лошо.

Тя се отдалечава, мърмори си нещо и клати глава, а кльощавият ѝ задник подскача в анцуга.

— Ти губиш — провиквам се след нея. — Ти губиш.

Бръквам в джоба си за цигара. Нямам. Тъкмо се каня да се наредя на опашката, когато си спомням за сомалиеца. Вдигам поглед — той е следващият на ред.

— Ей, ти с цигарите — провиквам се към него. — Купи ми и едно порносписание. „Клъб“ или „Ескорт“ ще свършат работа.

Гърдите ми се стягат от усилието и ми напомнят колко много отрова съм вляла в дробовете си тази нощ. Ще ми трябват дни, за да се възстановя след това пушене — дни. Изведнъж всички от опашката се обръщат към мен. Хилят се на нещо зад гърба ми. Двама типа ми подсвиркват. Завъртам глава в очакване да видя как двама току-що запознали се влюбени направо ще си изядат устите, обаче отзад има само празна улица. И тогава разбирам. Всички гледат мен. Обаче защо? Заравям брадичка в гърдите си и съсредоточено забождам поглед в земята. Минават няколко минути. След това се питам какво търся тук, по дяволите, и се изправям. Към мен се приближава един тъмнокож младеж, подава ми пакет цигари и аз отново си спомням.

— Обаче нямаха списания, миличка.

Не смее да ме погледне в очите.

— Напротив, винаги си купувам от тук. Карай, няма значение.

Подава ми рестото с наведена глава и се обръща. Няма търпение да се махне по-бързо. Аз свивам рамене, паля цигара и потеглям по Смитдаун, където шумът и цветовете бавно избледняват в мъртвешка чернилка.

Продължавам да вървя. Минава още време. Паля още една цигара, но я изхвърлям недопушена в канавката, като я съпровождам с хрчка.

Завивам и чувам бръмченето на автомобилен двигател. Бавно се обръщам назад. Зад мен се промъкват два мъждукащи фара. Вървя с вирната глава и с опънати рамене, но колкото и да се отдалечавам, ревът на двигателя не намалява. Някой ме следи. Инстинктивно се отклонявам от главната улица и завивам по пресечка с къщи, като оглеждам редиците от сгъчкани една до друга тераси за признаци на живот. Всички спят. Втурвам се през глава към следващата улица и стомахът ми облекчено се отпуска при вида на жълтата светлина, която

се лее по тротоара от дневните на хората. Фаровете обаче продължават да ме следят. Не искам да рискувам да стигна края на улицата и да попадна в друга редица заспали къщи, затова забавям крачка, обаче вместо да следва хода ми, двигателят се приближава. Дълбокото дизелово бръмчене на четири по четири. Пъхвам ръка в джоба си и здраво стисвам ключовете, като обхващам с палец и с показалец най-острия, за да си направя нещо като нож. Страх пробужда кокаиновата мъгла и сърцето ми започва да блъска като чук. Под палтото в ямката на шийката ми се събира вадичка пот.

Колата вече пълзи редом и шофьорът гледа право към мен. Навел се е напред и вижда изопнатото ми от паника лице. Вижда как се вдигат и спускат гърдите ми и колко бързо и плитко издишам бяла пара пред устата си. В нощната тишина се разнася бръмченето на електрически прозорец и аз за малко да припадна от страх. Спирам пред един ярко осветен прозорец и си паля цигара. С ъгълчето на очите си виждам как светлината от къщата осветява част от лице. Лицето на бял мъж.

— Не бих го направила, нали? Не бих се изложила на опасност по този начин. Точно това е разликата между мен и такива момичета. Те се напиват глупашки и очакват приятелките им или някой скапан самарянин да се погрижи за тях. Някой трябва да им даде урок на такива. Нали така каза?

Рязко се обръщам. Шон се е навел над празната предна седалка на своя шогун. От изваяното му лице се смеят две зелени очи.

— Копеле такова! Какво си въобразяваш...

— Влизай.

Той отваря вратата. Аз се качвам и я затръшвам.

— Ти... Пълен нещастник! — гневно възкликвам най-накрая. — Какви игрички играеш?

— Какви игрички играя ли? — казва той с разширени от смайване очи. — Май аз трябва да ти задам този въпрос. Какво търсиш пеша в Токи по това време на нощта?

Гласът му е дрезгав от наркотиците и от цигарите.

— Я чакай малко! Да не ме следиш още от Токстет?

— Минахме покрай теб с такси, помниш ли? Аз и Кев. Ти доста се беше отнесла, нали, беше се плъоснала на тротоара като някакъв парцал.

Черната дупка. Двата силуета. Това не беше ли вчера — или онзи ден? Свят ми се завива, като се замисля. Опитвам се да извадя момента от паметта си и отмествам поглед. Дъхът ми замъглява полуотворения прозорец.

— Мамка му, момиче, какво си мислеше?

Стегнат възел от гняв се оформя в кухината на гърлото ми, изсмуква въздуха от дробовете ми и изпраща струйки адреналин към крайниците и към главата ми. Завъртам се бавно и забождам поглед в него.

— Да не си посмял да ми държиш лекции като на някакъв тъп студент — заявявам аз и усещам как гневът напруга и разкривява лицето ми. — Аз познавам този квартал не по-зле от теб, шибаняк такъв!

Той неволно потръпва и зяпва. Не знае какво да каже.

— А ако аз съм се държала идиотски, на теб пък какво ти дава правото да ми даваш урок?

— Да ти давам урок ли?

Той се окопитва, потулва смайването си отпреди малко и се прави на войнствен.

— Да, да ми доказваш нещо, като ми извадиш акъла от страх?

— Мили, за какво говориш, момиче?

Навежда глава и вдига ръце.

— За теб и за скапаните ти игрички.

— Какви игрички? Какви уроци? Започваш да говориш като друсана откачалка. Това си е чиста параноя, бейби.

— Параноя ли?

— Точно така, момиче — и ще ти кажа още нещо. Ако не знаех, че тази вечер си толкова друсана и мотана, нямаше да ти позволя да седиш в колата ми и да ми се правиш на важна.

Той отново се навежда напред, клати глава и се опитва да си придаде оскърбен вид. Ухилвам му се подигравателно.

— Ей, дай по-спокойно, а? И приеми, че не всеки тъпак иска да ти го начука. Видях те почти просната на тротоара като някаква смачкана пачавра. Не исках да ти натрисам Кев, затова го разкарах и се върнах да те търся. Адски се притесних за теб, ясно? Миналата седмица изнасилиха едно момиче. Това нищо ли не ти говори? — Той отчаяно клати глава. — Освен това съм пил четири пъти повече от

допустимото. Рискувам книжката си заради теб, а ти какво — само ме ругаш. — В очите му има обида — истинска обида. — Извинявай, че те уплаших така, обаче трябваше да съм сигурен, нали? Не можех просто да спра до някое птиче и да му изкарам ангелите, нали?

Отпускам се назад на седалката. Няма да му се дам. Следва дълго мълчание, прекъсвано само от шумното ми дишане. След това той ме смушка.

— Обаче вадиш страхотна походка. За малко да си помисля, че си от бранша.

Навежда глава и закачливо прокарва пръст по носа ми. Искам да продължа да съм му ядосана, обаче не мога. Той стисва брадичката ми и изтръгва неохотна усмивка от устните ми.

— Хайде, миличка — казва и включва на скорост, — хайде да се прибираме. Ще отидем у нас и ще ти дам няколко успокоителни. Оттук чувам как думка сърцето ти.

Не, иска ми се да му кажа, закарай ме у дома, обаче само свивам рамене и го оставям да кара.

Колата набира скорост.

— Някой от вас прибра ли чантата ми?

— Не, сладурче. Не видях някой да го прави. Трябва ли да блокираш някакви карти? — пита и ми подава мобилния си.

— Не, никога не ги нося със себе си навън.

Пробожда ме искрено съжаление, че никога няма да видя онези снимки. С изключение на тях в чантата нямаше нищо ценно. Пред блока си той угасва двигателя и ме кани вътре. Отказвам с думите „Наистина съм скапана и трябва да си легна“ и лицето му се сгърчва за секунди. Стиска устни и изскача навън. Във внезапната тъмна тишина на празния автомобил в главата ми се стичат откъслечни спомени от изминалата нощ и отново ме залива трепетна параноя. Всички тези глупости на Шон, че ме бил спасил от гнева на улицата, са само фасада. Няма е никаква нужда да идва да ме търси. Смята, че е трябвало да ме има, докогато бяхме насаме в апартамента му тази вечер. И можеше да стане точно така, ако не се бяха появили момчетата. Точно така е. Обаче не е имало никаква нужда да идва да ме търси. Видял ме е да седя на тротоара и е решил, че му се дава нов шанс, това е. Само че знаете ли какво — той няма никакъв шанс.

Излизам навън и студът забива нокти в голите ми крака. Заставам пред колата и се облягам на топлия капак. Паля цигара и обмислям положението. Ако си тръгна сега, ще ме помисли за нервна — в най-лошия случай уплашена. Но ако му позволя да ме откара у дома, ще направя точно каквото иска — ще му позволя, ще му кажа „да“.

Минава време. Питам се дали малката Сюи се е прибрала благополучно къщи. Надявам се да е добре. Не трябваше да й правя тези неща, колкото и силно да ме желаше. Не беше редно. Паля още една цигара. Един прозорец горе светва и угасва, а малко след това се появява Шон. Приближава се колебливо, а от тъглчето на устните му виси цигара. По дяволите, наистина изглежда фантастично. Кълна се, ако не беше Шон, а някой друг, непознат, когото съм отвлякла от някой бар, щях да се забавлявам с него из целия град. Невероятен копнеж се надига в пукката ми. Стискам я и го удържам. Няма начин това животно да се доближи до мен.

— Изпий това — казва ми той и ми подава две таблетки и бутилка студена минерална вода. Копеле. Наистина ли мисли, че съм толкова друсана? Изчаквам го да се обърне и пъхвам хапчетата в джоба си.

— Извинявай, че се забавих. Забравих къде съм сложил тези копеленца. Може да мине малко време, преди да те хванат, но ще спиш като бебе. Зопиклон. Направо от Родни Стрийт. Никакъв махмурлук, нищичко. Съвсем чисти са. — Подава ми цигарата марихуана и се качва на шофьорското място. — Хайде — провиква се и подава глава от прозореца, — ще я допушиш вътре.

Отварям предната врата и се замотавам. Очите му изгарят въздуха помежду ни.

— Виж, Шон, благодаря ти за всичко, обаче предпочитам да повървя. Адски съм напрегната. Трябва да изразходвам малко от енергията.

Търся по лицето му признаци на съпротива, но не виждам нищо. Май само облекчение.

— Добре, бейби. Както искаш. Май тук няма опасност. Мини по Роуз Лейн. — Поглежда часовника си. — Сигурно все още е пълно със студенти. А и честно казано, наистина трябва да вървя.

Шокирана съм. Сърцето ми подскача. Какво, по дяволите...

— Достатъчно топло ли си облечена? Да ти дам ли да облечеш нещо?

— Не, добре съм, човече.

— Дръж мобилния си включен, бейби.

Кимвам. Дръпвам си за последно от джойнта и излизам в нощта. Инстинктивно се сгушвам, за да се предпазя от студа.

— Виж, ще ти дам едно палто, независимо дали го искаш или не...

Той излиза на чакъла и отива към багажника. Там цари нехарактерна за Шон неразбория — компактдискове, карти, дъждобрани и връхни дрехи.

— Не съм предполагала, че си падаш по къмпирането — казвам аз, вадейки отвътре един компас.

— Ами нали знаеш... — казва той с леко смутен вид. — Полезно е за здравето...

— И за душата.

Той приема забележката ми със свиване на раменете и изважда отвътре едно дебело брезентово яке с качулка и с дебела вата. Навличам го върху палтото си. Ръкавите ми стигат почти до коленете.

— Няма начин.

— Какво искаш да кажеш?

— Изглеждам така, все едно съм избягала от Парк Лейн.

— Точно така. Затова ако случайно решиш пак да кибичиш по тротоарите, изнасилвачите ще си помислят добре, преди да те нападнат.

— Обаче, Шон, ако забележа някое птиченце, което се прибира у дома — пияно и закопняло за секс? Позволено ли ми е да се пробвам?

Вдигам качулката на главата си и Шон се разкикотва на абсурдния спектакъл. Свалям якето, захвърлям го обратно в багажника и предизвикателно скръствам ръце.

— Няма начин. Няма начин да мина по Роуз Лейн, облечена с това. Ще поема риска да ме отвлекат и да ме чукат до смърт, много ти благодаря.

Той само стои и се кикоти, измерва ме нежно с поглед, а след това очите му неусетно се превръщат в похотливи цепки, разкривяват представата ми за време и място и изсмукват от тялото ми всички

резерви. Превръщам се в чист вакуум — открита, нуждаеща се и готова да бъде запълнена.

Той се приближава. Усещам как очите ми се разширяват и го всмукват. Целува ме, дълбоко и силно. Отдръпва се, когато фаровете на една кола осветяват лицето му, след това отново ме целува, всмуква устните ми в устата си, сякаш иска да види цялата ми душа. Искам това да спре. Много искам да престане, обаче съм безпомощна. Вече не знам кое е редно и нередно, всичко се е стопило в смолата на желанието. Мога само да се отдам. Да се предам.

Той ме обгръща с ръка и прошепва: „Адски си красива“, след това гали основата на гърба ми, хълбоците и гърдите ми, а те се надигат от бясното туптене на сърцето ми, което помпи секс във вените ми, навсякъде, в черепа ми и надолу по гръбнака ми, завихря го в корема ми, пристяга слънчевия ми сплит, избухва във влажните ми мишници и о, Исусе, това ми идва твърде много! Твърде много е, мамка му. Всички тези усещания и реакции на тялото ме завладяват и ме изумяват, превръщат ме в едно оголено чувство, в топка от наслада. Внезапно той ме пуска и ме оставя приведена и безполезна, задъхана като куче. Отстъпва назад, погледите ни диво се сблъскват и нуждата да ме изчука поглъща лицето му, а след това бързо изчезва и е заменена от нещо друго, неосезаемо и отдалечено; за момент ми се струва, че Шон ще се обърне и ще си тръгне и у мен зейва ужасна пропаст. Смаяна съм от дълбокия копнеж, който предизвика у мен, толкова дълбок и опасен, че ако ме остави сега просто ей така, ако се обърне и си тръгне, ще откача. Той отново се приближава, аз въздъхвам безсрамно и ръцете му пак се сключват около тялото ми, стискат ме, все едно се опитва да ме смачка, езикът му изследва всеки сантиметър от устата ми, удря се в зъбите, във венците и в набръчканото ми небце и аз усещам вкуса си по устните му — кокаин, алкохол и путка. След това той ме притиска към колата, лицето ми се блъска странично в рамката и макар да не виждам неговото лице, знам какво е изписано на него, когато дланта му се плъзга по другата ми буза, дръпва я към ухото и замъглява зрението ми. Езикът му близва голата ми шия, той пъхва пръсти в устата ми, заравя ги във влажните ми бузи и ги дърпа, сякаш иска да разкъса лицето ми, а аз усещам как цепката ми се свива и се предава, мокри струи се стичат по бедрата ми, попиват нощта като гъба и точно когато си мисля, че не мога да издържам повече, че тялото

ми ще се взриви, Шон се отдръпва и нежно ме целува по устата, запраща ме в съвсем различна посока и известно време двамата сме спокойни и интимни като отдавнашни любовници.

Хватката му отново се затяга, той стиска кичури от косата ми и дръпва главата ми назад, докато очите ми не се удрят в небето, където тънки облаци се носят безцелно по блещукащия свод. Не мога да преглъщам и отново се чувствам мъничка и уязвима, докато този висок и силен мъж притиска твърдия си като стомана член към мен, разкопчава панталона си и, Исусе, ще ме изчука още тук и сега, под светлината на счупената улична лампа. Но след това той плъзва език по бузата ми към ухото и ми нарежда:

— Влез в колата.

Гласът му е напълно безчувствен — усещам го как отеква дълбоко долу в мен и започвам да се паникьосвам, защото ако удоволствието стане още по-силно, може да попадна в черна дупка. И да пропусна фойерверките.

Лежа на задната седалка, а краката ми висят през отворената врата. Лежа, разкрачена като курва, с широко разтворени голи крака, разтворени в очакване на него. Той стои с ръце на покрива на колата, попива всичко с очи, с безумен поглед, диша учестено и от устата му излиза бяла пара, а аз съм съвсем гола, гола и разтреперана, разтворила крака за него. Той гледа със страхопочитание тялото и путката ми, лъснала под меката светлина на уличната лампа, и аз съм съвсем безпомощна, мамка му, не съществува нищо друго освен този момент на разяждащо невъзможно желание.

Необходимостта да се почувствам мръсна и унижена вече бързо се надига у мен, а желанието да ме чука, да ме чука бързо и силно ме е завладяла изцяло. Дръпвам го към себе си. Той се съпротивлява за миг, отново отстъпва назад и сваля якето си, сдържан и студен, и адски секси, обаче аз просто не мога да се сдържам повече. Не искам да ми прави стриптийз, по дяволите. Искам да пъхне члена си дълбоко в путката ми, за бога! Затова се нахвърлям върху него, разкъсвам ризата му и започвам неистово да дърпам джинсите му надолу. Членът му изскача свободен и аз инстинктивно възкликвам, смаяна от красотата му. Улавям погледа му и го смъквам долу към слабините му, клатя глава, докато членът му пулсира и потръпва на светлината на счупената лампа горе, която подчертава издутите вени по невероятната

му дължина и лъскавата кадифена повърхност на подутата главичка. Той се пресяга да ме докосне, а аз агресивно отблъсквам ръката му.

— Чакай, искам да те погледам още малко — казвам, намествам се на седалката, опряла гръб в студения прозорец, и го изпивам с очи още известно време, докато мирисът на слабините ми се разнася като мъгла. Вземам дланта му и я притискам към цепката си.

— Виж какво направи — казвам му и размазвам влагата по пръстите му върху устните си, под носа си и по лицето му.

— Исусе, Мили — навежда се той към мен. — Трябва да те изучукам, момиче. Позволи ми да те изучукам.

Задържам го още секунда, приковала очи в него, изпивам го с поглед.

— О, ще те чукам, Шон. Ще те чукам така, както никога досега не са те чукали.

Яхвам го и поемам члена му целия, всеки пулсиращ сантиметър. Клатя се силно и неистово, а той ръмжи и стене, ръцете и зъбите му са пълни с циците ми, дърпат, стискат, хапят, смучат и драскат. Тласъците ми стават все по-силни и по-силни, докато краката ми не отмаляват, и тогава той ме стисва за талията, кара ме да забавя темпото, поема контрола и ме движи с тласъците на бедрата си, бързи и умели. Всичко се замъглява пред погледа ми, но още не съм готова да свърша. Искам го по-надълбоко и по-мръснишки. Нуждая се от абсолютното унижение на чукането — искам да ме чука и да ме използва във всяко отверстие, по всеки възможен начин като евтина улична курва. Искам да ми причини болка.

Повдигам се от него и отново сядам на седалката. Прозорците са запотени и в колата мирише на секс.

— Добре ли си — пита той задъхан.

— Чукай ме отзад — казвам. — Чукай ме в дупето.

Шон прокарва длан по потното си теме и промърморва нещо тихо и мръсно. Излиза от колата и освобождава краката си от джинсите. Лицето му е обезумяло и диво. Лягам по гръб и го придърпвам върху себе си, а огромният му твърд член се забива в мекия ми корем. Голата плътска сила и красота на този мъж не може да се сравни с нищо, което съм изпитвала до този момент. Никога не съм желала някого толкова силно. Готова съм да го убия заради това. Целувам го дълбоко и ненаситно, пресягам се с лявата си ръка към

члена му и го насочвам към ануса си. Никаква слюнка, никаква влага — болката е почти непоносима и аз неистово се отдръпвам. Имам чувството, че тялото ми се разкъсва на две — все едно е пъхнал в мен нажежено до червено острие. Той се отдръпва и се извинява, целува ме нежно по шията. Отново се пъхва в пътката ми, но аз налягам мускулите си и го изхвърлям. Увивам крака около широкия му атлетичен гръб и отново посягам надолу, примамвам го към дупето си. Искам болката. Искам още болка.

— Чукай ме — прошепвам аз в лицето му, — чукай ме като курва.

Този път нищо не може да го спре. Той изръмжава ниско и гърлено и ми го пъхва грубо и себично, без всякакво чувство или сантименталност. Между нас има само гола физическа нужда и кражба. Болката се разлива по цялото ми тяло като трион, който реже вътрешностите ми, и аз просто не мога да понеса повече болка, цялото това раздиращо, парещо и обругаващо усещане, но след това бавно и непреклонно болката отслабва и се разтваря в нещо непознато, изпълнено с нужда и толкова прекрасно, че от очите ми бликват сълзи, в главата ми ненадейно избухва поредица от взривове и аз забравям къде се намирам, а когато идвам на себе си, той свършва в мен. Бързи и силни струи пронизват вътрешностите и аз също свършвам, от някаква дълбока сърцевина бликват струите на удоволствието, а след това изтичат, спадат като изпуснат балон и върху ни внезапно връхлита отрезвяващото после. Колко празна и омърсена се чувствам!

Седим на половин метър един от друг, гледаме напред към бледата жълтеникава светлина, потни и задъхани, и аз усещам как потъвам в отчаян, мрачен и мъртвешки вакуум. Той сигурно го долавя, защото ме обгръща с ръка и ме придърпва към себе си. Отдръпвам се и отмествам поглед, борейки се с напирещите сълзи. С мен става нещо ужасно. Неизмеримо дълбоко. Когато извади члена си, Шон измъкна и душата ми. Обличам се бързо и стеснително, криейки тялото си, като че ли той е непознат. Срещам разтревожения му поглед и по бузата ми се стича сълза. Обличам палтото си и отварям вратата на колата.

— Мили — казва той, — не е нужно да бъде така.

Само че е така. Така е. Поглеждам го пак и си тръгвам.

Наливам си чаша уиски, смръквам дълга линейка и си приготвям гореща вана с много мехурчета. Сядам на капака на тоалетната, вдигам колене към брадичката си и предпазливо отпивам от уискито. Мразя скок и се боря да потисна отвращението си, но стигне ли до вътрешностите ми, уискито започва да пари и да тлее като всяко друго. Плъзвам се във ваната и добавям още малко шампоан, за да не се налага да гледам мръсното си и прекършено тяло, проснато пред погледа си. Позволявам на кокаина да ограби главата ми от всички мисли и чувства. Вече не е останало нищо освен смътното усещане за задоволеност. Минава време. Водата изстива. Добавям още топла вода. Пресушавам уискито, което този път няма толкова ужасен вкус, и по тялото ми бавно се разнася топлината му.

Затварям клепащи и забравям. Водата смекчава и гали подутите ми отворстия, прочиства ме, поглъща постоянното отделяне на течности дискретно и с опрощение. След това постепенно и плавно потъвам в странни и несвързани кокаинови видения.

Някакво думкане, думкане, думкане в гърдите ме разбужда внезапно. Скачам, притискам ръка към сърцето си и през дробовете ми преминава силна струя въздух. Поемам си дълбоко и внимателно дъх и пулсирането престава. Водата е изстинала и кожата ми е настръхнала. Надигам се от ваната, дробовете ме заболяват от усилието и когато мървам неясното си отражение в запотеното огледало, мисълта ме удря като стиснат юмрук.

ШОН.

ЧУКАХ СЕ С ШОН.

Туптенето се връща, силно и бързо.

За бога, Мили, какво направи? Прокарвам длан по млечнобялата повърхност на огледалото и отражението ми се изпречва насреща ми като злокобно опасение. Защо, Мили? Защо?

Подсушавам се, навличам халата на татко и се замъквам надолу по стълбите. Татко е оставил да свети в кабинета си. Наливам си още едно уиски, отпускам се на дивана и лежа там известно време, зареяла поглед в нищото. Постепенно тишината и мракът, нарушавани само от тиктакането на часовника, ме отвличат надалеч. Чувствам се откъсната от всичко около себе си, все едно гледам стаята отвън през прозореца. Плъзвам поглед наоколо в търсене на предмет, на образ, който ще ме изтръгне от това отчуждение, но всичко се отдръпва по-далече и по-

далече. Сменям мястото си, светвам една лампа на стената и сега става друго. Сега всичко край мен внезапно ме връхлита, изисква вниманието ми, разбърква мислите ми. Изваждам някакъв вестник изпод възглавницата, свеждам глава към скута си и поглъщам всяка снимка, всяко заглавие и подзаглавие, без да смея да вдигна поглед към непрекъснатото отдалечаващата се стая. Прочитам вестника за втори път, след това го поставям на пода и бавно, боязливо оглеждам стаята. Стените ми отвръщат с гневен поглед.

Премията крак връз крак, сетне обратно. Пак скръствам крака, после се хвърлям на пода и се предавам пред факта, че не се чувствам добре. Обаче няма причина за паника. Поемам дълбоко въздух. Ще премине.

Става по-зле.

В главата ми гъмжи от безредни мисли. Секс с господин Кийли. В Мърси плува отрязан детски глезен. Размекнатата кожа, която се свлича от скулите. Силно се удрям по лицето. Я се стегни, казвам си, прави нещо, Мили, и не мисли! Пускам телевизора и се опитвам с всички сили да се съсредоточа върху лицата на двама мъже, съпруг и любовник на една невероятно дебела двайсетгодишна жена, и нещата за известно време се успокояват, обаче внезапно след това лицата се стопяват в жълто, а сърцето ми пърха като птица в клетка. Извивам се нагоре и поемам дълбока глътка въздух. Всичко е наред, уверявам се, добре си. Пресушавам остатъка от уискито, сядам на дъската на прозореца и се опитвам да се държа и да мисля по възможно най-нормалния начин. Успявам да овладеея нещата за няколко минути, но след това съзирам отражението си в огледалото над камината — див и чужд поглед, с десетилетие по-старо лице. Не съм добре. Изпускам му края. Нещо не е наред, никак не е наред.

Кръстосвам дневната, пет крачки напред, четири назад, като размишлявам дали да събудя татко и да му призная всичко. Какво да му признаеш обаче? Че си взела свръхдоза кокаин? Не! Не го казвай. Добре си.

— Добре съм — уверявам се на глас, като подскачам от острото химическо звучене на гласа си. Ходя още малко. Пет крачки напред, четири назад. — Добре съм. Добре съм. Леви, десни, леви, десни. С

блажено облекчение си давам сметка, че движението забавя процеса, изморява ме. Най-сетне. Най-сетне, мамка му. Сядам. Пийвам пак. Фас. От това се нуждая. Една цигара и ще се оправя.

Палтото ми е праметнато през перилата на стълбите в коридора. Бръквам в джоба и вадя празен пакет цигари. Сърцето ми бие до пръсване в най-горната точка на слънчевия сплит. Къде са скапаните цигари, които момчето ми купи от гаража? Бръквам отново дълбоко в подплатата на палтото, този път напълно отчаяна. Нищо. В главата ми нахлува откъслечният спомен как разкъзвам дрехите си, за да легна на задната седалка на колата на Шон с разтворени за него крака. Виждам как пакетът цигари изхвърча — един бог знае къде. На кого му пука. Така ти се пада, Мили. Така ти се пада.

Само че веднага трябва да изпуша една цигара — дори пура. Втурвам се към кабинета на татко. Знам къде ги държи. Стисвам главата си с две ръце, за да ѝ попреча да се разцепи, и клякам пред бюрото му. Долното чекмедже е заключено, обаче аз знам, че държи пурите там, затова без да се замислям насилвам ключалката с ножа за хартия, отварям, намирам кутията за пури, обаче там няма пури. Неистово изсипвам съдържанието на кутията на пода, като все още очаквам отвътре да се покажат някакви скрити запаси, но вместо това виждам документите. Смайвам се и ми се завива свят, когато тези писма и снимки започват да идват на фокус и бавно, съвсем бавно осъзнавам какво е това и колко много ми се иска да не бях влизала тук. След това се просвам задъхана на пода, залива ме трептяща поредица от думи, от истини и от лъжи, и аз се предавам на тази остра и раздираща се вълна, която се надига в тялото ми и ме изтласква към празно и черно място.

ДЕВЕТА ГЛАВА

МИЛИ

Най-напред виждам небето. Необятен простор от гробовни пасища. Надигам се и примижвам срещу прозореца на спалнята. В далечината са надвиснали десетина блока бетонно тревожно предчувствие. Две армии от високи постройки са поделени между севера и юга и са подредени в ничията земя на града, която бавно се разгръща под утринното слънце. На улицата долу хората поливат с топла вода заскрежените си коли, преди да тръгнат на работа. По тротоара преминава пощальон с ниско наведена глава. Целият град е плосък и потиснат.

Първото нещо, което чувам, е мама. Кара се с татко.

МАМА.

Върнала се е.

Долу в кухнята е.

Татко се бори за любовта си. Не мога да чуя какво му казва тя, обаче тонът на гласа ѝ е твърд и непознат, напълно лишен от мама. Чувам трясъка на счупени съдове. И риданията на татко. Мама крещи. Татко плаче. Мама крещи. Татко плаче. Мама крещи. Татко плаче. Крясъци и плач. Плач и крясъци, докато гласовете им не се слоят и сплъстят в налудничава какофония — пронизителни викове, които стават все по-силни и по-силни, а след това изведнъж секват в нетрепваща тишина. Чува се единствено неравномерното туптене на сърцето ми, болезнено и ранено, което бие в гърдите ми.

Захапвам възглавницата си, а кавгата продължава, докато къщата не ни е отнета от същите призраци, които ни отнеха и предишната.

Моля те, мамо. Кажу нещо. Толкова отдавна не съм чувала гласа ти. Не ме напускай отново. Затънала съм в тази тишина. Не си отивай.

Възглавницата ми е мокра от сълзи, а вратът ми е лепкав от пот. През пердетата прониква бледа и мъглива светлина. Напрягам очи и се

взирам в едно сивкаво петно светлина на стената. От другата страна на стената татко хърка силно. Мама не е до него.

Мехурът ми ще се пръсне, гърлото ме боли, а кокаиновата депресия си пробива път в главата ми. Опипом намирам пътя до банята, главата ми пулсира зад очите, и вътрешно простенвам при внезапната експлозия от дневна светлина през пердетата на банята. Тежко се отпускан на студената тоалетна чиния. Задникът ме боли и е подут, а когато пишкам, смъди — ужасно, разкъсващо химическо смъдене, което се повтаря и в гърлото и в носа ми. Издухвам остатъка от снощното прекаляване в една кърпичка — кръв, кокаин и порока на града. Избърсвам се отзад напред, помирисвам хартията и ми се повдига. Напълвам мивката с топла вода и прокарвам топла влажна кърпа през лицето си. След това търкам зъбите си, докато не ми прокървят венците, и изплювам в мивката пенливата гадост. Потапям ръката си във водата, махвам запушалката и пъхвам пръст в центъра на водовъртежа. Торнадото се завърта встрани от канала, премята се, трепти и се залепя за мивката, преди сифонът да го засмуче с войнствено клокочене. Изтривам лице и се осмелявам да погледна в огледалото. Отражението ми се хили злобно, бяло и грозно, стреснато под погледа ми. С мъка се помъквам надолу.

Отпускам се на кухненската маса и заровила брадичка дълбоко между дланите си, се опитвам да осмисля нощта. Сънищата ми до голяма степен определят настроението ми през деня. Границите в ума ми, които разделят осъзнатото от несъзнаваното, вероятно са несигурни и с помътен поглед, защото сънищата ми често се изсипват в действителността с такава плавна увереност, че нерядко живея в напълно измислен свят. Шон обаче не беше сън. Той ме изчука. Притежаваше ме. Негодникът ме имаше.

Наливам две чаши топла вода от чешмата. Издухвам си носа и включвам чайника. Разсеяно правя две чаши чай. Депресията ми се задълбочава.

Зарейвам поглед в потискащия двор и в главата ми пропълзват лишени от смисъл мисли. Отвратителната скулптура на Шон, фойерверките, престрелката в дневната на Джейми, мацката на татко, синините по гърба на онова малко момиче.

Шон.

Търся си ключа на стълбите, вземам си вана, отварям бутилка скоч, изпадам в паника, напивам се с една чаша, търся си цигарите...

Напада ме друга поредица от спомени, сблъсква се с вълна от течна паника, която се надига някъде дълбоко от вътрешностите ми.

О, Исусе! Не! Моля те, нека това да е поредният пиянски сън. В главата ми започва да се прояснява един образ — татко лежи гол до жена без лице. Опитвам се да прогоня образа, обаче той остава, безформен като зародиш. Отмествам поглед от студения сив двор и с разтуптяно сърце се насочвам към кабинета.

Всичко е както съм го оставила — счупеното чекмедже, кутията за пури. Причернява ми.

Нямам представа колко време съм била в безсъзнание. Секунди? Минути? С мъка се вдигам на колене. Навсякъде е пълно с улики за моето ровичкане. Дъщерята, която си вре носа в чуждите работи. Дори съм нацърбила едно чекмедже. Мама ще се ужаси. Тя спаси това приятелче от удавяне в Саутпорт. Най-скъпото от всичките ѝ намеренийчета. Беше подгизнало, сцепено отзад и без чекмеджета.

— Губиш си времето, скъпа — каза ѝ татко.

Макар да удостоих татко с усмивка, изразяваща несъгласие, аз си мислех точно същото. Месеци ѝ бяха нужни, за да го възстанови. Вложи толкова много време и усилия. Време, от което тогава си мислех, че лишава татко. А сега, обръщайки поглед назад, съзирам грозната ирония на събитията. Че възстановяването на осакатените парчета дърво и метал по някакъв начин може да запълни емоционалната пропаст, която татко е изкопал със собствените си голи ръце.

Ето това мама умееше най-добре. Да бъде майка и съпруга. Да влага всичко от себе си, че дори и повече в грижите за нас.

Кутията за пури е празна, а съдържанието ѝ е разпиляно по пода. Смъртоносен калейдоскоп от лъжи и измами, изровен при едно случайно откритие. Очите отказват да ме слушат, докато с мъка разглеждам болезнената купчина от размазани петна и точки. Дълбоката чернилка вътре в мен ме е подготвяла за нещо много лошо и сега то зейва пред очите ми. Мама ми е писала. Помня как извадих писмата от купчината и ги отделих от останалата мръсотия, защото не исках да повярвам. Щях да ги изгоря. Не исках да ги чета.

Някои неща, които снощи не съм забелязала, защото съм била твърде слисана, сега стават очевидни. Пощенският код на единия плик е размазан от дъжда и е неправилен. От предишния ни адрес е. Пликът е от един комплект, който ѝ подарих за Коледа. Мама винаги предпочиташе да общува чрез писма — дори и за да си запази час при лекаря. Само че не използва нито един лист хартия от този комплект.

— Прекалено красиви са! — противеше се тя. И така те си лежах на тоалетната ѝ масичка като безценен накит. Просто листове. Безусловни и сантиментални в голотата си.

Взирам се в името си отпред на плика. Не мога да го отворя. Отварям го. Изваждам писмото и съм шокирана до сълзи — не само от познатия прецизен наклон на почерка ѝ, но и от датата, деветнайсети юни. Изпратила е това писмо преди по-малко от шест месеца.

„19 юни

Скъпа Мили,

Повече от всичко на света ми се иска в момента да те гледам в очите. Това са неща, които трябва да бъдат казани, а не написани. Обичам те. Много те обичам и всяка минута мълчание помежду ни ме убива. Тръгнах си и изоставих най-любимото си нещо на света. Звънях ли звънях и чаках теб, мила. Умолявам те да ми дадеш още една възможност — моля те, нека ти обясня.

Колко ми липсваш, Мили. Все още се питам дали съм постъпила правилно. Толкова много ми се искаше да издържа, докато завършиш университета. Исках да съм там, когато си идваш от лекции, когато водиш приятеля си у дома, когато се прибиращ пиана! Исках да съм там, когато получиш оценка на първата си курсова работа, когато се научиш да шофираш, когато се връщаш от изпит или от среща, които не са оправдали очакванията ти. Исках да съм там, когато завършваш.

Татко говори ли с теб, Мили? Обясни ли ти? Решихме, че той ще прецени кога е най-подходящият момент да научиш за нашия ужас, но вече минаха две години, момичето ми, и аз умирам тук без теб. Не мога да

продължавам повече така. Не отговаряш на обажданията ми, късаш билетите за влака, които ти пращам. Обръщаш ми гръб и бягаш от мен на улицата. О, скъпа моя, толкова силно те нараних, нали? Може би трябваше да остана и да преглътна, както правят мнозина други. Може би баща ти е постъпил жестоко и егоистично, задето толкова време те е държал в неведение. Но скъпа, ти беше толкова малка, толкова мъничка — ако ти бях казала истината, никога нямаше да успееш да се съвземеш. Въздържах се колкото можах, до деня, когато минаха приемните ти изпити — тогава просто рухнах. Чаках седем години, скъпа, но ако знаех, че толкова дълго време няма да те виждам, никога нямаше да си тръгна. Щях да остана и да търпя като останалите нещастници, чийто съпрузи правят живота им на пух и прах. Толкова съжалявам, Мили.

Изпращам ти и пари за билет за влака. Трябва да те видя, Мили. Умолявам те. Моля те, недей да мразиш баща си. Независимо от случилото се между нас, той е добър човек и те обожава. Той живее заради теб. Знам го. И знам, че да се крие зад тези лъжи го наранява почти толкова, колкото мълчанието му наранява мен.

Моля те, прости ми, задето си тръгнах, но не съжалявам за стореното. Ако можех да върна времето назад, пак щях да направя същото, обаче щях да те взема със себе си. Прости ми, мъничката ми.

Толкова ми липсваш, че направо ме боли.

С обич от твоята любяща майка“

Сгъвам писмото на две и го пъхвам обратно в плика. Опитвам се да не плача, но безуспешно. Безпомощна съм. Разтърсват ме ридания и кълна се, ако имах пистолет, щях да си пръсна мозъка. Прокарвам опакото на ръката през лицето си, примигвам, за да прогоня сълзите, и подреждам писмата на мама. Мамка му. Мамка му. Това е... Просто не мога да го проумея. Как е възможно? Как е възможно да й го е причинил? Как е възможно да го е скрил от мен? Преглеждам остатъка от отровата — жалките спомени на татко. Писма от влюбени

студентки, снимки, толкова много снимки, толкова много лица. Кутийки кибрит. Билети за влак. Ръчно изработена картичка с пощенска марка от Пензанс. Почеркът е крехък и много прилича на маминия.

„Господи, Джери, какво ти причиних?
Да си тръгна, да замина толкова надалеч.
Ужасно съжалявам — съжалявам за всички ви.
Не мога да спра. Не мога да спра да те обичам.“

Мо? Леля Мо?

Сърцето ми се раздува като балон, след това изчезва.

Връща се при мен, когато го бодва остра игла.

Има още една картичка. От Нова Зеландия. Тя е в Нова Зеландия. Ще го чака вечно. Значи леля Мо не е мъртва. Напълно съм съсипана.

Исусе, какво си направил, татко? Моля те, недей, татко. Моля те, кажи ми, че не си се чукал със сестра й. Аз там ли съм била? Всички ли бяхме там, на скапаната почивка? Какво си причинил на мама, татко? Студентките ти, всички други лица, тези усмихнати и красиви девственици — не мога да го проумея. В плен на измамната си и перверзна логика мога едва ли не да те поздравя. Да взема твоята страна. Но със сестра й? О, боже, не! По дяволите, татко — какво си й причинил?

Хуквам обратно нагоре по стълбите. Вратата му е открената. Виждам как тялото му се издига и спуска, поти се на фона на белите чаршафи, виждам и лявата му буза, отпусната и плътна върху възглавницата. Обзема ме ярост, като го гледам, потънал в забравата на съня. Толкова много ми се иска да го ударя, че ръката ми едва ли не сама се вдига на юмрук. Мога да го убия още сега. Наистина бих могла. Просто ще се приближа, ще притисна палци към мършавото му гърло и ще стискам, ще стискам, докато лицето му се изпразни от живот. И след това да си тръгна. Мога да го оставя да лежи там, студен и с изцъклени очи.

Обаче в този момент той се прокашля и се обръща на една страна. Лека и уязвима кашлица, кашлицата на стар човек — и аз

отново съм малка и безпомощна, и внезапно смалена, усещам как ме сковава страх.

Навличам си някакви дрехи и започвам да си събирам багажа с колеблива припряност — банкови карти, бельо...

Леглото му проскърцва и сърцето ми спира за един дълъг и мъчителен миг. Отново започва да бие, обърква ме, и изплюва малки частици от мен по стената.

Мамка му. Телефонът ми. Къде си оставих телефона? Очите ми обхождат стаята и спират на прозореца, за миг съблазнени от безгрижния ритъм на небето.

Телефон, пари, кокаин... кокаин? На тоалетната масичка, на пода на спалнята, в кухнята, в кабинета? Мисли. Мисли.

Чувам го как пърди. Кашля притеснено и след това леглото изскърцва решително — вече е буден. Чувам как всмуква огромна глътка въздух, когато се прозява. Усещам как сяда, събира мислите си, рошав и нищо неподозиращ. Няма никаква представа какво се е случило.

Исусе, вече е спуснал крака на пода. Тромав, некоординиран, пристъпва тежко към спалнята ми. Отивам на пръсти до вратата и дръпвам резето. Прикляквам и се спотайвам зад ключалката. Спокойно, Мили. Стегни се. Той няма да влезе. Никога не влиза.

Краката му вече са на прага. Пред скапаната врата е. Чувам пушаческото му дишане, лекото свистене, което почти заглушава силното туптене на сърцето ми.

Започвам да прегрявам. Металното жилене на адреналина пари в устата ми.

— Мили? Будна ли си? — гласът му звучи изкривено, все едно говори по радиото.

Опирам се на дланите си и спускам задника си на пода, след това се сурвам обратно към леглото.

— Мили?

Разкарай се, копеле!

— Ако искаш да занеса курсовата ти работа, само ми викни, миличка!

Ти я прогони, накараме да я презирам и криеше писмата ѝ от мен. Ти, нещастно копеле — ти си скрил всичко от мен!

Заравям лице дълбоко във възглавницата си и запушвам уши, за да не чувам гласа му, затова все още чувам туптенето на сърцето си. Лежа неподвижно, твърде уплашена, за да дишам или да мигам.

Минава време.

— Мили, добре ли си там вътре?

Преглъщам дълбоко, като се опитвам да погълна възможно най-много кислород, колкото могат да поемат съсипаните ми дробове. Стаята се размазва пред очите ми.

— Днес нямаш лекции, нали?

Копеле *такова. Ти просто си продължил напред, нали? Продължил си, все едно нищо не се е случило, все едно си нравствен, почтен и изпълнен с обич човек. Все едно си моят баща.*

— Мили?

Гласът на татко звучи по-ясно.

— Добре ли си вътре? Искаш ли да ти донеса аспирин или нещо подобно?

— Не, татко, добре съм.

— Искаш ли да предам курсовата ти работа днес, миличка?

— Не.

— Сигурна ли си, че си добре? Звучиш, все едно имаш пристъп на астма.

— Нямам астма. Остави ме на мира. Спя.

* * *

Той се запътва към тоалетната и аз чакам да чуя звука от падащо в дупката лайно. Тогава премятам крака през леглото, подпирам се на гардероба, за да запазя равновесие, и бавно се повдигам. Изчаквам да премине внезапно обзелото ме замайване, след това грабвам сака си и се промъквам тайно на площадката, където като мъгла е увиснала миризмата на испражнения. Смъквам се на долния етаж и забелязвам кокаина върху кухненската маса. Пъхвам го в задния джоб на джинсите си и излизам през задната врата. Хуквам по Глоувдейл, завиван надясно по Бридж Лейн, където неподвижното зимно слънце изкрещява в лицето ми и аз отскачам към една улична лампа. Олюлявам се, но не падам и продължавам да тичам чак до Алъртън

Роуд, докато не се озовавам в безопасност наред жуженето на оживеното сутрешно движение. Пред „Теско“ махвам на едно такси и си давам сметка, че не знам накъде бягам. На Катерин Стрийт, полуизпаднала в транс, промърморвам на шофьора да спре. Къде да отида? Къде? При мама? Още не, още не — трябва да помисля. Трябва да премисля всичко това. Чудя се с помътен поглед и пребледняла, докато вървя по Парли.

Влизам в една телефонна кабина и се обаждам на Джейми.

ДЖЕЙМИ

— Можеш ли да дойдеш при мен? — казва ми тя. Плаче, мамка му! Страхотна актриса е, трябва да ѝ го призная. — Случи се нещо ужасно.

О, ще дойда, само почакай! Говоря възможно най-студено — нека да си знае:

— На работа съм, Мили. Ще изляза в почивка чак в дванайсет. Какво се е случило?

— Не мога да ти кажа по телефона, скъпи. Но е... лошо.

Лошо значи. Така ли му викаш? Не си дори наполовина близо до истината. Нещо повече е. Гадно е. Такава е тя — гадна и зла. Направо е побъркана. Ще ѝ дам аз на нея една среща.

— Можем ли да се видим в „Номер седем“? В дванайсет и половина?

— Добре, ще дойда.

Направо нямам търпение, честно казано. А на нея ще ѝ се иска да е отишла на по-дискретно място, като разбере какво имам да ѝ кажа. Мили не си пада по публичните изпълнения. Помня когато с родителите ѝ отидохме да празнуваме седемнайсетия ѝ рожден ден — в някакво претенциозно заведение близо до Паркгейт на брега. Нейните старци започнаха да се карат като луди дали трябва да ѝ разрешат да пие. Разбира се, Джери нямаше нищо против. Беше относително спокойно, не мятаха чинии, както често става, обаче Мили направо се ужаси. Никога не съм виждал лицето на това момиче толкова червено. Каза, че отива до тоалетната, и избяга. Избяга от собствения си рожден ден.

— Джейми?

— Аха?

— Добре ли си?

— Ще се видим в дванайсет и половина.

Прекъсвам разговора и отново опипвам пакета — пакета, който ми разби живота.

МИЛИ

Докато стигна до „Номер седем“, небето се забулва от облаци — сивкави и непреклонни. Сядам на маса до прозореца в залата за пушачи и се заглеждам към павираната улица. Никога не съм обичала някого достатъчно, за да позная болката от предателството — дори и Тери, обаче точно такава е чувството заради стореното от татко. Тялото ми премина през всички обичайни реакции — ревност, омраза, гняв, скръб, чувство за безполезност, и онова, което ми остана, е съвсем ново и окончателно.

Скапана съм. Просто съм съсипана.

Две проститутки извън работно време минават край прозореца с бърза и скоклива походка. Имат си мисия. Мръсни анцузи и мъртвешки бледи лица. Едната от тях неистово смуче един джойнт. Притежава отблъскваща, неестествена увереност. Спират се и надникват вътре, притиснали лица към прозореца, очите им са пронизващи, но едновременно с това и оцъкдени, заразени от мръсотията на улицата. Каквото и да търсят, не успяват да го намерят, затова се отдалечават с кльошавите си крака, които изглеждат ужасно на трезвата дневна светлина. Млада сервитьорка студентка, която бърше съседната маса, ме поглежда извинително. Удостоявам я с полуусмивка, след това се извъръщам, преди да е подхванала разговор. Студентки. Мразя ги. Достатъчно лошо е, че татко си пъха оная работа в тях, но да харчи време и пари, нашето време и пари, за да вечеря с тях в любимия ни семеен ресторант, е вече непросимо. Пази дори касовите бележки и салфетките, върху които има целувки с червило. Скапаняк. Перверзник — какви мисли са се въртели в главата му, когато е пъхал оная си работа в тях? Как смее да лишава от стойност спомените ни с някаква безхарактерна кучка, която сигурно сега си лежи в стаята и е на седмото небе от възторг, че един от най-уважаваните университетски професори по криминология е избрал точно нея. Колко ли по-нависоко се чувства от простодушните си приятелки, до една попаднали на поточната линия на връзките за една нощ. О, татко, какъв шибаняк си

само. И Мо, скъпата, прелестна, неукротимата Мо — какво си е въобразявала, по дяволите?

ДЖЕЙМИ

Дожалява ми за нея, когато влизам и я виждам да седи така, сгушена до прозореца. Наистина изглежда ужасно. Бледа като тебешир и със зачервени очи. Направо ме съсипва, когато жените плачат. А тази сутрин се нагледах на това. Тя просто не може да го приеме, човече. Лежа притиснат до тялото на любовта на живота си, меко и топло, а в следващия момент съм изправен пред съда за престъпление, което, трябва да го призная, малката Мили е планирала свършено. За малко да ме накара да се усъмня в собствената си невинност, така добре се справи. И колко зор си даде само, човече. Ходила е в денонощното фото, за да прояви снимките. После се е върнала тук, за да бутне тоя боклук под вратата. Нищо чудно, че изглежда съсипана кучката.

И най-лошото, човече, е, че аз ги взех за онези неща. За майтапчийските покани за сватбата, това си помислих, когато видях пакета. Изобщо не се замислих защо е доставен на ръка и така нататък — нито за момент. Малко пакетче, което се появява на вратата, адресирано до нея, и да ви кажа честно, аз дори нямам нищо против. Тя вече е почти част от семейството ми — хората оставят разни неща за нея, защото знаят, че ще бъде тук.

Затова, когато се връщам от тоалетната и я заварвам да седи на кухненската маса вцепенена и вперила поглед през прозореца, изобщо не подозирам, че е свързано с плика. Мисля си, че е намерила нещо — нали се сещате, снимка или писъмце от бивше гадже.

Затова я прегръщам през раменете, питам я какво се е случило, а тя се отдръпва от мен. Мята ми онзи поглед, от който целият настръхвам. Макар да си давам сметка, че ще започне свада, в очите ѝ има някаква лудост, която не съм виждал преди. Просто си седи, гледа през мен, лепва си възможно най-високомерното изражение, и излиза. Излизам след нея смазан — нямам никаква представа какво става, — а тя коленичи пред входната врата и слага плика отново там, все едно връща времето назад. Направо откачам, като я виждам така, човече. Съсипана е — свършено е с нея. Тогава тя застива абсолютно

неподвижно на вратата, виждам как си поема дълбоко въздух, казва ми довиждане и си тръгва.

Иска ми се да тръгна след нея, да я накарам да се върне, да оправим нещата, обаче краката ми са омекнали. Все едно съм пиян. Не мога да помръдна за нищо на света. Просто си стоя там като парализиран, мамка му. Зверя се в този плик на верандата и след цяла вечност отивам и го вземам. Почеркът ми е почти познат, въпреки, че пише само с главни букви. Познавам ги тези главни букви. Отварям плика и отвътре все едно ме цапардосва чук. Да паднеш — не вярвам на очите си. Обаче е истина, човече, случва се на мен, сега. След това се съвземам и в главата ми се върти само едно. Мили.

Цялата грейва, като ме вижда. Като дете в супермаркет, което забелязва майка си тъкмо когато си мисли, че се е изгубило. Право да ви кажа, видът ѝ малко ме поразтърсва. Все едно наистина вярва, че по някакъв начин е станала жертва на всичко това. Може би най-сетне е откачила напълно — просто е прекалила и е изгубила мярката. Като онова хлапе, с което се мотаеше братчето ми — Сти Ръгби. Беше адски свестен пич, техните бяха готини, страхотно семейство и така нататък, обаче веднъж той отишъл на клуб, прибрал се и убил стареца си. Викаше, че някакъв глас в главата му го накарал да го направи. Може би точно това е станало с Мили — чула е някакви гласове и е била твърде отнесена, за да спори с тях.

Настанявам се срещу нея. Откакто ми се обади тази сутрин, разигравам наум следващите няколко минути, разиграх цялата сцена, наблюдавайки от разстояние като паяк на тавана, обаче сега, като седя тук, срещу тези огромни нещастни очи, които се мятат в орбитите си, ме обзема сценична треска, приятел. Били винаги ми казва, че позволявам на хората да ми се налагат, че все се опитвам да видя доброто във всичко. Дори когато хората са откровено зли, аз се опитвам да им сложа ореол на главите и да видя дали сиянието му няма да открие някое случайно петънце доброта. И е прав. Търся доброто у всеки. Дори и в хора като главорезите на Джеймс Бълджър, каквито са смахнати кретени, и в тях се опитвам да се поровя, да се върна назад, когато са били зародиши, безвредни купчини клетки, предпазени от този огромен шантав свят и от всички неща, които могат да ги накарат да вършат зло. Ето и сега например, макар да седя тук и прекрасно да знам какво е направила, каква непоправима вреда е

нанесла, думите пак засядат на гърлото ми, пак търся някакъв изход. Опитвам се да ѝ намеря извинение, да погледна на нещата от нейна гледна точка. Просто не мога да повярвам, че това момиче, което обичам толкова силно и лудо, моето друго аз, моят приятел по душа, ще ме думне по главата по този начин. Мразя се за това, но трябва да го направя.

Край нас минава сервитьорка с надуто лице. Привличам вниманието ѝ и си поръчвам прясно изцеден портокалов сок. Тя си лепва гадно изражение и ме осведомява, че ще трябва да отида и да си поръчам на касата. Изражението на Мили става буреносно и тя се надига с изпъкнали вени на шията и на слепоочието. Пресягам се към китката ѝ, тънка и крехка в ръката ми, и я дръпвам надолу.

— Студентки! — гневно изрича тя. — Мразя ги, мамка им.

Две момичета от съседната маса поглеждат към нас и Мили отвърща агресивно на погледите им. Те се обръщат, между лицата им като светкавица проблясва страх, и отново се заемат с кафетата си, мълчаливи и победени.

След случката в гърлото ми засяда бучка. Тя не направи нищо от това показно. Беше съвсем искрена. Действаше инстинктивно. Наистина ме обича. Чета го в очите ѝ. Не обича никой да ме прави на глупак, винаги е било така. Винаги е заставала на моя страна, дори и когато е подозирала, че не съм съвсем прав. Винаги е била до мен. И до Били също, честно казано. Веднъж тръшна на пода в „Стейт“ негово бивше гадже, защото онази разправяла на приятелките си, че той я биел. Точно същото искаше да направи и със сервитьорката преди малко — да я фрасне, задето се държи така с най-добрия ѝ приятел. О, не знам, това е чиста лудост. Да седим така. Адска ирония. Направо ме убива мисълта, че тя толкова ме обича, че е готова да умре заради мен, а в същото време е могла да направи такова нещо.

Поемам си дълбоко въздух и бръквам в джоба на якето си. Вадя снимките и без да свалям поглед от нея — дори не мигвам, човече, — ги слагам в средата на масата. Седя и очаквам едва ли не от устните ѝ веднага да се отрони признание през сълзи, обаче вместо това тя ги вдига и ги разглежда с донякъде палава усмивка.

— Кой са тези негодници? — пита. Бърчи вежди на първите три снимки, но на четвъртата и на петата по лицето ѝ се изписва объркване. Разглежда ги набързо и когато приковава поглед на

последната снимка — която съм сложил там, за да предизвика най-силно въздействие, — цялата застива от смайване и ужас. Адски е добра, човече — много убедително си изигра картите.

— Това си ти — съвсем делово отбелязва, — а това е Сюи, момичето от снощи. Как...

Отново преглежда снимките, спира на последната и ги бутва настрана, все едно не означават нищо за нея. След това скръства ръце и се навежда към мен.

— Джейми, имаш ли представа какво се случва в живота ми в момента? — Изражението ѝ се бори със сълзите и с гнева. — Пука ли ти изобщо?

— Какво? — изсумтявам аз, неспособен да повярвам на чутото.

— Извинявай, глупав въпрос. Разбира се, че ти пука — продължава тя. — В живота ми се случи нещо, което промени всичко останало, а аз нямам никаква представа откъде идвам и накъде отивам. Имам чувството, че ще полудея. Сериозно. Усецам как нещата ми се изплъзват, Джейми, и това ме ужасява. Нуждая се от помощ. Нуждая се... Нуждая се от човек, който да ми каже какво да правя.

Не мога да ѝ повярвам. Ако беше мъж, щях да я фрасна. Отново побутвам снимките пред нея.

— Някой е пъхнал тези снимки под вратата ми тази сутрин. Адресирани до Ан Мари. Тя ме напусна. Разбираш ли какво ти казвам?

Дръпва лакти и отново взема снимките.

— Какво? Някой ги е изпратил на Ан Мари? Защо? Кой?

Наблюдавам я внимателно, обмислям какво да правя и решавам. Ще го направя.

— Наистина си откачила, Мили. Веднага трябва да направиш нещо с главата си. Честно. Потърси помощ, човече.

Прибирам обратно снимките, правя ги на купчинка и ги пъхвам обратно в джоба си. Тя ме поглежда ококорена и преbledняла. Отваря уста да каже нещо, обаче успява само да изфъфли.

— Сериозно, Мили — казвам аз, слагам ръце на масата и се изправям. — Между мен и теб всичко е свършено.

Тя залита след мен, катурва една чаша с кафе от масата и десетина души обръщат поглед към нас. Почти чувам как сърцето ѝ се стоварва на пода. Цялата трепери, истински силен тремор. За малко да се размекна, наистина — за малко да я прегърна и да ѝ кажа, че ѝ

прощавам, обаче тя продължава да ме преследва, казва, че не разбира за какво говоря, по дяволите — просто ме лъже. Лъже ме мръсницата. Обръщам се към нея и казвам:

— Как можа да ѝ причиниш това? Знам, че според теб тя не е достатъчно добра за мен. Държеше се с нея високомерно, нали? Обаче аз обичах това момиче, Мили. Тя ме правеше щастлив. Беше ни хубаво заедно. Ти така и не го разбра. Няма как да знаеш какво е, когато сме само двамата. Беше съвършено. Бях толкова щастлив с нея, Мили. Как можа, момиче? Как можа да направиш нещо толкова лошо?

Вече плаче. По лицето ѝ се търкалят сълзи. Всички я гледат. Оная нахакана сервитьорка ни зяпа и прави огромна сцена. Мили е съсипана — смазана е. Точно като Ан Мари сутринта.

МИЛИ

Тръгвам след него и всички глави в стаята се обръщат подире ни. По бузите ми се стичат гневни сълзи — във вените ми тече необуздан гняв, тласка ме подире му. Странното е, че не ми пука какво ми каза. Пет пари не давам — знам, че не съм направила нищо нередно. Просто не искам да ме зареже така.

Тръгвам след него. Студентката сервитьорка се втурва към мен с това омразно сестринско изражение и ме пита дали съм добре. В гърлото ми се надига гняв и избухва в нов порой от сълзи — не съм тъжна, но просто не мога да се овладеея. Не мога да спра да плача. Изскачам на Фокнър Стрийт точно пред някакъв микробус, който ме заобикаля с пронизително пищене на спирачки. Джейми обръща глава, стиснал устни в тревожно възклицание — обаче лицето му отново се навъсва, когато стигам непокътната на отсрещния тротоар. Той ускорява крачка и почти хуква по Хоуп Стрийт. Виждам колата му, паркирал е пред номер шейсет, нашия ресторант. Отново излизам на платното, без да се огледам, отново скърцат спирачки и още коли рязко завиват, но този път той не се обръща. Няма търпение да стигне до колата си и веднага да се махне отгук. Пробягвам последните няколко метра, шмугвам се на предната седалка и затръшвам вратата зад гърба си, преди той да успее дори да пъхне ключа. Очите ни студено се срещат.

— Излез, Мили. Излез от скапаната кола!

Моите очи се заравят в познатото му лице — в чистото и волево очертание на челюстта, в малките бръчици край очите и устата му, в меката му мургава кожа — нещо средно между бадем и маслина. Черти, които не отговарят на спотаилия се вътре непознат. Поемам си дълбоко въздух, преглъщам поредната порция сълзи и го нападам на свой ред.

— Мислиш, че аз съм изпратила тези снимки.

Звукът на гласа ми — спокоен и сдържан, донякъде ме шокира. Вътрешно зверски треперя.

Той отваря уста, за да протестира агресивно. Огромната група гълъби, тълпящи се на тротоара пред нас, внезапно политат. Той ги проследява с поглед, а когато се обръща, изражението му е различно и гневът е заменен от нещо друго, много по-лошо. Лицето на Джейми излъчва неподправена омраза.

— Знам, че си ти.

— Какво?

— Не можеш просто да си признаеш, нали, страхлива кучко?

— Джейми — казвам аз с треперещ глас, — наистина ли мислиш, че аз съм направила това?

— Е, нали точно затова ме извика тук — за да ми го кажеш? Че е било само шега. Да не мислеше, че тя ще погледне на нещата откъм смешната им страна? Какво ти стана? Умът ли си изгуби?

От дълбините на съществуването ми се изтръгва пронизително ридание и литва през устата ми.

— Съжалявам, момиче, този път сълзите няма да ти помогнат. Ти направи тези снимки. Ти си ги проявила и си ги изпратила на Ан Мари, за да може всичко между нас да свърши, нали? Това е истината!

— Джейми! Не знам нищо за тези снимки. Помолих те да дойдеш, защото имах нужда от теб.

— Направи ми услуга, става ли? Не ми говори, все едно съм глупак. Може и да не съм голям учен като баща ти, обаче не се дръж с мен като с тъпак, ясно?

Между нас зейва огромна празнина.

— Копеле!

Отварям вратата и изваждам единия си крак навън, но ръката му ме дръпва обратно вътре.

— И още нещо — казва той гневно и ме стисва по-силно. — Дори и никога да не я бях срещнал, пак нямаше да ме имаш. Ако исках да те чукам, щях да те изчукам, както правя с всяка друга шунда. Чат ли си?

Смаяна и уплашена, аз се отскубвам от него и търкам ръката си. Очите му са огромни и безмилостни и ме поглъщат цялата.

— Да не мислиш, че съм се въздържал заради някакъв морал? Да не мислиш, че съм скапаняк, на когото и през ум не може да му мине да тресне някоя ученичка? Я си помисли пак, момиче. Никога не съм те харесвал, точка по въпроса. Ако искаш да знаеш истината,

поддържах приятелството ни само защото се бях размекнал. Разбираш ли? Жал ми е за теб, мамка ти. Или поне преди беше така. А сега се омитай и никога, ама никога не ми се обаждай и не идвай в дома ми.

По бузата ми се стича блудкава сълза. Съсипана съм. Няма нищо по-лошо от това — не мога да падна по-ниско. Тук свършва всичко. От този момент нататък нито той, нито татко, нито някое друго копеле могат да направят нещо, за да ме наранят. Никой не може да ме нарани. Никога вече няма да бъда цяла като преди — тези последни часове и дори минути ми отнеха неща, които завинаги ще ме оставят накърнена.

Стоя насред Хоуп Стрийт и гледам как той изчезва, завинаги. Чувствам се изгубена, самотна и напълно съкрушена. Не знам накъде да се обърна и какво да направя, затова просто си стоя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

МИЛИ

Не познавам тази кръчма. Не помня как съм се озовала тук. Сядам на високото столче на бара и си поръчвам „Галискър“ и халба „Стела“. Гаврътвам малцовото уиски още щом ми го поднасят. Поръчвам си още едно — този път двойно. Пия го бавно, за цигара и половина време. Оставям бирата да се пени съвършено. В кръчмата вече има ранни посетители, мозайка от сурови и нелюбезни лица, потънали в размисъл под плътни облаци дим. Отпивам няколко глътки от бирата си. Това помага да усетя въздействието на второто уиски и внезапно се чувствам общителна и искряща. Въпреки прелестната мъгла, с която уискито е покрило всичко, в кръчмата несъмнено се долавя някаква потиснатост, която не дава никакви признаци, че ще се разсее, затова насочвам мислите си към самата мен. За миг се изкушавам от мисълта да се обадя на Джейми, обаче дълбоко в себе си усещам, че ми е все тая. Наистина, наистина не ми пука. Не го искам в живота си, не искам никой от тях в живота си. Нито него, нито татко, нито Шон. Приключих с всички тях.

Изпивам остатъка от бирата, поръчвам си още едно уиски и главата ми постепенно и неотклонно започва да се свежда под тежестта на надвисналата депресия, която се разраства и се просмуква в помещението, докато вътре се изсипва група костюмари, за да обядват и да напомнят на всички, че извън тези стени животът все още продължава. Гаврътвам уискито и с мъка излизам в студения и светъл ден. Китайският квартал е съвсем наблизо. Прекрасно — следваща спирка „Нук“. Минавам покрай група студенти, които пушат джойнт с големината на дамски тампон, притиснати един до друг на тротоара, парадирани с оригиналността си, все едно животът им зависи от това. Смят се стеснително. Вероятно дори не знаят защо и на какво се смеят. На някаква скапана студентска шега, която всъщност никой не е разбрал, обаче със сигурност ще разказват отново и отново. Минавам агресивно покрай тях, разбутвам няколко момичета и се усмихвам вътрешно, когато цялата оригиналност се изпарява от лицата им и те отново стават част от сивкавата безлика маса. Пред „Нук“ чувам как

отвътре се носи самоувереното дърдорене на костюмарите. Обръщам се и си тръгвам — далеч от центъра на града, не знам накъде и не ми пука откъде минавам — пресичам кръстовища, завивам наляво, решавам в последния момент. Наляво или надясно? Насам или натам? Имам чувството, че току-що съм си тръгнала от рейв парти, продължило цяла нощ, и отчаяно се нуждая да си взема душ и да се сгуша на някое топло и познато местенце до някой познат човек. Обаче до кого — кого си имам? Никого. Затова продължавам да вървя — далеч от тълпата и към водата, където въздухът е кисел и влажен. Отдалечавам се още повече от цивилизацията и минавам покрай промишлени предприятия — крепости от внушителни сгради, проснати в здрача, който се е втвърдил като гел.

Небето вече се променя — мрачно, зловещо и издуто. Още не е тъмно, но не е и ден. Забелязвам някаква кръчма в края на някаква дъскорезница и ускорявам крачка, закопняла за тъмния ѝ и опушен уют като за наркотик. Вътре е празно, ако не броим барманката със сурово лице, която не иска да съм там. Не иска никого, още по-малко някаква мърлява студентка, която ѝ казва „моля“, „благодаря“ и „задръжте рестото“. Такава съм в нейните очи. Скапана студентка.

Гаврътвам няколко джеймисьна. Вътрешностите ми се бунтуват и краката ми омекват, затова си поръчвам една „Стела“ и се надявам мехурчетата да ме извадят от вцепенението. Обаче вместо това зрението ми се замъглява и опиянението расте и ме блъсва като огромен и безразборен прилив. Седя на бара и се хия на жената подигравателно. Тя е невзрачна и кльоцава и има огромни цици. Настанява се в другия край на бара и леко се извъръща настрани, за да прикрие гърдите си, обаче така виждам отпуснатия ѝ корем. През съзнанието ми преминава един образ — бременната курва, която веднъж видях да влиза в една кола на Парламънт Стрийт, като се опитваше да не обръща внимание на издутия си и шаващ корем. Изглеждаше ужасно тъжно и съвсем сама, все едно си няма никого на този свят. А сега в нея растеше онова нещо и спъваше бизнеса ѝ — още едно гърло без баща, което трябваше да храни. Барманката вече ме гледа странно и аз се питам дали не съм говорила на глас, обаче съм твърде пияна, за да ми пука. Стаята започва леко да се поклаща, а мехурът ми е толкова болезнено препълнен, че се замъквам към тоалетната, като пътъом малко се изпускам в гащите.

Седя на тоалетната чиния с празен мехур и с отпусната между краката глава, а кабинката се върти пред очите ми. Ще ми се да не бях изпила последното уиски, защото остави в гърлото ми ужасен сладникав вкус. И тогава потръпвам от радост, когато си спомням коката, бръквам в джоба си и вадя малко дебело пакетче. Коленича и с потупване изсипвам малка купчинка върху казанчето. Смръквам, след това запушвам устата си с ръка и преглъщам, за да потисна рефлексата да повърна, когато в гърлото ми се надига химическа жлъчка. Стомахът ми бързо се успокоява и аз отново се чувствам нормално. Не друсана, а съвсем нормално. Връщам се на бара и установявам, че сега там има две барманки и че и двете ме гледат гневно, все едно са ме наблюдавали със скрита камера. Поглеждам през рамо, за да проверя дали този поглед не е насочен към някой друг, обаче кръчмата е съвсем празна. Поръчвам си още една половинка, сядам до прозореца и се опитвам да се държа толкова нормално, колкото се чувствам, обаче барманките продължават да ме гледат гневно и у мен се надига параноичен страх, който ме прогонва навън на ослепителната светлина на улицата, която прорязва очите ми като бръснач. Не спирам да вървя.

Залитайки, се озовавам на Ламбет Роуд — отвратителната клоака на града, където тийнейджъри с провиснали панталони се прокрадват колебливо край паркирани до тротоара автомобили, от които се носи бумтенето на съревноваващи се уредби. Две гаменчета с напрегнати и измъчени лица минават край мен и се хият. Отново започвам да пропадам. Още кокаин. Още алкохол.

Влизам в друга кръчма, малка и претъпкана с бръмчащи машини за плодови сокове. Отивам в тоалетната, за да се презаредя, и след това се настанявам в един тъмен ъгъл. Забивам поглед в масата и накъсвам на парченца една мокра подложка за чаша. Пред мен стои питие, което не си спомням да съм купувала, а мястото е пълно с отвратителни лица — противни младежи с анцузи. Отпивам голяма глътка от халбата си. Тук се чувствам в безопасност. На сигурно място. Аз съм поредната развалина, която пропилява поредния си ден.

Часовникът над бара показва четири и половина и кръчмата е пълна с различни лица. Размазани лица — движещи се петна, но с ясни и бистри очи, които ме гледат като хиени. Устата ми е много пресъхнала, затова отпивам голяма глътка от бутилката. Празна е точно като трите половинлитрови халби на масата. Притеснявам се, защото знам, че не съм изпила всичко това и че някой или нещо в този бар се опитва да ме измами. Целият скапан бар е зъл и порочен и иска да ми размъти мозъка. Трябва да се махна. Отправлям се към вратата, залитайки, като си проправям път през пискливи гласове и случайни ръце, които се опитват да ми попречат да си тръгна, а след това се озовавам на тъмната студена улица и се качвам на първия пристигнал автобус.

Вече съм обратно на Хоуп Стрийт, наблюдавам как небето надвисва над силуета на града и го натиска, и в главата ми нахлува ето този ред от песен: „... сгушен в утробата на вечната нощ, разбираш, че мракът носи ярка светлина...“.

Казвам това на някакъв скитник, който седи приведен на тротоара, и лицето му се разтяга в усмивка. Тежко се отпускам до него, двамата заедно пушим цигара и размишляваме над отминалите дни безмълвно, независимо един от друг.

Здрачът се сгъстява до мрак и аз съм безнадеждно друсана. Нахълтвам в „Блакбърн Армс“, рухвам на бара и обръщам уиски след уиски. Толкова съм щастлива, че съм се освободила от всички тях — от тези безхарактерни скапаняци. И най-вече от татко и от Джейми, ще ми платят те. Така ще ги заболи, че никога няма да забравят какво са ми причинили тези копелета, тези безхарактерни шибаняци. В следващия момент се озовавам в скута на някакъв тип, гледам изваяното кафеникаво лице с изцъклени очи, той ми казва да си ида у дома, от джубокса се носи гласът на Ван Морисън, аз се изправям и се поклащам в такт с „Момиче с кафяви очи“, и всъщност никой не ме гледа, а кафявият мъж клати глава и се усмихва развеселено и все пак някак пренебрежително, и аз може би ще му позволя да ме чука, защото той ме гледа и си мисли, че съм хубаво и свястно момиче, а само да знаеше каква мръсотия гние в главата ми, затова понечвам да го предупредя, но оставам парализирана от тази пареща агресия в гърлото си, връхлетяла изневиделица, която се опитва да ме сломи, да ми скапе вечерта, а пък музиката сигурно е спряла, защото типът ме

води обратно към мястото ми, свива цигара с марихуана и я пушим заедно... Предлагам му малко кока и той изчезва в тоалетната, обаче не се връща, а на мен не ми пука, понеже джойнтът е тоооолкова готин. Точно за това съм копняла цял ден. Да си седя тук с тази чудесна цигара и с всички тези хора, които носят физиономията на града и зад мъртвите им очи се прокрадва адско отчаяние, обаче те могат само да си дръпнат от този джойнт... След това е време да се преместя, защото промяната на обстановката ще значи промяна в настроението, а аз вече започвам да се чувствам странно, ама не лошо странно... просто не ми харесва как се усмихвам на хората, като че ли умишлено, за да им докажа, че съм нормална, с тази глупава еластична усмивка, която да ги накара да престанат да ме зяпат. Излизам навън в кадифеночерната нощ, която е мразовита и пречистваща, и в същото време е несъмнено опияняваща. Мамка му, от зимния въздух се чувствам още по-друсана, затова притискам ръка към устата си, задържам дъха си и след това поемам по Бедфорд Скуеър с оформен в главата си план, а шумната глъчка на града е утихнала до тайнствено мърморене. Устата ми е пресъхнала, тялото ми е граниво, а дробовете ми са заразени с мръсотията на нощта. Парещото усещане се връща и се озовавам пред сградата „Елинор Ратбоун“, където е кабинетът на татко. Взирам се в огледалото в дамската тоалетна и не разпознавам отражението, търся си кокаина, обаче не го намирам, а и, мамка му, наистина се нуждая от някой, който да ми помогне да виждам ясно, защото този човек в огледалото не ми харесва. Ама ни най-малко, а Ван Морисън тихо звучи някъде отзад по този пронизителен и откачен начин, който ме кара да изпадна в истеричен кикот, после пак излизам в коридора, блъскам се в хората, едва не падам на пода от смях, а татко не е в кабинета си и онази жена с очилата и с отвратителното лице ме зяпа, наистина ме зяпа и това не е смешно, обаче аз не мога да не се смея, а тя казва нещо, ама кодирано, което е много гадно, понеже знае, че не мога да я разбера, не и ако не си намеря коката. Сега търся татко, нахълтвам в кабинети, в тоалетни и в класни стаи, пълни със смаяни и размазани физиономии. Къде е той, по дяволите? Блъскам се в студенти и възрастни хора с пепеляви лица и те ми говорят на онзи кодиран език, а аз се нуждая от дрогата веднага и тогава си спомням за плана си — спомням си, че последният час в петък е голямата лекция

на татко, точно затова съм дошла, точно затова съм тук. Нещата вече ми изглеждат по-ясни.

* * *

Нахълтвам в лекционната зала и ми се иска да изкрещя нещо остро и блестящо, обаче оставам без думи. Виждам го — човек, когото всички боготворят, и мога само да му се изсмея. След това се разплаквам, неистово, и се махвам оттам, тичам, тичам. Татко тича след мен с навити ръкави на ризата и също плаче. Стиснал ме е и се опитва да ми помогне, обаче ме дърпа за ръката в погрешната посока и всички крещят на онзи кодиран език. Излизаме навън, той ме притиска към стената, а аз му крещя и му казвам, че знам всичко за леля Мо, чието лице вече не мога да си спомня, а след това той ми казва, че е болен, жалък и зъл, а после пък аз му казвам, че го обичам, макар да съм дошла да му заявя, че го мразя, и внезапно той залита назад, а на тревата се скупчват все повече и повече студенти. Лицето му се сбръчква като смачкан вестник и татко се отдалечава... или пък аз се движа назад... и започва да вали. Въздухът отново мирише промишлено, влажен и кисел, а аз излизам от територията на университета и се озовавам в напълно непознат квартал. Тичам, отчаяно искам да се махна оттам. Тичам и се нося право към сърцето на града, вдишвам на огромни глътки побъркания нощен въздух, в главата ми гръмовно отекуват гласовете и злобните пиянски лица на курви и на скитници. Тичам, тичам, тичам. Напред ме тласка надигащият се в сърцето ми ужас.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

МИЛИ

Събуждам се измръзнала и объркана и чувам свистенето и шума на дъжда. Очите ми са гурелясали и затворени, а лявата страна на тялото ми е безчувствена от съня. Сгушена съм върху някаква влажна и твърда повърхност, премръзнала до костите. Най-напред си казвам, че съм заспала на пода на кухнята и прозорецът е бил отворен, но свистенето на минаваща кола ми подсказва друго. Мамка му. На открито съм. Как за бога...

Колебливо отварям едното си око, примигвам и се оглеждам. Тъмно е, но различавам силуети. Лежа на пейка в някакъв тревист парк, на площадче, оградено с железен парапет и тънки дървета. Отвъд се вижда редица величествени къщи от епохата на крал Джордж. Толкова ми е познато и толкова чуждо. Изтривам с кокалчето на пръста си боцкащо гурелче от окото си и пускам краката си на земята. Площадчето се завърта и идва на фокус и отново ме обзема лепкава паника. Вратът ми е схванат и гърлото ми е възпалено от някаква противна инфекция.

Кашлям силно и дълбоко, бъркам в джоба си за цигари, обаче намирам само влажен и празен пакет.

Внезапно глас пронизва пустотата:

— Спящата красавица се събужда.

Завъртам се към него, катурвам се настрани и се стоварвам на земята. Замъглен очертан зад булото на дъжда, един млад мъж с вълнена жилетка с вдигната качулка върви към мен с чаша в ръка.

— Извинявай — казва той. — Не исках да те уплаша.

— Защо се промъкваш така към мен, мамка му! — кресвам аз.

Дръпвам се назад и се опитвам да се изправя. Коленете ме болят на стотици места, изтръпнали са и се огъват под тялото ми, принуждавайки ме да остана на земята. Непознатият сваля качулката си. По лицето му пробягва усмивка.

— Помислих си, че няма да имаш нищо против нещо топло.

Прикляква пред мен и ми подава чашата, която мирише на неделен обяд.

— Изпий това и ще се почувстваш по-добре.

— Какво искаш?

Оглеждам питието крайно подозрително, а по лицето му пропълзвява още една усмивка.

— Ето виж — казва той, взема чашата и отпива. — Съвсем безопасно е.

Навеждам глава над напитката и вдишвам топлината ѝ. От нея се надига пара, която леко парва устните ми.

— Донесох ти и това — казва той и изважда едно десертче „Марс“. — Знам, че не си подхожда много с бульона, ама все пак...

— Ти какъв си — да не си някаква пътуваща сладкарница?

Очите му проблясват и флиртуват с мен. Отпивам една глътка, след това още една, а сетне се предавам на разяждащия ме глад и пресушавам чашата на няколко жадни глътки.

— Къде съм изобщо? — питам и му подавам обратно чашата. — Струва ми се някак познато.

— На малък старинен площад, до който лесно се стига пеша от центъра на града — обяснява ми той на изискан книжовен английски. — Между другото, аз съм Стан — казва и протяга тънката си силна ръка. — Живея в „Ембаси“. Видях те да се мъкнеш из парка и да крещиш мръсотии на гълъбите. — Млъква в очакване на някаква реакция, но лицето ми остава безизразно. — Ходих в града, върнах се и те намерих заспала на пейката. От много време се опитвам да те събудя. Не исках да пипнеш пневмония — не и на прага ми.

Успявам да се усмихна. Той ми подава блокче шоколад, топло и размекнато от джоба му. Разкъсвам опаковката и натъпквам в устата си възможно най-много от лепкавото пакетче. Захарта веднага ми въздейства, отрезвява ме, изостря зрението ми.

— Сигурно имаш ужасен махмурлук. В парка мирише като в пивоварна.

Не му обръщам внимание и продължавам да дъвча шоколада.

— Изкуших се дали да не ида да намеря камера да те снимам, докато беснееше преди. От години не съм виждал толкова смешно нещо. Нещо лошо ли ти се беше случило?

— Имаш ли цигара?

Бръква в джоба си, изважда пакет „Регал“ и кутия кибрит и се опитва да запали клечка. След като и петата влажна клечка е угасена от

вятъра, той изчезва, скрил цигарата в качулката си, и се връща с две запалени цигари.

— Е, какво беше — скъсаха те на изпит или какво?

Извивам вежди и смуквам продължително от цигарата.

— Приличам ли ти на студентка?

— Май не много, обаче не ми приличаш и на птиченце, което би се проснало парализирано на пейка в парка.

— Не бях парализирана, спях. Освен това не давех мъката, а празнувах.

— Празнуваше ли? Сама? Допада ми стилът ти? И какво празнуваше, ако смея да запитам?

Свивам рамене.

— Новият си живот.

Той отмята глава назад и избухва в кикот, все едно съм казала най-смешното нещо, което някога е чувал. Поглеждам го озадачено, но не мога да не се разсмея заедно с него. Той ми харесва. Хващам ръката му и дръпвам нагоре ръкава. Часовникът му е заспал по пладне.

— Късно е — казва той и изтрива една сълза от смях. — А ти къртиш като пън.

— Простудила съм се — отбранително го срязвам аз.

— Ще пипнеш и нещо повече от простуда, ако не влезеш вътре и не се изсушиш.

— Къде вътре?

Той кимва по посока на „Ембаси“, едно общежитие от другата страна на улицата.

— Приятно местенце. И евтинко. — Става и ми помага да се изправя. — Е, ще дойдеш ли?

Отговарям му с неопределено вдигане на рамене, което той приема за съгласие. Мълчаливо се влачим през парка. На портата спира и ми посочва една от белите тераси. Лунният сърп осветява главата му. Той изглежда прекрасен, дори ангелски, и аз мигом разбирам, че ще успея да се възстановя от болестта си.

— Ето — казва той с детинска гордост, все едно е собственик на сградата. — Това е „Ембаси“.

Бялата каменна фасада, голямата червена врата и нарисуваният надпис отгоре са се запечатали в някакъв далечен мой спомен, който не мога да възстановя съвсем точно. Съседните къщи са достатъчно

представителни за адвокати или за знатни личности, обаче „Ембаси“ изглежда простонародно и гостоприемно и извиква представата за скупчени около масата изморени пътници, които до късно през нощта си разказват разни истории. Допреди малко бих се порадвала на подслона и на топлината, което такова място би могло да предложи, но внезапно отново се чувствам силна. Знам, че трябва да си вървя.

— Виж, аз ще си тръгвам — казвам, съзнавайки вината в гласа си. — Благодаря ти, че ме спаси, обаче наистина трябва да се прибирам у дома.

— Както искаш — казва той. По лицето му пробягва разочарование. — Ще ми позволиш ли поне да те изпратя до спирката?

— Не, тук е съвсем безопасно.

— Значи знаеш къде се намираш?

— Да, да. В центъра на червените фенери, на границата с Токстет. След час по улиците ще гъмжи от проститутки, сводници и наркопласъори.

Той овладява смайването си. Аз се смея на ококореното му лице.

— Е, благодаря за местната информация.

— В случай че те интересува, тарифата тук е между петнайсет и двайсет.

— Така ли? Снощи минах само с десет, освен това ми направиха безплатен масаж на главата.

Закачливо извивам вежди и двамата колебливо се засмиваме.

— Е, грижи се за себе си, Мили. Радвам се, че се запознахме.

— Ти също. И благодаря. За напитката.

Прегръщам го малко сковано и си тръгвам със смътното усещане за страх, сила и решимост. Вървя по посока на катедралата, която подобно на луната си стои с непоклатимо постоянство в променливия ход на нощта. Каква ирония на съдбата, че място, което излъчва такава красота и святост, гние в порок и падение. Колко ли от туристите, които се стичат тук, биха се върнали, ако знаеха, че то служи като маяк за проститутките и за техните клиенти? Ако знаеха, че гробището на катедралата е портативен бордей, в който се осъществяват най-безценните човешки взаимоотношения и от тях се трупа капитал — обаче сведени до безсмислена размяна на телесни течности и на пари.

Изминавам едва няколко метра, когато ме връхлита една мисъл.

— Ей — обръщам се назад и викам, — аз не съм ти казвала името си.

Лицето му се разпуква в огромна усмивка.

Потупва левия джоб на палтото си и след това прави знак към моето. Бъркам и вадя отвътре банковите си карти и ключовете. Смаяна поглеждам първо тях, после него.

— Изглеждаше твърде красива, за да те оберат — казва той.

Дарявам го със сияйна усмивка, съвсем искрена.

— Е, благодаря ти още веднъж. Задето не ме ограби или изнасили. Ти си истински джентълмен.

— Удоволствието беше мое.

Той прави знак за поздрав, обръща се и аз го наблюдавам как се изгубва нагоре по алеята към общежитието. За секунда, не повече, се питам какво ли ще предложи животът на Стан. След това се замислям за себе си.

Вървя бързо по Канинг Стрийт, зъбите ми тракат силно, дрехите са прилепнали към кожата ми, вятърът развява кичури коса в лицето ми. Главата ми вече ще се пръсне от болка. Трябва да хапна нещо, трябва да се измия, трябва да говоря с татко.

Запътвам се към „Джамакалишъс“, ямайското заведение на брега. Там винаги е пълно, а опашката се извива дори на тротоара и носи със себе си сладката миризма на кърми с козе месо, свистенето и цвърченето на сладки питки. Опашката се придвижва напред и аз се озовавам вътре, далеч от студения вятър, наред топлата мъгла от бълбукащи тигани. Поръчвам си порция кърми и кафяв ориз. Купувам си цигари от съседното магазинче, след това сядам под мъждукащата улична лампа и лакомо се нахвърлям на храната. Ям бързо, почти не дъвча. Облизвам соса от чинията, хвърлям я настрана за гълъбите утре и бръквам в джоба си за цигарите. Откривам, че нямам огънче, затова се надигам и се връщам към района на курвите, за да потърся някой пушещ минувач. Приближавам се към висок тип, който ми прилича на клиент. Той се смръщва, обаче все пак вади запалка, а когато се навеждам към огънчето, ме подушва и рязко се отдръпва. Тръгвам си с едно стеснително „благодаря“ и веднага щом се скривам от погледа му, бодвам брадичка в гърдите си и се помириствам продължително и силно. Дори със запушения си от коката нос усещам, че воня ужасно.

Отвратително — на пиячка, на пот, на наркотици и на мръсотията на града.

Вървя по Хоуп Стрийт с ниско наведена глава, крия лицето си от хапещия вятър и от острата светлина на дебнещите фарове. Вече съм се нахранила и сега трябва да продължа напред. Перспективата за гореща вана, за топло легло и за чисто бельо ме запряща към автобусната спирка на Катерин Стрийт.

Вървя с часове.

Краката ми са натезжали и горят, прасците ми са схванати и ме болят. А главата ми ще се пръсне от празнота. Него го нямаше. Единственият път, когато имах нужда да си бъде у дома, да ме прегърне, да ми разкаже своята версия за нещата — а татко го нямаше. Взех му парите и му оставих бележка.

Небето ври в синкаво черно, влачи буря по хоризонти и аз го усещам, усещам как ме завлича във вътрешните територии на лудостта си, докато тялото ми се огъва и се бунтува срещу мен. Толкова ужасно съм уморена, че направо губя съзнание. В главата ми се блъскат блуждаещи мисли и странни проблясващи светлини. Студеният и безумен нощен въздух се е залепил за мен като нежелана кожа. А очите ми са толкова възпалени — толкова натезжали и възпалени. Имам нужда от сън. Имам нужда да полегна. Трябва да си почина, преди лудостта да ме унищожи.

Вече вървя бързо. През парка и край моята пейка, където двама скитници се кикотят като вампири от приказките, подложили лица на дъжда.

Излизам през портата и пресичам улицата.

Почти стигнах. Отвъд червената врата бълбука пиянски смях. Хора. Топлина. Уют.

Стан.

Страхът и притесненията ми бързо отшумяват.

Ще вляза през вратата на топло и всичко ще се оправи.

ДЖЕЙМИ

Седя на дока вече часове и наблюдавам как светкавиците се прескачат над Мърси. Всичко започна преди шест години. Точно на това място. И онази сутрин бушуваше буря. Реката направо беше пощуряла, човече — ревеше и виеше като бясно куче. Седяхме на брега, само двамата, точно тук, до водата.

Лицето ѝ беше зачервено от дъжда. Тя с мъка идваше на себе си, със замъглен поглед, адски друсана. Аз бях в ужасно състояние — уморен като добиче и махмурлия. Цяла нощ с Били се наливахме с бира. Прибрах се едва на разсъмване и тъкмо се унасях, когато тази малка скиталка почука на вратата. Изникна просто ей така, след като беше изчезнала от живота ми за почти година. Никакво обяснение, нищо — все едно я е нямало само пет минути. Обаче да ти призная, направо ми спря дъхът, като я видях, човече. През тази година се бе превърнала от дете в страхотна красавица. Коремът ми се обърна, когато отворих вратата. Наистина, направо се омагьосах, човече. Косата ѝ, устните ѝ, тънката ѝ крехка талия, обаче най-вече очите ѝ. Изгубих се в тези очи, човече. Погледна ме с онзи поглед и аз отново станах на тринайсет, ей така, без да му мисля.

Замъкна ме на дока, точно където седя и сега. Тук започна всичко. Тук разбрах, че съм влюбен в нея.

Трябваше да ѝ го кажа още тогава. Трябваше просто да послушам сърцето си. Ама аз не. Постъпих така, както смятах, че е правилно, нали? И точно това правилно предопредели всичко между мен и нея. Така стоят нещата и аз съм виновен за всичко.

Наблюдавам как се разразява бурята и си мисля за онзи момент, за секундата, когато очите ни се срещнаха, точно преди бурята да разсече небето на две и аз да разбера какво ми казват очите ѝ. Тя копнееше да я целуна и да я прегърна и аз толкова исках да обгърна с ръце крехкото ѝ тяло и да я изсмуча, да я погълна, да я целувам до безкрай. Ама аз не. Поех си дълбоко въздух и оставих мига да отmine. Не можех да го направя, човече — нямаше да е правилно. Момичето беше друсано, нали така? Тялото и съзнанието ѝ бяха извън контрол.

Все едно да го пъкнеш на упоен човек — щеше да е грешно. Щеше да е като кражба. Искях да ме погледне по този начин, когато не е друсана — когато съзнанието ѝ не е в плен на предизвикана от екстази обич. Обаче този момент така и не настъпи и честно казано, не съжалявам, че допуснах да ми се изплъзне. Нищо не би се променило за мен и за нея — нищичко от нашата история. Обичам нещата точно такива, каквито бяха. Щях да се проваля напълно като нейно гадже. Никога не съм срещал такава жена и нямаше да знам как да се отнасям с нея. Тя бе жадна за живот — не бива нищо да отлагаш, направи го веднага. В света на Мили всичко беше възможно. Аз просто щях да превърна тези възможности в проблеми. Щях да я възпирам. Не, не съжалявам за начина, по който станаха нещата. Обаче ако я изгубя, ще се скапя съвсем. Край с мен. А май окончателно я изгубих.

Няма да твърдя, че не съм бесен заради Ан Мари — обаче ще я прежаля. Честно казано, вече почти съм я прежалил. Но малката Мили — как бих могъл?

Всичко стана толкова внезапно. Седя си в „Глоуб“, съвземам се от скъсването с Мили, и нахлува Били, адски превъзбуден. Научил за мен и за Ан Мари и ме търсил из целия град. Казвам му, че не ми се говори за това, обаче след като бирата поразвърза няколко възела в гърдите ми, всичко започна да се излива навън. Всичко, човече. Мили, Ан Мари, Шон, сватбата — всичко просто се е таяло в мен и сега се изля като порой. Не знам какво съм очаквал, обаче никога не се бях замислял какво следва. Били стиска главата си с ръце.

— Мамка му, хлапе. Толкова ужасно съжалявам.

Той плаче, човече — плаче лошо. А когато се съвзема, просто ме поглежда в очите и казва, че той е изпратил снимките. Той — собствената ми плът и кръв. В онази нощ е бил адски друсан, останал е след мен и накрая е отишъл в „Теско“ за обилна закуска в пет сутринта. Прибрал е чантата на Мили, адски е скапан и ето че решава да прояви снимките. Така ми казва — искал да направи нещо щуро за нея, за малката Мили, една от нас. Щял да вземе такси до тях, да ги пъкне под прага, да седи и да гледа, докато тя се чуди как тези снимки, които е направила преди броени часове, сега са върху кухненската ѝ маса. Такъв бил планът му, човече. Обаче като видял скапаните снимки, му хрумнала съвсем друга идея.

Нашият Били е знаел за връзката на Ан Мари с Шон още от самото начало — за деловата им уговорка и за какво ли още не. Знаел е, че тя е много повече от скапана козметичка. Знаел е, че всичко е само за фасада. Знаел и колко обича да се друса. Знаел и това, че аз също знам всичко. С две думи, той е знаел, че тя ще разбие сърцето ми, обаче не е смятал, че трябва да се хвърля да ме спасява. Направо бил съкрушен, човече. Не знаел какво да прави. Затова когато снимките паднали в скута му, видял лесен изход. Изобщо не му мислил повече — бил ужасно пиан и друсан и просто го направил.

Какви ги наговорих на Мили, човече. Иде ми да си издера кожата, като се сетя. Обаче всичко свърши. Ние двамата скъсахме. Не мога да го понеса, човече. Просто не мога да го понеса.

МИЛИ

Мамка му, заспала съм! Чувствам го дълбоко в костите си, когато се събуждам — спала съм истински и непробудно. Другите легла са празни. Взирам се в излющения таван и подушвам отдолу миризмата на готвено. В другата стая три гласа разговарят на испански. Намирам малка баня надолу по коридора и идвам на себе си под топлата струя на душа.

Малко се притеснявам, когато намирам всички в кухнята. Някакъв висок риж тип ми предлага да ми сипе от една огромна тенджерка. Ева Касиди мърка от тонколони, поставена на етажерка сред разпокъсани книги. В ъгъла момиче с жълтеникава кожа и дълги до кръста плитки седи с кръстосани крака в един люлеещ се стол и пуши ръчно навити цигари, а група студенти са се изтегнали около голяма дъбова маса, осеяна с кутийки от бира и с принадлежности за джойнт. Един от тях посипва марихуана върху хартийка. Момиче със сериозно изражение излива душата си в дневник, а пръстите ѝ пишат бързо и грациозно. Стан вече е излязъл. Момичето в люлеещия се стол ми се представя и поставя началото на приятелски разговор. Повечето от присъстващите са пътешественици или са завършили университета и имат свободна година. Опитвам се да разкрия за себе си възможно най-малко, без да се правя нарочно на загадъчна, и те като че ли нямат нищо против да не разпитват повече. Неприятно ми е, че просто съм дошла, наспала съм се и ще си тръгна, обаче трябва да потеглям. Мислех си, че по това време вече ще съм на половината път.

Улицата е осеяна с отломки от бурята и с дълбоки локви черна вода. Вчера, снощи — всичко ми се струва толкова далече. Все едно не се е случило. С наведена глава за петнайсет минути успявам да стигна до Лайм Стрийт. Купувам си еднопосочен билет до централната гара в Глазгоу, след това се нареждам на опашката пред телефонната кабина на перона. Пъхвам петдесет пенса и намирам номера му, но сърцето ми се свива, когато се включва направо телефонният секретар:

— Здравей, аз съм. Наистина ми се искаше да си поговорим. Ще отсъствам за известно време. Не съм направил нито едно от онези

неща. Не си разбрала правилно. Вече ми липсваш.

ДЖЕЙМИ

Мобилният ми звънва. Непознат местен номер, затова оставям да се включи гласовата поща и продължавам да шофирам. Чувствам се направо ужасно. Изобщо не съм мигвал. Коремът ми е на топка — не съм хапвал почти нищо от вчера и всичко, което мине през устните ми, просто се изсулва през тялото ми. Непрекъснато карам, човече, обикалям в кръг с надеждата да я видя.

Мобилният ми звънва отново и този път е бащата на Мили. Малко ме е шубе да вдигна, обаче си поемам дълбоко въздух и се обаждам. Той може да знае нещо.

Не знае. И той е съсипан. Никога не съм го чувал такъв — направо е смазан. Знаеш ли какво, човече, може да се оправя с проблемите си по-късно. Старият Джери звучи така, все едно всеки момент ще откачи. Ще намина при него.

Телефонът ми избръмчава. Веднага прослушвам съобщението. Тя е. О, миличка! Тя е и е тъжна, но гласът ѝ, човече — гласът ѝ направо искри от нещо, което дори шибаняк като мен не може да сбърка. Тя е разчувствана и нежна и се кълна, че в този глас има любов. Наистина. Има любов. Не знам какво да правя със себе си. Сигурно отстрани хората си мислят, че ми се е родил син или че съм спечелил от лотарията. Направо съм на седмото небе, човече — и този път няма да проваля всичко. Ще отида при баща ѝ и какъвто и да е проблемът, ще се постарая да му помогна.

МИЛИ

Влакът пристига на централната гара в Глазгоу малко след седем. На гарата е пълно с пияни фенове на „Селтик“ — войнствена мътилка от изцъкдени очи и почервенели заради загубата лица. Проправям си път през тълпа от зелено-бели фланелки, твърде изморена, за да реагирам на опипващите ръце и на похотливите коментари, които капят от разкривените усмивки. До багажното забелязвам служител от охраната и го питам дали тази вечер има влак за Инвърлокам. Няма, има само един неделен автобус утре, който заминава в седем без десет сутринта. Питам го дали наблизко има хотел. Той се смръщва, уморено прокарва ръка през лицето си и ме насочва към „Лолас“.

„Лолас“ е отвратително място. На рецепцията е пълно със задрямали нещастници и със скитници, които спорят, изтощени от безсъние. Зад стъклото на гишето служителят бърше потта от челото си със салфетка за бира. Очите му са приковани върху силиконови цици, изпълнили целия екран на телевизора. Звънвам.

Той се извъръща рязко и ме преценява с един поглед.

— Останала ми е само една двойна стая — казва още преди да успея да продумам. — Обаче можеш да я вземеш на цената на единична.

Хили се, все едно е изръсил нещо невероятно смешно.

— Благодаря — казвам аз и пъхвам парите в процепа на стъклото. Той ми бутва обратно ключа и предлага да ме заведе до стаята. Категорично му отказвам, а когато се озовавам на стълбището, се втурвам към стаята си и се заключвам вътре. Във въздуха се носи тежката миризма на цигари и на мръсни тела. Отварям прозореца, подпирам вратата с един стол, след това се отпускам напълно облечена върху твърдото като стомана легло. Спя неспокойно, смътни привидения на ядосани невидими насекоми нападат кожата ми, а в сънищата ми току влизат и излизат зли мъже, които нахълтват в стаята ми. Най-накрая драскането под леглото окончателно ме събужда към пет часа. Очите ме болят и пулсират, обаче няма начин отново да заспя. Боли ме, като преглъщам. Изпикавам се, плисвам студена вода на

лицето си и със замъглен поглед отивам на рецепцията. Джон Уейн язди, стъпил на гърбовете на два препускащи един до друг коня, и стреля с пистолет по някакъв дебел тип, който грухти като прасе. Давам ключа си на един бездомник, казвам му да влезе в стаята ми и след това излизам навън в мразовитото черно утро. Въодушевена съм въпреки студената и влажна ранна зимна сутрин. Днес е нов ден. Запалвам си цигара, дръпвам силно и се запътвам към автогарата.

Там е пълно с нощни птици. Бездомници, пияници, страдащи от безсъние, непотърсени, нелюбими и необичащи. И аз ли бях една от тях? Такава ли съм искала да бъда? Намирам сектора си и сядам на една пейка до зъзнеца от студ тийнейджърка, изрусена и с много грим — с мимолетна хубост, която ще изчезне безвъзвратно след не повече от година. Чудя се дали да не се поразговоря с нея, обаче нещо в погледа ѝ ми убягва. Бъбри ми се само колкото да минава времето.

Пътуването е дълго и тъмно. Момичето седи зад мен и спи, облегло на прозореца, а аз наблюдавам откъслечно осветения пейзаж с маниакално ококорени очи. Армии от новопостроени къщи, натъпкани в пустеещи градски земи. Огромни общински имоти, надвиснали над безукорно красиви местенца — езера, хълмове, долини, които бавно се разкриват под променливата светлина на утрото. Навлизаме все по-дълбоко в провинцията, далеч, далеч от лудостта на града. Някъде там, далеч зад скованите от слана поляни и покритите с амфетаминово бяло планински върхове е майка ми. Това е земята на мама. Става ми леко при спомена за нея. За меките ѝ ръце и за стеснителната ѝ усмивка. За огнените ѝ блестящи очи — очите на мама. Искрящи, вдъхващи доверие. Завинаги.

Следвайки указанията на шофьора на автобуса, прекосявам мудното село, завивам наляво при църквата и след това се спускам по склона, осеян с малки селски уютни къщи. Аз съм омагьосана и разчувствана. Предишните ми страхове и тревожни опасения по повод на неочакваното ми пристигане са нищо в сравнение с тази красота. Броя номерата на къщите и се насочвам към номер десет — това просто е твърде много, за да успея да го попия с поглед.

Къщата ѝ е малка, съвсем обикновена, но красива, украсена с бодлива зеленика и със сплетени пълзящи растения. Спирам пред

портата и сърцето ми започва да бие лудо. По стрехите горе чуруликат птички. Чисто и бяло зимно слънце сияе величествено над върховете. Чакам и гледам. Вече не се страхувам — просто искам този миг да продължи по-дълго. Искам да запомня минутите, преди отново да намеря мама.

След това прозорецът в кухнята светва и аз я виждам как пълни чайника от голям месингов кран. Тя е. Точно пред мен, още по-красива, отколкото я помня. Завладява ме истинска буря от чувства — вълнение, страх и една луда, луда тръпка, че аз я виждам ей там, а тя не знае, че съм тук. Дори само това, че пълни чайника, изпълва сърцето ми с толкова много обич, че просто не мога да спра сълзите си. Бутвам портата. Тя се прозява и прокарва ръка през косата си. Косата ѝ е толкова дълга! Вече съм на алеята и, боже, виждам я — толкова красива и свършена! Отдръпва се от прозореца и от внезапното ѝ отсъствие коремът ми се стяга. Приближавам се към вратата и хрущането на стъпките ми по чакъла я връща отново на прозореца. Очите ни се срещат, тя вперва поглед в лицето ми и всичките ми мисли отлитат, а главата ми остава бяла и празна — в нея е само нейният образ.

На мама. На красивата ми майка. Виж кой дойде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.